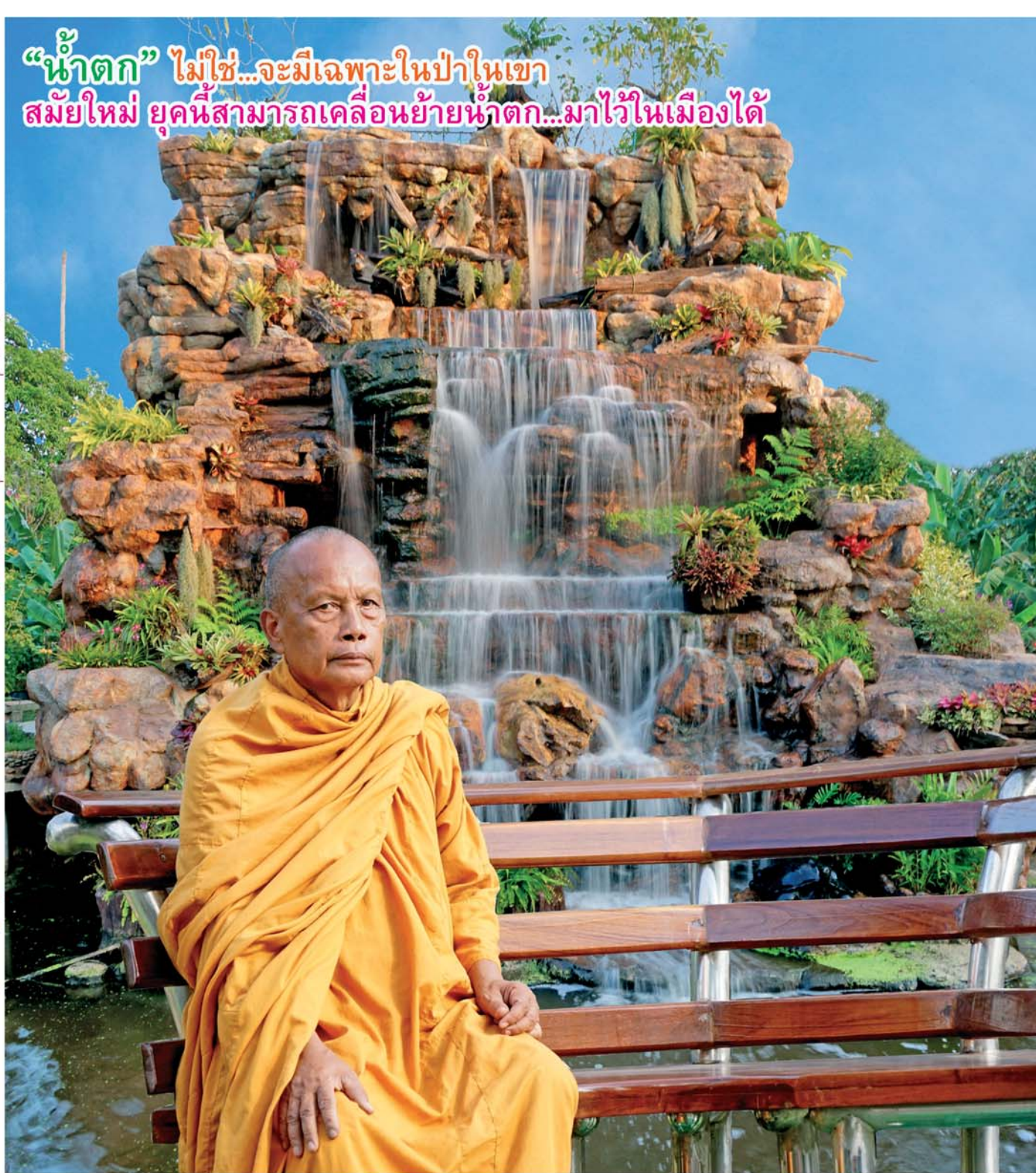

วารสารกัลยาณมิตร ปีที่ ๑๑ ฉบับที่ ๓๖ เดือนธันวาคม (๒๕๖๒) - มกราคม - กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๓ ISSN ๑๙๐๖-๖๓๑๗

מרתה

Kanlayano Journal

ปีที่ ๑๑ ฉบับที่ ๗ เดือนธันวาคม (๒๕๖๒)-มกราคม-กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๓

กัณหาโณ.. โอเค

โดย มหาโชบ

นั่นเสียงอะอะโววายอะไร?

มีอะไรกันริโยม? ส่งเสียงดังเชียว!

ก็พ่อแม่ล่ะสิ กว่าจะเดินมา
ขึ้นรถก็ช้า ลงรถก็ช้า
ดูสิเลยเที่ยงจนได้
เลยมาถวายอาหาร
ไม่ทันพระฉันเพล

อุตส่าห์
รักษาสัง
โลก
ใส่ปันโต

ช่วยลด
โลกร้อน

โปก!!

นี่แน่ะ!

หลวงพ่อดีหัวผมทำไม?

ก่อนจะลด โลกร้อน ลดหัวร้อนก่อน
ถามโยมพ่อแม่แม่ว่ากินข้าวรึยัง?
ถ้ายังก็เชิญพ่อแม่กินมือนี่เลย

แต่นี้เป็นอาหารเพล
ทำมาถวายพระนะครับ?

ทำบุญทำให้ฉลาด อย่าทำโง่
พ่อแม่ของตนเองนั่นแหละ
คือ พระอรหันต์ที่บ้าน

ก่อนจะออกไปทำบุญนอกบ้าน
ไปวัด ไนน์วัดนี้ ไหว้พระ ไนน์พระนี้
หันกลับไปมองในบ้าน
ว่าเราได้ทำบุญกับ
พระอรหันต์ในบ้าน
ของเราแล้วรึยัง?
เจริญพร

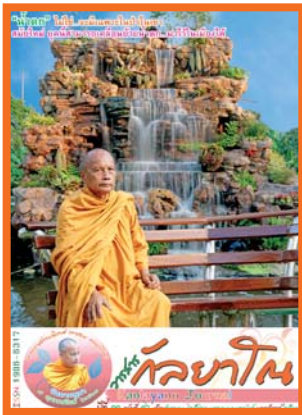

© ๒๐๒๕/๒๕๖๖ : 16/๑๑/๒๕๖๖

“สร้างสรรค์พัฒนาสังคม เสริมบุญบารมี ให้ตนและครอบครัว”

ร่วมสร้าง “กองทุนสัมมาชีพ วัดสวนแก้ว” หรือ

**ร่วมสร้างผ่านทาง...ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่
บัญชีเลขที่ 013-1-42109-5 ได้ตามกำลังศรัทธา**

ปีที่ ๑๑ ฉบับที่ ๓๖ เดือนธันวาคม (๒๕๖๒)-มกราคม-กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๓

ISSN ๑๙๐๖-๖๓๑๗

เจ้าของ มูลนิธิสวนแก้ว, องค์กรสาธารณประโยชน์

ประธานอำนวยการ

พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

คณะที่ปรึกษา

พระครูศรีปริยัติจิตยาภรณ์,	พระครูวิจิตรปทุมรัตน์,
พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร,	พระมหาสุชาติ เกตุสุขโม
คุณสมบัติ ชำตะรุปะชีวิน,	คุณบุหงา ตั้งประสิทธิ์,
คุณยุพิน เอี่ยมโอภาส,	ด.ต.วินัย ทองศิริ,
คุณปิยวรรณ สายนุ้ย,	คุณสมพงษ์ ประเสริฐศิลป์,
คุณศิริพร ชื่นครุฑ,	คุณสุทธิพร บุญภักดี

บรรณาธิการ

อัครมมยดา

กองบรรณาธิการ

ว.จิณณโสตะตี,	คุณณิชากร โตดนาดี,
คุณอนุชา ยอดยรรยง,	คุณฉัตรชัย ราชทวีรกุล,
คุณรณธรณ ต๊ะปัญญา,	คุณกวิณศักดิ์ ชนันทศร,
คุณสุทธิพงษ์ วงษาชัย,	คุณมานพ เกตุรักษา,
คุณพิรสิษฐ์ อารมณเสรี,	คุณกชธรณ รามัญอุดม

วัตถุประสงค์ของวารสารกัลยาโน

๑. เพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนา
๒. เพื่อส่งเสริมศีลธรรมจรรยาอันดีงาม
๓. เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมและประเพณีไทย
๔. เพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมของมูลนิธิสวนแก้วและวัดสวนแก้ว
๕. เพื่อเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของพุทธศาสนิกชน

ออกแบบสิ่งพิมพ์

สำนักงานวารสารกัลยาโน (ตึกกัลยาโน) วัดสวนแก้ว
55/1 ม.1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140
Computer Graphics : ว.จิณณโสตะตี

Website / E-mail

www.kanlayano.org

E-mail : Kanlayano@yahoo.com
bookkan54@gmail.com

พิมพ์ที่ เอกณัฐ กราฟฟิค 99/1610 พิศาลโครงการ 8
แขวงสามตำ เขตบางขุนเทียน กทม. โทร. 0 2496 5267

๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓
“วันมาฆบูชา”

สวัสดีปีใหม่ ๒๕๖๓

เมื่อโอกาสเช่นนี้มาถึงประเพณีไทย ก็ต้องมีทั้งสนุกสนานและการเข้าวัดทำบุญ เพื่อเสริมสิริมงคลให้กับชีวิตตามวัดต่าง ๆ ในส่วนของวัดสวนแก้วหลวงพ่อยอมท่าน ได้จัดให้มีการทำบุญ บรรยายธรรม และการสวดมนต์ข้ามปี ซึ่งทุกปีท่านจะให้ธรรมพร ที่เป็นมงคลกับศิษยานุศิษย์ว่า **“ปีใหม่...อย่าให้ใจกว่าปีเก่า ขจัดความโง่ ความหลง ก็คือ เท่ากับขจัดบาป”** นับว่าเป็นพรที่ประเสริฐไม่ใช่พรอ้อนวอน แต่เป็นพรที่สามารถดับทุกข์ได้ สร้างปัญญาได้ ท่านเห็นย่ำเสมอ โดยเฉพาะความสุขชุกอยู่ที่ยลมหายใจ เพื่อให้ศิษยานุศิษย์ได้ดอกผลทางศาสนาไว้ดับทุกข์ และสามารถดำเนินชีวิตในท่ามกลางสภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำ การประกอบอาชีพทำมาหากินก็เริ่มได้รับผลกระทบมากขึ้น ด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงเตือนสติอยู่เสมอว่า **“อย่าโง่...ในทางหากิน หากกรรม หาเวร หาโกง”** ควรจะใช้โอกาสในทางได้มรรคได้ผล ได้รู้เรื่องราวที่ดั่งาม...นี่แหละของขวัญปีใหม่จากหลวงพ่อยอม

แจ้งข่าวสารให้ทราบว่า ทางวัดสวนแก้ว ขอเชิญคณะศิษยานุศิษย์หลวงพ่อยอม และพุทธศาสนิกชนทั่วไปร่วมงานมาฆบูชา-พิธีเปิดสวนธรรม ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี ระหว่างวันที่ ๘-๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ โดยมีเจ้าประคุณสมเด็จพระมหาธีรราชจารย์ กรรมการมหาเถรสมาคม เจ้าอาวาสวัดยานนาวา กรุงเทพฯ ท่านได้มีเมตตามาเป็นประธานพิธีเปิดสวนธรรมในครั้งนี้ด้วย นอกจากนี้ ยังมี “มีเทศน์ มีทอล์ค” จาก ๓ พระนักเทศน์ ชื่อ ดั่งแห่งยุค และถกธรรมว่าที่ “สวนธรรมนำทางชีวิต” โดยคณะอาจารย์นักพูดชื่อดัง

ส่วนบทความในวารสารกัลยาณโณ ฉบับที่ ๓๖ นี้ ยังเน้นเรื่องงานเผยแผ่ สงเคราะห์ และพัฒนาของหลวงพ่อยอม ซึ่งท่านได้เทศน์และสัมภาษณ์ไว้เหมือนเช่นเคย โดยมีเนื้อหาสาระที่สร้างหลักคิด มีหลักธรรมนำมาประยุกต์เทศน์ที่ทันสมัยต่อเหตุการณ์ตลอดถึงบทความธรรมะดี ๆ จากครู-อาจารย์หลายท่าน ก็ได้นำมาตีพิมพ์เช่นกัน

ท้ายที่สุด ขออนุโมทนาบุญกับทุก ๆ ท่าน ที่ได้เสียสละทรัพย์ เสียสละแรงกาย แรงใจ จนทำให้วารสารฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และขอให้ทุก ๆ ท่านมีความสุข ความเจริญก้าวไปในบุญกุศลกับการศึกษาธรรมะ ตลอดถึงการได้ปฏิบัติตามหลักคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกท่าน เทอญ ฯ

...อตั้มมยตา...

ส่วนธรรมมีอะไร ?

มีคนถาม อยากฟังความ จาก “อาตมา”

จึงขอตอบ มอบความรู้ ดุอะไร

เบื้องต้นดู รูปธรรม ที่ทำไว้

แล้วไตร่ตรอง มองให้ลึก ตรึกในธรรม

ก็จะเห็น สิ่งที่เด่น อยู่ตรงหน้า

สมาธิ ไม่วอกแวก นิ่งภายใน

คุณค่าแท้ ไม่ห้อยแพ ในสิ่งเทียม

แม้สิ่งเทียม ที่สร้างไว้ไม่ไหวติง

คาสตราสาม หรือสามง่าม นามอาวุธ

เผาเป็นจุล ให้หมดไหม้ ไฟเผาเกรียม

ธรรมจักร หมุนไป ในที่ไหน

ธรรมจักร คือมรรคแปด ข้อธรรมหา

เพราะขาดธรรม มรรคแปด ถูกแผดเผา

มีมรรคแปด แวดวงห้อม ล้อมกาย-ใจ

แท่น “วัชรอาสน์” นั่นคือ “ปราชญ์” มองเห็นตน

แท่นสอนว่า อย่าทุกข์เลย เนยเกิดคุณ

แท่นวางเปล่า เท่ากับเรา ไร้ตัวตน

เป็นธาตุสี่ ประชุมกัน แล้วแยกตัว

ความตั้งใจ อยากสร้างไว้ เป็นอุบาย

เป็นแหล่งใช้ พักผ่อนใจ ก่อเกิดให้ “พัฒนา”

กาลเวลา อายุปา เข้าเจ็ดสิบ

จึงทุ่มทำ นำสร้างส่วน “ธรรมพาเพลิน”

ครั้นสร้างโบสถ์ หอระฆัง ดังเช่นอื่น

จึงคิดสร้าง อย่างถนัด ชัด “ประติมากรรม”

ส่วนธรรมนี้ อนุสาวรีย์ ที่ตั้งงาม

สร้างเป็นส่วน ชวนศึกษา ธรรมพาไป

อยากทราบ ว่า ส่วนธรรมหา เป็นไหน

ดูสิ่งใด ดูแล้วได้ มองเห็นธรรม

ให้เข้าใจ ในรูปเห็น เต็มค่าล้ำ

พร้อมน้อมนำ ธรรมในรูป จวบหัวใจ

ล้วนนำพา ในเรื่องดีล ชั่วในไส

ปัญญาได้ ไตร่ตรอง มองตามจริง

ความหมดจด สะอาดเยี่ยม เยี่ยมทุกสิ่ง

แต่ความจริง สิ่งสมอยู่ หมู่ของเทียม

คือเครื่องหยุด ชุตคร่า โลภ โกรธ หลง

เผาจนเยี่ยม ด้วย “ศีล สมาธิ และปัญญา”

จะหมุนไป บดขยี้ ที่ทุกขา

มรรคแปดพา นำหน้าเดิน เจริญไป

กิเลสเล่า พุ่งเข้าตี ดีไหน

กิเลสใหญ่ ถูกไล่ตี นี่เป็นจุล

เราทุกคน ถูกบ่นว่า มั่นนำคุณ

ที่หัวหมุน หุนหัน นิ่งถึดตัว

หากมีคน ดน-ฉัดตา มั่นนำหัว

เหลือเพียงสิ่ง ดี-ชั่ว ตัวทำมา

เพื่อสืบสาน เป็นตำนาน การศึกษา

เป็นแหล่งรวม ธรรมชาติ ธรรมพาเพลิน

นั่งพับตา ปรีบ ปรีบ มั่นนำเขิน

ให้คนเดิน เขียวเขียว เกินเขียวธรรม

ไม่กลมกลืน ธรรมชาติ มีมากล้ำ

แนวทางธรรม นำสู่ตา พาสู่ใจ

ตอบคำถาม ตามนี้ ที่สงสัย

เจ็ดสิบปี อายุไซ้ ให้เป็น “อนุสาวรีย์” ฯ

ประพันธ์โดย

มานพ เกตุรักษา (ครูโรงเรียนวัดสุวรรณาราม)

5 ถ้ามมาหลวงพ่อพยอม
จะตอบเอง

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

17 เชื้อขง

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

37 คุณและโทษของการเห็นต่าง

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

63 สกูปพิเศษ : ข้อคิดสะกิดธรรม
“ฉลาดเอาตอหนักอบจะตาย”

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

69 ทำไมถึง “บวชไม่สึก ?” ตอน ๑๗

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

75 สะเก็ดข่าว : พระพยอม
อยากบอก “เสียค่าไ้ !”

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

77 สะเก็ดธรรม จากสวนโมกข์
ถึงสวนแก้ว “ภาวะจิตทรมาน”

โดย...พุทธทาส

87 ใคร่ครวญในธรรม ปรีศนาธรรม
ไทย “ชุดกายนครสอนธรรม ๒”

โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร

101 สวนแก้วแฟร์

“ผักไชยา (คะน้ำเม็กชิโก/ต้นผงซุส)”

โดย...มูลนิธิสวนแก้ว

105 ภาพ...พัฒนา

113 ยิ้มเข้าไว้ ใจไม่ทุกข์

“วันนี้ที่แสนสุข”

โดย...โยมแอ้ว สังฆทาน

114 วิตามินใจ “ฆ่า”

โดย...นายมะเนาว์

115 ประชาสัมพันธ์

“กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว”

และใบปวารณาฯ

117 รายนามผู้บริจาคทรัพย์พิมพ์

วารสารกัลยาณ

ถาม หลวงพ่อพยอม ะตอบ

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

อะไรเป็นแรงบันดาลใจให้หลวงพ่อสืบสร้างสวนธรรมขึ้นมา
และจุดสาระสำคัญของสวนธรรมอยู่ตรงไหนครับ ?

ที่มาที่ไปของการคิดทำเรื่อง “สวนธรรม” ก็เพราะว่า วัดก็ชื่อวัด
สวนแก้ว ก็เป็นแก้วอันประเสริฐ เป็นสวนที่ประเสริฐ

ทีนี้ถ้าประเสริฐแต่ต้นไม้ เขาก็ต้องต่อยอดกันเลย “ต้นไม้พูดได้” มี
คำคมไปแขวนติดต้นไม้ แต่การทำสวนธรรม นี่มันลึกซึ้งตรงที่ว่า เราเหมือน
ศูนย์การเรียนรู้ เป็นอุทยานการศึกษา ว่า

*“ถามมาหลวงพ่อยอมจะตอบเอง” บทสัมภาษณ์...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เพื่อตีพิมพ์ลงในวารสารกัลยาโณ ฉบับที่ ๓๖
ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันอาทิตย์ที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๒

แต่ก่อนที่เขาจะทำพระพุทธรูปให้ไว้แทนพระพุทธเจ้า เขาทำอะไรมาก่อน เขากราบไหว้อะไรกันมาก่อน

เพราะว่าตั้ง ๔๐๐ ปี หลังการดับขันธปรินิพพาน เขาก็สุดยอดในการคิดโดยเฉพาะ สมเด็จพระเจ้า “พุทธะ” แปลว่า เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

เจ้าชายสิทธัตถะตอนเป็นฆราวาส ท่านก็มีนิสัยใฝ่รู้อย่างรุนแรง เรียนตั้ง ๑๘ ศาสตร์ แม้กระทั่งโหราศาสตร์ก็เรียน แล้วอายุ ๒๙ ปี น่าจะหยุดใฝ่รู้อะไรต่าง ๆ เพราะน่าจะเรียนมาซักโซน ๑๘ ศาสตร์

เดี๋ยวนี้เรียนกัน ๒ คณะ ๓ คณะ ก็ไม่ไหวแล้ว ก็แค่ปริญญาโท ปริญญาเอกก็บอกพอแล้ว แต่นี่อายุ ๒๙ ปี ออกศึกษาเรียนรู้ต่อไปอีก ตั้ง ๖ ปี ถึงได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ดังนั้น เขาก็เลยทำรูปเสมาเป็นสัญลักษณ์แห่งการใฝ่รู้

ประเทศไทยเราก็กระทรวงศึกษาธิการฉลาด เอาเสมาเป็นโลโก้ในการกราบไหว้ หรือเมื่อกระทรวงศึกษาธิการเอามาเป็นสัญลักษณ์ว่า

“เสมา” คือ ความใฝ่รู้ แล้วคนก็เออ กราบไหว้พระพุทธเจ้า นี่ต้องกราบในฐานะท่านเป็นผู้รู้ รู้ทุกข์ รู้เหตุให้เกิดทุกข์อะไรต่าง ๆ นี่รู้เหตุของทุกข์ รู้ที่จะดับให้ได้ เขาก็เลยทำนี้ไว้กราบไหว้ และความรู้ที่สรุปรวบรวมประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์สุด ก็คือ รู้

“ศีล สมาธิ ปัญญา” ว่าเป็นตัวนำพาทางเดินชีวิต อันประเสริฐ

เขาก็เลยทำเป็น “ตริรัตนะ” อย่างภาพที่เห็นอยู่ในวารสาร
แล้วต่อมามนุษย์เรา นี่รู้แล้วบดขยี้ทุกซ์ให้มันแหลกไป เขาจึงใช้
เหมือนกับว่า “ศาสตรา ๓ อัน ไว้ฟาดฟันโจรฉกรรจ์ ๓ ก๊ก”

“ความโลภ ความโกรธ ความหลง” นี่ถ้าไม่มีศาสตรา ๓ อัน นี่
ไม่มีศีล สมาธิ ปัญญา มันก็จะโลภ โกรธ หลง เป็นบ้าเป็นหลังไป
เพราะฉะนั้น เขาก็เลยทำตริรัตนะ เป็น “ธรรมอาวุธ” ไว้ฟาด
ฟันโจรฉกรรจ์ ๓ ก๊ก

และต่อมาที่ขยายศีล สมาธิ ปัญญา ย่อมาจากอริยมรรคมีองค์ ๘
ก็เปรียบเสมือนเป็นธรรมจักร จักรธรรม ที่บดขยี้ทุกซ์ นี่เขาก็ทำรูปแบบ
นี้ไว้กราบไหว้กัน คนไทยชาวพุทธจะมีสักกี่คน กราบไหว้พระพุทธเจ้า
เพราะท่านบดขยี้ทุกซ์ สอนแนวทางบดขยี้ทุกซ์

เราเดี๋ยวนี้ดูสิ แทนที่จะบดขยี้ทุกซ์ ผลักทุกซ์ ผลักกิเลสออก
ดันผลักชีวิตออกจากร่างด้วยอาวุธปืน ยาพิษ เชือกผูกคอ รมควัน
โดटना...สารพัดอย่าง

นี่เขาเรียกว่า มันไม่มีจักรธรรมบดขยี้ทุกซ์ ผลัก
ทุกซ์ และผลักกิเลสออก มันก็โง่ไปผลักชีวิตออกโดย
ไม่รู้เดียงสาเลย เราก็มานั่งไฉ้ย ! เขาว่า ไม่คิดกันให้
ลึกซึ้ง

สุดท้ายเลย “แทนวัชรอาสน์” พระพุทธเจ้านี้โดยพุทธะสรีระไม่
อยู่แล้ว ก็เหลือแต่พุทธสภาวะ คือว่างจากความเป็นตัวตน ว่างจาก
อัตตา

สมัยนี้เราเรียกว่า “ว่างจากอีโก้ เป็นกู เป็นนั่นเป็นนี่” โดยเฉพาะ
พระพุทธเจ้าสุดยอดเลยตอนหนึ่งทั้ง ๆ ที่ยังไม่ตรัสรู้ณะ แต่ละลายตัวตน
ได้ตั้งเยอะแยะมากมายกายกอง ตอนพระองค์ไปอยู่ชายป่า ชายเขา ชายนา
เจ้าเด็กเลี้ยงวัวเลี้ยงควายไม่รู้เป็นใคร มันก็เอาฝุ่นไปขัดใส่ ปัสสาวะรดไปบ้าง

ถ้าพระองค์มีอัสตาวา “เป็นลูกกษัตริย์” เจ้านี้มาทำกับ ลูกกษัตริย์แบบนี้ มาทำกับเราอย่างนี้ เราต้องเขียนต้องตีต้อง รุนแรงละ แต่ว่าพระองค์ไม่ได้ทำเลย เพราะอัสตาวาอีกไม่ได้มีมา รุนแรงเหมือนก่อน ก็ยอมให้เด็กทำกับสังขาร ร่างกาย ธาตุชั้น ๒ ไป อันนี้เป็นเรื่องที่ลึกซึ้งมาก

เพราะฉะนั้น คนเรามันทุกข์ยากไม่มีอะไรมากเท่ากับ คำว่า “อัสตาวา” **ตัวตน** โลกมาให้ตนโกรธว่า “ขัดใจ...ตน” หลงก็นึกว่า “ตน...ทำถูก” นี่ผิดถนัดเลย มันก็เลยกลายเป็นเรื่องที่เราคิดว่า “ต้องทำให้สำเร็จ” แล้วมันก็มีชอยมีอะไรต่าง ๆ มีดอกบง ดอกบัวทำให้คนมีความสุข มี น้ำตก ซึ่งในภาคกลางของจังหวัดนนท์ จะมีน้ำตกอยู่บ้างตามวัดต่าง ๆ แต่ก็เล็ก ๆ น้ำก็ไหลกะปริดกะปริต ไม่ได้ทำให้มันตกแลรุนแรงเหมือน ของจริง...เราก็เลยทุ่มทำ

และก็คิดว่า “ชีวิตมันปั่นปลายแล้ว” นี่ ๓๐ ถ้าไม่ทำอะไรเป็น ผลงานดี ๆ ไว้เป็นอนุสาวรีย์ชีวิต เทศน์ ๆ ไปก็กลายหายไปกับลมก็เยอะ แต่เดี๋ยวนี้เขามาใส่เว็บ ใส่ไลน์ก็พออยู่ได้บ้าง

แต่สวณธรรม นี่มันจะเป็นอุทยานการศึกษาให้คนได้รู้อะไร ได้เห็น ภูมิทัศน์ได้เห็นธรรมชาติ ซึ่งไม่ค่อยจะมีใครคิดทำได้

ก็จะไปสร้างโบสถ์ ระฆัง วิหาร เจดีย์ อะไรกันไป แต่เราคิดว่า ทำ แบบนี้น่าจะดีกว่า ให้ประโยชน์มากกว่า เพราะเป็นธรรมชาติ นี่ดูแล้ว มันสบาย แล้วยังมีชอยที่จะให้รู้νούรู้นี้ขึ้นมาอีก เช่น ชอยละลายทุกข์

ทางโลกเขามีชอยละลายทรัพย์ เราทำชอยละลายทุกข์ เข้าไปหน่อยปากชอยก็เจอแล้ว คำสอนหลวงพ่อกุฑมทาสว่า “กูไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นทุกข์ไว้ย !”

ตะเพิดความทุกข์ได้แล้ว ตวาดความทุกข์เป็นบ้างแล้ว เข้าไปอีก หน่อยหนึ่ง ท่าน ว.วชิรเมธี “ทุกข์มีไว้ให้เราเรียนรู้ ไม่ใช่มีไว้ให้ เราจมอยู่กับมัน”

อย่างนี้ เข้าไปสู่ชอยก็จะมีเพลง สุขกันเถิดเรา เสร้าไปทำไม ทำอะไรถึงต้องเป็นโรคซึมเศร้า ต้องฆ่าพ่อฆ่าแม่อะไรกันวันวาย

มาวัดสวนแก้ว-สวนธรรมแล้ว มันได้อะไรติดจิตติดใจไป คิดว่า “คุ้มค่า” ถือว่า “บั้นปลายชีวิตฝากผลงานดี ๆ ไว้เป็นอนุสาวรีย์ให้ชีวิต” มันจะได้ไม่เกิดเปล่า แก่เปล่า ตายเปล่า ไม่เป็นโฆษณารุข ก็เพราะผลงานชิ้นนี้แหละ เรียกว่า เป็นส่วนหนึ่งที่ชีวิตนี้ไม่เป็นหมันเปล่าได้ ทำอะไรต่อมิอะไร

และที่สำคัญที่ดินที่เคยจมน้ำจมท่าเป็นเวลา ๒๐ กว่าปี มันเกิดมาปาฏิหาริย์ได้ มีการยกกระดับแผ่นดินให้สูงขึ้น จนปลูกต้นไม้ต้นไร่ได้ จัดเป็นสวนน้ำ สวนอะไรต่าง ๆ ให้ดังงามได้ จึงบอกว่า

ใครมาเที่ยวสวนธรรม-สวนแก้ว แล้วน่าจะได้อะไรดี ๆ กลับไปคุ้มค่ามากกว่าไปดูคอนเสิร์ต มากกว่าที่เขาไปดูอะไรต่อมิอะไร ที่เขาสนุกสนานชั่ววูบชั่ววาบ

แต่นี้ได้ภาพถ่ายหน้าน้ำตก ได้ภาพโชว์ตัวอยู่กลางดอกบัว ภาพนี้เป็นภาพที่เรียกว่า “ไฮไลต์” บางคนก็ไปถ่ายกับกล้วยหอมหวีใหญ่ อะไรต่อมิอะไรนี้มากมาย

ก็หวังว่า ลองมาดูกันเถอะ จะได้เห็นอะไรที่ไม่เคยมีมาก่อน เป็นมาก่อน คนหลายคนมาดู แล้วบอกยังไม่ทันเสร็จ นี่ก็ประทับใจประทับใจอย่างนี้แล้ว

ยังเฝ้าอ่านแล้วเห็นภาพ แล้วก็มาดูของจริงกันบ้างนะ เจริญพร.

...ถ่ายภาพโชว์ตัวอยู่กลางดอกบัว ภาพนี้เป็นภาพที่เรียกว่า “ไฮไลต์” บางคนก็ไปถ่ายกับกล้วยหอมหวีใหญ่ อะไรต่อมิอะไรนี้มากมาย...

กองทุน ทั้ง ๔ ที่ตั้งขึ้นมาช่วยแก้ปัญหาอะไรบ้าง และ
การทำงานของหลวงพ่อ เรื่องการสงเคราะห์ เผยแผ่
และพัฒนา จะมีทิศทางเป็นอย่างไรบ้างครับ ?

ถ้า ถามว่าคิดจะทำอะไรต่อไปไหม ? ทั้ง ๆ ที่ทำมาเยอะแล้ว ทำ
มามาก ซึ่งที่จริงก็ควรจะหยุด ! ทำตามเกิณณอะไรทำนองนี้ แต่มันยังมี
สมอ มีอารมณ์

เพราะสถานการณ์มันกระตุ้นให้คิดอยากทำ นั่นก็คือ เรื่อง “ที่ดิน”
ซึ่งเราก็คงจะเห็นกันแล้วละทั้งนายทุน ทั้งเจ้าสัว ทั้งนักการเมือง ก็ล็อก
แผ่นดินกันไว้เป็นของตัวเอง จะอ้างว่า ชื้อ จะได้มาอย่างไรก็แล้วแต่

แต่ว่ามันมากเกินไป ตามหลักศาสนาบางศาสนาบอกว่า “เอา
ไปมาก ๆ นี่” การเอาที่ดินไปไว้เป็นของตนเองมาก ๆ มันเหมือนปล้นแผ่นดิน
เพราะว่าเอาไปไว้มาก ๆ บางทีมีแต่สิทธิครอบครองแผ่นดิน แต่ไม่มี
สิทธิ์หรือจะใช้สิทธิ์ทำมาหากินในที่ดินที่มีทั้งหมดได้หมดทั่วถึงทุก
ตารางวาทุกไร่ ก็ปล่อยรกร้างเก้งก้าง

ในที่สุดมันก็มีสิ่งที่เราอนาถใจ ก็คือว่า คนจนไปรูกที่ รุกป่า รุก
เขา ที่จริงผู้อยู่เบื้องหลัง ก็คือ นายทุนใช้คนจนไปรูกแล้วก็ไปกว้านซื้อ
ตลบหลัง ซึ่งเรื่องนี้ก็เป็นที่ประจักษ์ชัดเจนกันมากมายแล้ว
แต่เราก็แก้ไม่ตก

แล้วที่นี้ก็วกมาถึงเรื่อง “ศาสนากับการทำบุญ” มานึกถึงตอนหลวงตามหาบัว เทียบเรียไรทองเข้าคลังหลวง ก็คนบริจาคกันเยอะมาก ต้องถือว่าเป็นพระรูปหนึ่งที่ทำให้คลังหลวงมีเงินมีทองกองแข็งพอที่จะไปกู้ยืมต่างชาติเขาได้เป็นหลักประกัน

แต่ถ้ามาคิดดูว่า เอ๊ะ ! ถ้าเงินไปอยู่ในคลังหลวง แล้วคนจนจะมีสิทธิ์จะได้ใช้ไหม คนไม่มีแผ่นดินอยู่นี้ แต่เงินคลังหลวงมี ทองก็มี แต่คนจนไม่มีที่ทำมาหากิน ไม่มีที่อยู่อาศัย

เราก็มานั่งคิดว่า เอ้ ! ถ้ามีการปรับปรุง (Change) เปลี่ยนแปลงบุญให้มันเป็นทุนทางสังคมให้มันมีคำว่า เกิด “บุญรอด บุญช่วย บุญพาวาสนาสงฆ์ และบุญชุบชีวิต”

คนจนจะอยู่กันไม่รอดและคนจนก็ไม่ค่อยมีใครจะคิดช่วย ช่วยก็ช่วยกันยังงี้ละ มันเหมือนช่วยกันแบบละลายน้ำไป เช่น ตอนน้ำท่วมเราจะมีได้เห็นว่า นายกรัฐมนตรี ใครต่อใครต่าง ๆ ดารานักร้องช่วยกันไปรับโทรศัพท์ทางหน้าโทรทัศน์ ก็มีคนบริจาคเท่านั้นหมื่น เท่านั้นแสนเท่านั้นล้าน ก็มี

แต่ว่าพอน้ำท่วมลดแล้ว สิ่งนั้นก็ละลายหายไป มานึกถึงตรงที่ว่า หลวงตามหาบัวท่านเอาทองเข้าคลังหลวง

ที่นี้เราจะมีไหม ? “เอาที่ดินเข้าคลังหลวง หรือจะเข้าอะไรก็ได้แล้วแต่” แต่ขอให้มันเป็นสมบัติของชาติมันเป็นทุนรอนของชาติ

เรามีนิคมอุตสาหกรรม แม้กระทั่งบางที่ก็เรียกว่า คนเจ็บ คนป่วยเอาไปรวมกัน เขาเรียกว่า “นิคมโรคเรื้อน” นี่ก็มี คนทุกข์ยากไปก็ไป นิคมอุตสาหกรรมก็เป็นของพวกเศรษฐีเขา

ที่นี้มันก็มีคนจนที่ไปเป็นลูกจ้างทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมขายแรงงาน อันนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งที่ว่า ยังไง ๆ ก็ได้ช่วยคนจนอยู่บ้าง แต่ว่าถ้าหากจะช่วยแบบมองเห็นไม่รู้อาจจะเห็นไม่ถูกต้องก็ได้ แต่เห็น

ถ้ามีการปรับปรุง (Change) เปลี่ยนแปลงบุญให้มันเป็นทุนทางสังคมให้มันมีคำว่า เกิด “บุญรอด บุญช่วย บุญพาวาสนาสงฆ์ และบุญชุบชีวิต”

แล้วอยากทำอะไร ก็คือ ทำไง ! ให้คนจนมีที่ดินแปลงใหญ่สักแสนไร่ สักหมื่นไร่

หมื่นไร่นี้ไม่ใช่ใช้น้อยแล้ว แต่ละจังหวัด ๆ ละหมื่นไร่ หรือแต่ละภาค ๆ ละแสนไร่ แล้วก็เอาคนจนนี้จัดเข้าไปทำเกษตร ตัดถนน จัดระบบน้ำ มีโซนนิ่ง โซนปศุสัตว์ โซนประมง โซนไม้ยืนต้น พืช ไม้สักอะไรก็แล้วแต่ ที่มันมีราคาสูง

ไม้ผล ทุเรียน มะม่วง มังคุด เงาะ ลำไย อะไรต่าง ๆ แล้วแต่ว่าพิสูจน์แล้วว่าถ้าที่ดินแปลงใหญ่ ที่ดินกองกลางนี้มันเกิดมีอะไรปลูกขึ้น ออกงามขึ้นในที่ตรงนั้น มีมรรคมีผลดีกว่าปล่อยให้คนนี้ล่ามโซ่แผ่นดินไว้เฉย ๆ ไม่ได้ทำคุณทำประโยชน์อะไรให้ชาติบ้านเมือง แผ่นดินไม่มีผลตอบแทน ไม่มีรายได้ มันก็เป็นเรื่องถ่วงความเจริญกันไว้เปล่า ๆ ล่ามแผ่นดินกันไว้เปล่า ๆ

แล้วจะเป็นไปได้ไหมว่า เมื่อรัฐบาลจัดเปิดรับบริจาคช่วยเหลือน้ำท่วม ภัยพิบัติอะไรต่าง ๆ ทำไมเราจะไม่ลองทดลองเปิดรับบริจาคซื้อแผ่นดินให้คนยากคนจน เอาไว้เป็นสมบัติกลางให้คนยากคนจนได้ทำนิคมเกษตรแปลงใหญ่

“นิคมเกษตรแปลงใหญ่” ซึ่งจัดโซน ๆ ๆ นิ่ง ไว้ได้อย่างเหมาะสม ระบบน้ำมีพอ ระบบถนนเรียกว่าต้องทำให้ชัดเจน ที่คิดอย่างนี้ก็เพราะเผชิญเราได้ทำสวนแปลงใหญ่ ไร่แปลงใหญ่ เกิดสวนนนท์ ก็ทำแล้ว

๒๐๐ กว่าไร่ ที่อื่น ๖๐๐-๗๐๐ ไร่ มันก็กลายเป็นเรื่องเห็นผลเลย มันจัดโซนนิ่งได้ดี

มีคนเลี้ยงสัตว์ที่เขาไถ่ชีวิต มันก็มีมูลถ่ายออกมา มันก็กลายเป็นเรื่อง มีปุ๋ย มีอะไรต่อมีอะไร ที่เราไม่นึกเลยเหมือนกันว่า พอวัดประกาศว่า รับเปลือกมะพร้าว รับเปลือกเงาะก๊วย รับหญ้า อะไรต่าง ๆ นานา เศษไม้ เศษไร่ มากองพะเนินเทินทึกในวัด

แล้วเผอิญไปเห็นที่ดินที่เขาจมน้ำอยู่ ๒๐ ปี เราก็ลองซื้อแล้วเอาเจ้าพวกนี้ไปอัดลงข้างล่างก็กลายเป็นยกระดับแผ่นดินให้สูงขึ้น มา แผ่นดินนั้นก็กลายเป็น ๒๔ ปี นี่จมน้ำไม่ได้ปลูกอะไรได้เลย เพราะน้ำท่วมทุกปี

ในที่สุดเขาก็เริ่มมาดูมาเห็นกัน คนที่ไม่เคยขายที่ให้ ขายที่แพงต่อรองยุ่งยากมากเรื่อง ก็เริ่มโอนอ่อนผ่อนให้เราขอเวลาก็ผ่อนให้ ขอลดเขาก็ผ่อนให้ ก็ได้ที่ดินแปลง ๒๐๐ กว่าไร่ มีทั้งภาคเกษตรกรรม ทั้งพาณิชยกรรม อุตสาหกรรม เข้ามาอยู่ในนั้น

“อุตสาหกรรม” เป็นโรงงานเล็ก ๆ ไม่ใช่โรงงานใหญ่โต ที่พ่นมลพิษมันเป็นแค่เฟอร์นิเจอร์เล็ก ๆ หรือว่าทำปุ๋ย ผลิตปุ๋ยได้ซึ่งไม่ได้ใช้โรงงานพ่นควัน พ่นอะไรขึ้นไปให้อากาศเสีย ตรงนี้อาจทำมาก ๆ และถ้าหากว่า **สมมติว่า** มันเกิดเป็นไปได้ห่างๆ ร้าน ตลาดจะนิมนต์อาตมาไป แล้วก็ร่วมบริจาคซื้อที่ดินแปลงใหญ่ให้เป็นนิคมเกษตรกรรมของผู้ยากไร้ อาตมายอมเหนื่อย อาตมาจะยอมเหนื่อย และเหนื่อยเท่าไร ก็คิดว่า

“น่าจะทุ่มเทเป็นงานชิ้นสุดท้ายของชีวิต” หลังจากทำสวนธรรมสำเร็จ แล้วก็จะเป็นสวนทำมาหากิน เป็นไร่ เป็นนา ทำมาหากินเป็นแปลง ๆ ให้ชัดเจน และห้ามใครเอาไปขายยึดครอง มี ผอ.เกษตร, มี ผช.เกษตร, ผู้ช่วย ผอ.วางแผน จัดงานได้ดีวางแผนการบริหารให้ดี ตรงนี้ปลูกอะไร ๆ และตั้งกองทุนล้มมาชีพเสริมเข้าไปอีก ในนิคมเกษตรนั้น ก็จะกลายเป็นเรื่อง **“ครบวงจร”**

ที่ว่า “การบริหารจัดการ” เป็นเรื่องสำคัญที่สุด บางทีเกษตรกรบริหารจัดการไม่ดีก็เจ๊ง ขาดทุน ที่ดิน ที่สวนก็หมดไปกับถูก ธ.ก.ส ยึด แต่ที่เราทำมา นี่มันเห็นผลแล้วว่า มันมีผัก มีเห็ด มีผลไม้หลากหลาย

เมื่อก่อนเขามีกันคนละ ๓ ไร่ ๒ ไร่ ไปเก็บผักแป็บเดียวก็หมดแล้ว พื้นที่มันเล็ก แต่พอมีเป็นร้อยไร่ พันไร่ หมื่นไร่ นี่จัดทีมเก็บ เฉพาะทีมเก็บ ๑๐๐ คนก็เก็บไม่เสร็จ พอเสร็จตรงนี้ตรงนั้นก็มีต่อให้เก็บ

มันก็จะกลายเป็นเรื่องมหัศจรรย์ ตระการใหญ่ อย่างชนิดที่เรียกว่า “มหัศจรรย์ ตระการใหญ่” นี่มันเป็นเรื่องที่น่าคิดว่า เราจะทำกันได้อย่างไร ?

ถ้าทำได้สิ่งที่ไม่น่าเชื่อ มันก็จะบังเกิดขึ้นให้เห็นเป็นรูปธรรม และจะทำหรือไม่ทำก็แล้วแต่ อาตมาขอทำไปเท่าที่จะทำได้

คือ ถ้าสมมติว่า ให้อาตมาหาเงินซื้อที่ดิน แล้วไม่ต้องมาลงชื่อวัดสวนแก้ว ไม่ต้องลงชื่อมูลนิธิ ให้มันเป็นสมบัติส่วนบุคคล ใครจะเป็นคนรับผิดชอบไว้จะเป็นรัฐบาลหรือจะเป็นองค์กรอะไรก็ได้แต่ “ซื้อให้”

เพราะเรามาทำบุญกันแบบใหม่ ๆ ที่เถอะ ส่วนการทำบุญสร้างโบสถ์ วิหาร เจดีย์ อาตมาคิดว่ามันก็น่าจะพอแล้ว มันเยอะมาก แล้วพระเณรเราก็เหลือน้อยลง หายไปตั้ง ๕ หมื่นรูป จะไปสร้างอะไรที่อยู่พระเณร หูหრაฟู่ฟ่า ลื่นเปื้อน

แต่ชาวบ้านอดอยากยากจน พอยากจนก็มีจลาจล ลักขโมยเยอะ หากินเป็นหาโง่ หากกรรม หาเวรกันเยอะ แต่ถ้าทำแบบนี้แล้วมันจะต่อรองศีลธรรมด้วย เป็นการเผยแผ่ศาสนาที่ยอดเยี่ยม คือ

ใครจะมาอยู่ที่นี่ต้องไม่ติดอบายมุขอย่างงอมแงม ไม่ดื่มน้ำเมา ไม่เที่ยวกลางคืนเกินเหตุ ไม่บ้าดูการละเล่นอย่างหัวปักหัวปำ ไม่หลงใหลการพนันอย่างไม่ได้สติอะไรเลย

เดี๋ยวนี้ดูเขาเล่นการพนันเงินนั้น เงิน ลามปามไปถึงผู้วง ผู้ว่า กินส่ง กินส่วย และคนก็จะเกียจคร้านทำงาน คบคนชั่วคนพาล มั่วไป

คบบคนชั่วคนพาลเป็นมิตร

ไม่รู้ละ ! พวกนี้จะมาเข้าไม่ได้ จะมาร่วมบุญไม่ได้
เพราะประพฤติไม่ดี

ที่นี้ คนที่จะมาอยู่ก็ต้องปรับตัวปรับความประพฤติ มัน
ยิ่งใหญ่กว่าคำสอนเทศน์บนธรรมาสน์ เพราะเทศน์แล้วมัน
ไม่มีข้อต่อรองอะไรเขาเลย ไปบิบบ้างคับอะไรเขาไม่ได้

แต่ถ้ามีที่ดินให้เขาทำมาหากิน แต่คุณต้องมีความประพฤติ
ให้เหมาะสมมีศีลมีธรรม ไม่ใช่มีแต่อบายมุขท่วมหัว ไร้ศีล ไร้
ธรรมก็เสียโอกาส แต่ที่นี้เขาอยากได้โอกาสมาอยู่กินสบาย กิน
อิ่ม นอนอุ่น มีทุนมีรอน แหม ! เขาก็ต้องยอมเปลี่ยนนิสัย
เปลี่ยนความประพฤติ

ถ้าถามนี่มันคืออะไร ? นี่มันคือ ทำบุญสร้างนิสัย
คน สร้างพฤติกรรมคน ให้คนมีกิน มีใช้

คำว่า “บุญรอด” ก็รอด
จากการไร้แผ่นดิน มีที่ทำมาหากิน มีที่อยู่อาศัย
นี่มันสุดยอดแล้ว...

เราสร้างโบสถ์ เจดีย์ วิหาร พระพุทธรูป นี่สร้างกันเหลือเกิน
อาตมาเสียตายนั่นส่วนหนึ่งที่ทำบุญ คือ ผ้าไตร สบง จีวร อะไรไม่รู้
ถวายเป็นเยอะเยอะ แล้วสบงเดี๋ยวนี้ ๑๐ ผืนใช้ได้แค่ผืนสองผืน บาง...
เล็ก...หุ้มกันแทบไม่มีติด เดินผ่านแดดก็เสียว เรียกว่า **ทำบุญกันแบบ**
ไม่ได้คำนึงถึงประโยชน์ของบุญที่ทำ มันจะช่วยเหลืออะไรกันได้บ้าง

แต่ถ้ามีที่ดินนี้ คำว่า **“บุญรอด”** ก็รอด จากการไร้แผ่นดิน มีที่
ทำมาหากิน มีที่อยู่อาศัย นี่มันสุดยอดแล้วมนุษย์เรา พื้นฐานก็ไม่ต้อง
เป็นคนเร่ร่อน

“บุญช่วย” ก็เอาเงินกองทุนฯ นี้ช่วยให้เขามีที่ทำมาหากิน เมื่อ
เขามีที่ทำมาหากิน เขาประกอบอาชีพดี มันก็เป็น **“บุญพาวาสนาส่ง”**

นี่ที่เราพูดกัน **“บุญช่วย บุญรอด บุญพาวาสนาส่ง และบุญ**
ชุบชีวิต” เรามาทำให้เป็นรูปธรรมกันสักทีเอาไหม ?

นี่คือ สิ่งที่ยากทำเหลือเกิน ในบ้านปลายของชีวิต ถ้าใครเห็นดี
เห็นงามด้วย ก็ลองร่วมด้วยช่วยกัน ตลาดใหญ่ ๆ ห้างใหญ่ ๆ ถ้าคิด
อยากจะทำบุญให้มันเกิดคุณ เกิดประโยชน์ เกิดรอด เกิดช่วย เกิดบุญ
พาส่งเสริมส่ง ก็ช่วยบอกมาเถอะ หมู่บ้านใด

ปีนี้ อาตมาจะลองเปลี่ยนดูไม่ไปเทศน์ตามหน่วยงานราชการ ตาม
ต่างจังหวัด ต่างประเทศนี้ไม่ไปเลย แต่ถ้าหมู่บ้านใดมีความคิดเห็นว่า
ถ้าได้อ่านหนังสือคอลัมน์นี้ แล้วเกิดอยากจะนิมนต์ไปบิณฑบาต
หมู่บ้าน ไปเทศน์ ไปบริจาคทำบุญเรื่องพรรณนี้ก็เชิญเลย

แล้วตอนนี้คิดว่า เท่าที่จะทำไปได้ ก็คือ ทำแบบสบาย ๆ คนไม่
เดือดร้อน ทำกระบอกลูกเล็ก ๆ แจกสักล้านลูก (ลูกละร้อยบาทก็ได้
ร้อยล้าน) ได้ร้อยล้านก็ได้ที่ไม่ใช่น้อยเหมือนกัน เราไม่ไปซื้อที่แพง ๆ
ซื้อที่ ๆ เขาจนน้ำ จมท่าเขาทำอะไรไม่ได้ เราเพียงไปดูทำเล ว่า มันมีน้ำ
ไหม ! มีถนนหนทาง มีไฟฟ้าเข้าไปไหม ! ถ้ามี ๓ นี่คือ มีที่มีทาง มีน้ำ
มีน้ำ ไปเพาะทำเกษตรได้อย่างสมบูรณ์

แน่นอน ! คิดว่า **“สวรรค์ของคนจน”** คงจะได้เกิด
กับโครงการนี้บ้าง ไม่มากก็น้อย เจริญพร.

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

สำหรับปีใหม่จะเริ่มต้นด้วยความเชื่อในทางโหราศาสตร์ที่เชื่อกันว่า **“ปีชง”** ทำไมถึงมีเรื่องปีชง ! ถ้าถามว่าเกิดขึ้นเมื่อไร ? อย่างไร ? เป็นมายังไง ? น่าจะรู้ไว้ก็ดีเหมือนกัน

สำหรับคำว่า **“ปีชง”** เป็นความเชื่อทางโหราศาสตร์ของจีนโดยเกี่ยวข้องกับองค์เทพไท้ส่วย หรือที่รู้จักกันดีในนาม **“เทพพระเจ้าผู้คุ้มครองชะตา”** ซึ่งเป็นเทพผู้ทรงอิทธิพล อิทธิฤทธิ์ แล้วก็มีฤทธิ์อิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของผู้คนในแต่ละปี

คำว่า **“ไท้ส่วย”** ยังมีความหมายถึง ดาวพฤหัสบดีซึ่งในภาษาจีนโบราณ ซึ่งเป็นดาวพฤหัสบดีนี้แหละ ที่ถือกันว่า เป็นประธานของดาวศุภเคราะห์ซึ่งหมายถึงคุณธรรมความดี โชคลาภ ทรัพย์สิน ในความเชื่อทางโหราศาสตร์ของไทย มันเกิดไปสอดคล้องเชื่อมโยงกันว่า

หากดาวพฤหัสบดีไม่ดีในทางความเชื่อโหราศาสตร์ไทย หรือถ้าหากมันเป็นปีนักษัตรใด ที่ปะทะ หรือว่า ได้รับผลร้ายจากเทพไท้ส่วย ก็จะทำให้ปีนั้นเป็นปีที่ได้รับผลไม่ดี หรือที่เราเรียกกันว่า **“ปีชง”** เพราะกลัวจะได้รับผลไม่ดี จึงต้องทำพิธีกันตามวัดต่าง ๆ ซึ่งก็เข้ามาเกี่ยวข้องกับศาสนาทางพุทธไปด้วย

* **“เชื่อง”** บรรยายโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เนื่องในโอกาสเทศกาลประจําวันสิ้นปีแก่พุทธศาสนิกชนทั่วไป ณ ลานธรรม วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันอังคารที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๖๒ (ภาคบ่าย)

สำหรับปีที่รับผลไม่ดีนี้ถือว่า มีอยู่ด้วยกัน ๔ ปี ได้แก่
ปีชง ปีที่ได้รับผลกระทบเสียหายที่สุด หรือที่เราเรียกกันว่า ชงโดยตรง
ได้แก่ ปีมะเมีย

ปีนี้ปีอะไร ? (หนูทอง) ยังไม่ใช่ปีมะเมีย เชื่อบตามโบราณแบบเก่าก็ยังบอก
ว่า ปีมะเมีย นี่เป็นปีที่ชงโดยตรงจะต้องทำพิธีกัน

ปีคักรหรือปีที่มีนักษัตรเดียวกันกับปีนั้น ๆ ก็ได้แก่ ปีชวด

ปีเฮ้ง คือ ปีที่ได้รับผลกระทบในเรื่องของเคราะห์กรรมได้แก่ ปีเถาะ

ยังมีปีแบบจีนอีกที่เรียกว่า ปีฝั่ว คือ ปีที่ได้รับผลกระทบเรื่องสุขภาพ
ได้แก่ ปีระกา โดยปีชงตรงนั้น จะได้รับผลกระทบมากที่สุด ส่วนปีคักร ปีเฮ้ง
ปีฝั่ว ซึ่งเรามักจะเรียกว่า ปีชงโดยรวมจะได้รับผลกระทบน้อยกว่า

สำหรับคนที่เกิดปีมะเมีย (ม้า) ทำอะไรก็จะติดขัด

คนเกิดปีระกา (ไก่) เขาบอกมีปัญหาเรื่องสุขภาพ

คนเกิดปีเถาะ (กระต่าย) อาจจะประสบเคราะห์กรรม

วิธีแก้ปีชงนี้ตามความเชื่อของชาวจีน ไหว้พระองค์ให้ส่วยเสร็จ
แล้วก็สามารถที่จะช่วยบรรเทาเคราะห์กรรมในปีชงนี้ได้ลงได้บ้าง ควร
ที่จะต้องไปไหว้เป็นอย่างยิ่ง เพื่อเป็นการสะเดาะเคราะห์ หรือเสริมสิริ
มงคลให้กับตนเอง

วัดจีนที่สำคัญ ๆ ที่เราเรียกกัน ที่สำคัญ ๆ สามารถที่จะเดินทางไป
ไหว้ อย่างวัดอะไร ? วัดเล่งเน่ยยี่ ที่นี้ก็จะไปกันเยอะมาก เมื่อก้าวเข้าสู่ปีชง
มาดูรายละเอียดอีกนิดหนึ่ง

พอก้าวเข้าปีใหม่แต่ละปีนี้ คำว่า “ปีชง ๆ” ปีนี้ก็จะเริ่มตีปี๊บ ทุกคน

ที่ใกล้ตัว หรือหมอดูดวงชะตาอยู่บ่อยครั้ง จะเริ่มทักทายกันต่าง ๆ นานา จนทำให้หลายคนเกิดสงสัยอยู่มิใช่น้อยเลย เดียวนี้ว่า

เอ๊ะ ! “ปีชง” มันคืออะไร ? และคิดว่า “ปีชง” เป็นปีเชื่อตามหลักศาสนาพุทธไหม ? แต่ที่แท้จริงแล้ว มีน้อยคนนัก ที่จะรู้ข้อเท็จจริง หรือความเป็นมาเกี่ยวกับปีชง “ชง” นี้ ! มันคืออะไร ? “ปีชง” คืออะไร ?

เป็นความเชื่อแบบทางจีนที่ว่า เกี่ยวกับเรื่องดวงชะตาซึ่งด้วยโหราศาสตร์ที่ว่า ด้วยเรื่องของความทุกข์ทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นเจ็บป่วย อุบัติเหตุ หรือเรื่องร้ายต่าง ๆ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิต เป็นปัญหาของชีวิต โดยมีที่มาจากปรมาจารย์จื่อเพ้งและกษัตริย์ฝูซี ซึ่งเป็นผู้คิดค้นความเชื่อเรื่องปีชงขึ้นมา และมีการสืบทอดต่อ ๆ กันมายาวนานนับพันปี

เรื่องนี้พันปีกว่า ๆ มาแล้ว ศาสนาพุทธ ๒,๕๐๐ กว่าใช้ไหม ? ๒,๖๐๐ ปี ๕๐๐-๖๐๐ แล้วก็ต้องถือว่า ทั้งช่วงห่างกันเยอะ คงไม่น่าจะเป็นเรื่องที่มีในยุคพุทธศาสนาตอนต้น เกิดจากกษัตริย์ เกิดจากปรมาจารย์ที่คิดกันขึ้นมา

โดยปีชงเป็นศาสตร์ความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับเทพให้ส่วย ดังที่กล่าวมาแล้วว่า เป็นเทพคุ้มครองดวงชะตา แล้วจะเกิดราว ๆ ๖ ปี ทุก ๆ ๖ ปี จะทำให้เกิดมีปีชง เกิดปัญหาว่า ส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตที่เกิดมาในปีนักษัตรนั้น ๆ

“ปีชงกับพุทธศาสนา” นี่มันเป็น

ความเชื่อโบราณจากโหราจารย์ของจีน ซึ่งไม่ได้เกี่ยวข้องและไม่มีปรากฏในพุทธศาสนาแต่อย่างใด เพียงแต่ว่า ชาวพุทธบางกลุ่มนำมาเชื่อมโยงกับความเชื่อทางโหราศาสตร์ของไทย มันก็มีแค่นี้ คือมันเชื่อมโยงกับโหราศาสตร์แบบทางไทย แล้วดึงกันมาโยงกันไป ก็กลายเป็นมี “วันปีชง”

เหมือนกับเรามีวันวาเลนไทน์เมื่อก่อนมีไหม ? ตอนโยมเด็ก ๆ มีวันวาเลนไทน์ไหม ? วันที่ ๑๔ ไปวาเลนไทน์กับใครเขาไหม ? (ยังไม่มี)

วันคริสต์มาส วันอะไรต่าง ๆ กระทั่งตรุษจีน สารทจีน นี่เมื่อก่อนก็ไม่ได้มีแบบสมัยนี้ สมัยนี้เราเชื่อมโยงและเรารับเก่ง ชาวพุทธคนไทยนี้รับเก่ง ถ้ามีอะไรขึ้นมาก็คจะทำกัน กระพือกันจนกระทั่งในที่สุด ก็ต่อเนื่องสืบมาจนปัจจุบันนี้

พอถึงปีชงนี้ก็จะต้องทำกันอย่าง เป็นจริงเป็นจัง เอาเป็นเอาตายกันเลยละ ถ้าไม่ทำนี่ “**เดี๋ยวกลัว**” ความกลัวเป็นเหตุให้เชื่อแบบนี้มากขึ้น ดังนั้น ในปัจจุบันเราจึงเห็นความที่ชาวพุทธหลายคน เชื่อบีชง แล้วก็มีการแก้ปีชงกันตามวัดด้วย

หลายพิธี ก็จะทำให้ชีวิตนี้ได้สบายใจ แล้วจะได้มีความสามารถอยู่สู้ชะตาชีวิตนี้ได้ไปเรื่อย ๆ จะได้ไม่คิดว่า เรายังผิดนะ เรายังไม่ทำนะ เราอย่าประมาทไม่ได้ทำไปก่อน ไม่ว่าจะเป็นการปล่อยสัตว์ทำบุญ บริจาคสิ่งของ ซึ่งเราก็อธิวว่า รวมเป็นการบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ดังนั้น ปีชงจึงเป็นปีความเชื่อโชคละตาราคีโหราศาสตร์ของชาวจีน ไม่เกี่ยวกับชาวพุทธโดยตรง ศาสนาพุทธโดยตรงแต่อย่างใด โดยความเชื่อเรื่องดวงชะตาของคน นี้ตามนักษัตรแต่ละปี จะมีปีชงเกิดขึ้นทุก ๖ ปี ที่กล่าวมาแล้วนั้น แต่ที่จริงแล้วนะโยมว่า “ปีชง นี่มันมีแต่ปี หรือมีเดือนด้วย” มันมีเดือนชงด้วย ลัปดาหฺชง วันชงอีก

ไอ้มันนอก ! ปีชงเนืองนอก ที่บางแห่งบางที่ท่า แต่บางแห่งท่าเฉพาะปี บางแห่งท่าเดือนด้วย รวมแล้วความเชื่อเรื่องเหล่านี้ มันก็เป็นผลกระทบ เพราะว่า ชีวิตมันกลัว โดยสอนให้คนใช้ชีวิตอย่างรอบคอบไม่ประมาท ก็ท่ากันไว้ก่อน จะได้สามารถรับมือกับปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างมีสติ

ที่นี่ เรามาคูว่า เทพให้ส่วย ใครต่อใครที่เป็นผู้คุ้มครองดวงชะตาคน คนก็เลยเชื่อดวง ถื่อดวง เอาดวงเป็นนั่นเป็นนี่กัน แต่หลวงพ่อกุฑทาสซึ่งเป็นพระในสายพุทธแท้ไม่มีเคลือบไหว มันคงแน่วแน่ ต่อความเชื่อเรื่องกรรมที่เชื่อกกรรม กับเชื่อความเพียร

เรามีหลัก ๒ อย่าง “กรรมวาที กับ วิริยวาที” คือ เชื่อผลการกระทำ กับเชื่อความพยายามที่จะทำให้อยู่เหนือดวงได้ หลวงพ่อกุฑทาสก็เลยแต่งเป็นกลอนไว้ว่า

เราดี ดีกว่าดวงดี

เพราะดีมีที่เรา ดีกว่าไปดีที่ดวง

ขยันทำดีทั้งปวง ชื่อว่าเราหน่วง เอาดีทั้งปวง

มาทำให้ดวง เราดี

โชคจะร้ายไม่ได้ตลอดปี เพราะเรามีดีเป็นดวง

อย่างนี้เรียกว่า ไม่อยู่ในวงจรของการเชื่อดวง แต่มาอยู่ในวงจรเชื่อกกรรมกับเชื่อความเพียร เชื่อว่าการกระทำอย่างนี้ ถ้าทำเหตุดี ผลก็ต้องออกมาดี ไม่ได้ไปทำพิธี แต่หาวิธี

“พิธีกับวิธี” นี่ต่างกัน ! คนเชื่อง่ายก็ทำพิธีไปก่อน คนไม่ค่อยจะเชื่อพิธี ค้นหาวิธี คิดหาวิธี ลงมือทำตามวิธีที่คิดได้ และการคิดนี้มันยิ่งใหญ่ มันเปลี่ยนชีวิต เปลี่ยนคนไปคนละโลกเลย

ถ้าคนลึนคิด นี่บางทีมันก็คิดมาคิดไปตายดีกว่า ก็เลยไม่อยู่สู่ชะตาชีวิต เห็นไหม...?

ตรงนี้เองบางบัวทอง ๒ ศพเขียนหนังสือ โทรหาเพื่อน “ดวงชะตาชีวิตเราแย่มากเกินไป เป็นหนี้เขาเยอะ แล้วมารอดูบัตินเหตุอีก” เลยเอาน้ำยา

ล้างส้วมกรอกลูกให้ลูกกินก่อน ที่ ๒ ให้ลูกคนเล็กมันกิน แล้วมันสำลัก ก็ไปบ้านที่รอตตาย เจ้าลูกคนกลางตายคู่กับแม่

ตัวก็บอกว่า เตือนแล้วอย่าไปเป็นคนชอบกั๊กนี้ อย่าชอบยืมเขา ปรากฏว่าเมียก็ไม่เชื่อ ไปกั๊กเขา ไปยืมเขา

ถามว่า “กั๊ก ๆ ยืม ๆ” คนบางคนนี่ใจแข็งไม่ยอมกั๊กง่าย ๆ ไม่ยืมเงินใครง่าย ๆ

แหม ! ที่วัดนี้เจอคน ๆ หนึ่ง อยากจะเรียกว่า “คนบ๊ัดซบ” มันอยู่ที่ไหนมันยืมเขาตลอด มาอยู่วัดนี้ไม่เท่าไร ! มันยืมเขาเป็นหมื่นเลย ยืมใครไม่ยืม ดันยืมของพระไปด้วย แล้วมันก็ไม่ใช้ ย้ายมันให้มันไปอยู่นุ่งกาญจนบุรี ไปเป็นหนี้ร้านค้าเขาอีก ๖,๐๐๐-๗,๐๐๐, ๕,๐๐๐ เงินออกวัดหนึ่งไม่ได้เหลือเลย

ถามว่า “นี่จะโทษดวงชะตาหรือโทษสันดานไม่ดี” โยม ! โทษดวงชะตาหรือโทษสันดานไม่ดี ? “สันดานชอบกั๊กนี้” ชอบเป็นหนี้แล้วมันเป็นหนี้ มันยังใส่ร้ายวัดอีกนะ “วัดไม่ค่อยเลี้ยงดู อดอยากลำบาก ขอยืมหน่อยเหอะ” ดูสิ ! โทษเราไม่เลี้ยงดู

ตอนนี้เศรษฐกิจแย่ เราก็ยังให้โบนัสเป็นล้าน ๆ ปีที่แล้วให้คนละล้านหลายคนเหมือนกัน แต่ปีนี้แย่น้อยยอดตกไปตั้ง ๑๒ ล้าน ก็เลยคิด เอ้าทำยังไง ! แจกโบนัสปีนี้ก็เลยปั้งขึ้นมาเมื่อคืนวานก่อน แจกโบนัสคราวนี้ไม่แจกแบบ...มารับ ๆ ๆ

พาไปดูโครงการ เหมานิ...ลากสระขึ้นแปลงนี้ “ล็อกหนึ่ง...หมื่นหนึ่ง” อีกล็อก ๔ หมื่น ขนดินขนหินหมากกองกัน กองละเท่าไร ! น่าจะเป็นโบนัสแห่งแรกของโลก ต้องขับเคลื่อนงาน “โบนัสงานวิ่ง” ไม่ใช่โบนัสแจกนิ่ง ๆ แล้วผลงานไม่วิ่งเหมือนเดิมเงินไหลเดินตะพึดนี้มันไม่ได้

ไอ้โฮโยม ! มาถามกันใหญ่เลยตอนนี้ “ล็อกนี้ให้เท่าไร ๆ” ขอหนี้เท่าไร เฟสนี้ให้เท่าไร เขาทำงานกันไฟแลบเลยเมื่อคืนนี้

เราถามว่า “ทุ่มหนึ่ง สองทุ่มครึ่ง เลิก น่าจะเสร็จ” โยมเชื่อไหม ! ไม่น่าเชื่อทุ่ม ๕๐ นาที่เสร็จแล้ว โอ้ย ! แล้วเขาสนุกเกรียวกราว เฮกันลั่นเลย จุดไฟชนกันสนุก

แหม ! นี่มันเปลี่ยนความคิดชีวิตเปลี่ยน ไม่ใช่ความคิดไปติดอยู่กับความเชื่อที่ไร้สาระ ไร้เหตุผล แล้วพอทำแก๊งแล้ว ก็นึกว่า ตัวเองพ้นกรรม พ้นเคราะห์ ดวงชะตาชีวิตจะดีขึ้น

“...เปลี่ยนความคิด ชีวิตเปลี่ยน
ไม่ใช่ความคิดไปติดอยู่กับความเชื่อที่ไร้สาระ
ไร้เหตุผล แล้วพอทำแก๊งแล้ว ก็นึกว่า ตัวเอง
พ้นกรรม พ้นเคราะห์ ดวงชะตาชีวิตจะดีขึ้น...”

แหม ! คนที่โทษดวงชะตาชีวิต แล้วฆ่าตัวตาย นี่เสียตายจริง ๆ ไม่ได้มา
วัดสวนแก้วสักนิดหนึ่งนะ ถ้ามาแล้วมันน่าจะเปลี่ยนชีวิตความคิดอะไรได้บ้าง

ที่นี่ มาดูว่า ถ้าเรายังมีการเชื่อแบบนี้ มันก็ทำให้ลำบาก เหมือนสมัยที่
เขาเชื่อแม่น้ำคงคาว่า “ศักดิ์สิทธิ์” ทุกคนก็จะไปอาบน้ำกันทั้ง ๆ ที่มีศพนะ

แม่น้ำนี่เขาเผาศพนะ เขาจะทิ้งศพลงไปให้เต่าปูปลากิน ศพยังไม่ได้เน่า
เท่าไรเลย เต่าปูปลาก็กิน แล้วคนก็ไปอาบน้ำแถวๆ นั้นแหละ แหม ! แล้วเชื่อว่า
พ้นบาป พ้นเคราะห์ พ้นกรรม

พระพุทธเจ้าแก้ให้ยกเลิกไปได้หลายคน แต่เขาก็กังหันอยู่กันจน
ปัจจุบัน ยังไปอาบน้ำตรงนั้นแหละ ตรงที่มีศพมีอะไรเยอะ ๆ

มันเป็น “ความเชื่อ” พระพุทธเจ้าก็เลยถามพวกนั้นว่า “ถ้า
น้ำแม่น้ำนี้มันศักดิ์สิทธิ์ล้างบาป ล้างเคราะห์ทำให้คนดวง
ดีได้ เจ้าเต่าปูปลากุ้งหอยที่อยู่ในนั้น มันน่าจะดวงดีกว่าใคร
หมด เพราะมันแช่ทั้งปีเลย”

มันแช่ตั้งแต่มันเกิด ยังมาถูกจับขอดเกล็ดใส่กระทะแหวกไส้ นี่ แล้วมัน
ดวงดีตรงไหน ? มันโชคดีในแม่น้ำนั้นได้ยังไง ? ทื่อโยมก็ลอง...คิด ๆ คิดสิ ! ว่า
ถ้าพระพุทธเจ้าไม่แก้ไขเรื่องความเชื่อ มันก็จะมีพวกเชื่ออะไรแปลก ๆ เยอะ เชื่อ
แล้วก็ทำให้ชีวิตลำบากก็เยอะ เช่น พวกนิครนถ์นาฏบุตรอย่างนี้

เขาจะเชื่อว่า เขาต้องจับกิ่งไม้ไว้ ถ้าไม่จับกิ่งไม้ เดี่ยวมือไปจับนู่นจับนี่ของ
ใครต่อใคร จับผิดจับดาบไปฟาด ไปฆ่า ไปฟัน เพราะฉะนั้น **ถามว่า จับทำไม ?**

เขาบอกว่า “จับยังกรรม ยังเคราะห์” ถ้ามือจับอยู่ที่กิ่งไม้ มันก็ไม่ไป
ทำกรรมทำเคราะห์ เขาว่าอย่างนั้น

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “แล้วจับไม้กวาด ๆ วัดไม่ดีกว่าหรือ”

โยม ! ถ้าวัดสวนแก้วมีคนมาจับกิ่งไม้ไหนกันเป็นแถว กับคนจับไม้กวาด ๆ
วัดกันเป็นแถว อย่างไหนวัดนี้จะดีขึ้น อย่างไหนสุขภาพคนมาวัดจะดีขึ้น

นี่แหละนั่นเหตุที่เขาเชื่อว่า **อุบัติเหตุก็ดี เจ็บป่วยก็ดี** มันมาจากปีชง ๆ
นี่มันเป็นไปไม่ได้เลย ความเชื่อแบบนี้ถ้าขึ้นเชื่อ แต่บังเอิญคนบางคนไปทำเรื่อง
แก้ชง ปีชงมา เกิดค้าขายดี เกิดได้อะไรดี ๆ ขึ้นมาสักนิดหนึ่ง ความเชื่อจะมาแบ่ง
บานในหัวใจ นี่ไง ! ผลแห่งการไปแก้ชงมา

มาวัดสวนแก้ว “ไม่เห็นได้อะไร ไม่เห็นแก้อะไรเลย มาแก้แต่ความ
เชื่อ ก็ฉันจะเชื่อ จะมาแก้ฉันทำไม”

อ้าว ! เกียงอีก ก็เลยทำอะไรกันไม่ค่อยขึ้น ยังไงนะลองเปลี่ยนความเชื่อซะให้ดี ถ้าทำอะไรแล้วมันดีพยายามทำให้เต็มที่ มันก็จะอยู่เหนือ ๒ ความเชื่อกรรมกับความเพียร **“เชื่อกกรรมกับเชื่อความเพียร”** นี่สุดยอด !

อาตมาเพิ่งเริ่มเห็นอะไรต่ออะไร เมื่อชีวิตเข้าวัย ๗๐ นี่วันนี้นั่งปลื้มใจคนเข้าไปข้างใน แล้วบอก **“โอ้ ! สวย” “โอ้ ! ดุดี” “โอ้โฮ ! ไม่นึกว่า จะมีอย่างนี้”**

บางคนไปถ่ายรูปถ่ายอะไรกันก็ **“แหม ! ใครมาออกแบบ ใครมาออกทำ...โอ้สวิง ๆ ถ่าย น้ำตก นี่ใคร ๆ”** ก็บอก **“นี่โรงสถาปนิก”** ไม่ได้ไปอาศัยสถาปนิกที่ไหน

วันนี้ผลแห่งความสำเร็จในบางเรื่องเพราะความเพียร เพราะเชื่อว่า **การกระทำอย่างนี้ จัดสวนแบบนี้ จัดวัดแบบนี้ เราไม่ต้องไปมีพิธีตองอะไรมาก**

วัดที่จัดแต่พิธีตอง นี่อยู่ ! เข้าไปแล้ว มันแคบมันแลกรุงรังไหมโยม ! โยมเคยเห็นวัดที่เขามีสายสิญจน์ห้อยตรงหัว ๆ เขาจะจับที่ห้อยสวมหัว ๆ ผูกหัวเอาไว้ ปวดอุจจาระ ปัสสาวะ **“แหม ! กลัวหัวจะหลุดจากมงคล”** ทน ! หนัก ๆ เข้า ก็เป็นโรคงายขึ้นไปอันมันไวก

ก็เลยกลายเป็นเรื่องว่า ไม่ไหวมงคลสวมหัว ผูกหัว ล็อกหัวไว้ จนหัวไม่มีปัญญา เชื่อแต่เรื่องมงคลจนกระทั่งแยเลย ตอนนี่ก็เลยขายมงคลกันเยอะไหม ? วัดขายมงคลวัดอุยอะไหม ? ขายพิธีมงคลเยอะไหม ?

นี่ไง ! มันเป็นที่มาของการขายวัดอุยมงคล เพราะคนอยากได้มงคลจากพิธีกรรม จากเหรียญเสกกับไม่เสก เสกโดยใคร...ก็จะกัน เพราะมาวัดนี้ **“ขอให้เป่าหัวบ้าง อะไรบ้าง”** น่ารำคาญ ! โตแล้วยังเป่าหัวเป็นเด็ก ๆ ไปได้ ถ้าเด็ก ๆ เขาก็ให้เป่า เราก็ให้เขาหนีดูหนึ่ง ให้เขาว่าคาถาหนีดูหนึ่ง **“ไม่ดื้ออย่างเดี๋ยวนี้อะไรดีหมด...เพี้ยง !”** เอ้าหลวงพ่...แต่ะ เสรีจ

นี่มันน่าจะมีอะไรเป็นข้อคิดสักนิด
หนึ่ง อะไรอายุตั้งมากแล้ว ก้มมาให้เป่า
หัว ไปบิดทาบตบทางที่รำคาญ ! ใ้มือเรา
ก็จะอุ้มบาตร มันก็จะมาตึงมือเราแตะหัว
บาตรหล่นจะทำไง ! ไม่รู้เรื่องอะไรสักนิด
บางทีก็ตึงจื๋วไปลูบหัว ใ้เราก็ตึง มันตึง !
เกิดมาอยู่ในตงของคนเชื่ออะไรที่มันไม่ตรง
กับชีวิตที่เราเรียนรู้

“เราเชื่อกรรม เชื่อความเพียร”
นี่มันต่างกันเยอะ ชีวิตมีประโยชน์กว่ากัน
เยอะ แล้วมันก็ได้อะไร ๆ ชัดเจนอะ ชัดเจน
กว่าความเชื่อที่ไม่มีเหตุผลนะ นั่นป็นี่ไม่
อยากจะไปล้างพิธีเขาหรอก ว่าเขาซงกัน
ยังงี้ แก้กันยังงี้ แต่ถ้าให้เลือกซง วัดนี้จะ
ซงโอเลี้ยง ซงโอวัลติน ซงกาแฟกินดีกว่า
อืมด้วยนะ แต่ถ้าซงในวัด ก็อืมนะ **“อืมใจ
อุมใจ”** อืมใจ อุมใจ แล้วก็ดีใจ ว่าได้ทำแล้ว

ทีนี้ **“ดีใจกับใจดี”** โยมว่าอันไหน
มันดีกว่ากัน ? ถ้าใจมันดี มันไม่มีเหตุผล มัน
ไม่กลัว มันไม่ต้องเข้าพิธี ไม่ต้องมาสะเดาะหัว
อะไรต่าง ๆ ก็สามารถที่จะอยู่ได้ดี

เดี๋ยวนี้เขาเปลี่ยนอะไรต่ออะไรกัน
เรื่อย **“ทางการเมือง”** เดียวก็เปลี่ยนฮวงจุ้ย
ทำเนียบปลุกไฉ่นั่น ในรัฐบาลก่อนปลุกไฉ่
นุ่น ในรัฐบาลนี้ดูว่า **“ต้องปลุกไฉ่”** ต้อง
ไปถอนออกเห็นไหมนั่นอะ **“ถอนออก...
ปลุกใหม่”** เยอะแยะไปหมด

แม้กระทั่งไฉ่ที่เป็นสามเหลี่ยม
อย่างนี้ **“ไฉ่ ! ไม่ดี”** มันไม่เดินมันเป็น
เหลี่ยม ก็เปลี่ยนโลโก้ใหม่เป็นกลม มันจะ
ได้กลิ้งไปได้เรื่อย ๆ (แหม ! นักการเมือง

มันกลิ้งจริง ๆ)

นี่มันก็เลยกลายเป็นเรื่องเชื่อ
สัญลักษณ์ เชื้อสีสัน ต้องเปลี่ยนสีนั่น ต้อง
ให้มันเข้ากับสัญลักษณ์แบบนี้ ชีวิตถึงจะ
เจริญ ประเทศชาติถึงจะเจริญ

แหม ! วันนี้นะดูข่าวแล้วก็แก้กันเหลือ
เกิน แต่แก้ไม่ตก ตอนนีเท่าไรแล้วโยม เมื่อ
วานยัง ๑๐๙ วันนี้ ๒๐๘ ศพ อุบัติเหตุ
๒,๐๐๐-๓,๐๐๐ ครั้งไปแล้ว แก้กันน่าดู เสีย
งบประมาณเยอะเลย เอาไฉ่หนุนไฉ่นี้ไปวาง
ดักทางช่วยเหลือ เดินทางจะได้ปลอดภัย
ไม่ได้ลดราวาศอกเลย

นี่เราถามจริงเถอะโยม ไฉ่ส่วนใหญ่
มันมาจากเดิมนี่แหละ **“เหล้า”** ๘๐-๙๐
เปอร์เซ็นต์ ที่พาไปอุบัติเหตุ หลังมีสวดมนต์
ข้ามปีนะมันลดไป ๒๐๐ กว่าศพนะ เพราะ
มือมันมัวแต่พนมอยู่ ไม่ได้จับแก้วเหล้า ไม่
ได้จับพวงมาลัย มันเลยปลอดภัยขึ้นมาเยอะ
ถ้ามือจับแก้วเหล้า จับพวงมาลัยไปมากกว่า
นี้อีก ๒๐๐ ปานนี้ก็ ๔๐๐ แล้วนี่

นี่ยังแค่เมื่อวานนี้นะ แล้ววันนี้กับวัน
พรุ่งนี้ไปฉลองกันแล้วละ ตอนนีพวกนี้
ฉลองดีก ชักกลับ **“ง่วง !”**

โยมว่า ปีนี้แตะ ๔ ไหมนี่ อาตมาว่า
แตะ ๔ ทีนี้ พิจารบาตเจ็บ ไฉ่ไฮ ! เยอะมาก
แต่เมื่อวานนี้มีอยู่ครบครวหนึ่ง
น่าสงสาร ! ถอยรถมาแล้วทับเด็ก ๒ ขวบ
เด็กหน้าตาน่ารัก รูปร่างหน้าตาดีกับตุ๊กตา
ก็แต่งชุดไทยถ่ายรูป (แม่โห ! ใจจะขาด)

อีกรายหนึ่ง ๔ แม่ลูกสามมีภรรยา
พาลูกไป ๒ คน ไม่น่าเชื่อเลยนะ รถคว่ำ

กระเด็นลงไปโนนา พอกับแม่กระเด็นออกมารถทับตาย ลูก ๒ คนไม่ตายแต่กำพรว้า นี่มันยังไม่รู้แม่ตายไปเลย ไปยังไฉ่

โทษปีชงได้ไหมนี่ ใครชงปีนี้ขึ้นเป็นแบบนี้ ปีชงแล้วชงปีมันเป็นอย่างนี้ ก็ต้องมาทบทวนความเชื่อทบทวนพฤติกรรม การกระทำของตน ทำไมจะต้องให้โชคร้ายช่วงปีใหม่ ทำไมต้องพล่านไปเที่ยวชุมนุมเที่ยวนี้ ไอ้ไฮที่แย่มากที่สุด ! ที่แก่งกระจาน โอนี่ ! ตั้ง ๔ ศพจมน้ำที่แก่งกระจาน ที่ไปเที่ยวจมน้ำไปเลย ๔ ศพแห่ม ! ไม่ได้เรื่องซะแล้วละ จมน้ำไปแล้วที่แก่ง ๔ ศพ

สมเด็จพระสังฆราชฯ ประทานพรปีใหม่สร้างสุขทั่วไทยในความเจริญรุ่งเรือง นี่คือ **ต้องมีจิตใจหนักแน่น มีสติยับยั้งในเรื่องสนุกชะล้าง**

“ปีใหม่” ปีนี้โยมสังเกตไหม ! สนุกปีนี้มันยังน้อยกว่าปีก่อน ๆ นะ **“น้อยกว่านะ”** มันมีคนเขาพูดว่า คนไทยได้คิดปีรัชกาลที่ ๙ เสด็จสวรรคต ที่ช่วงนั้นเราจัดอะไรใหม่ ? (เงิบ !) ไม่จัดอะไรกันเลยเหมือนกับปีใหม่ไม่เกิด ไม่มี จัดก็จัดกันแบบเงิบ เงียบง่าย คนไทยก็เลยเริ่ม...ปีนั้นมันเงิบกันดินะ ธรรมดาข้างวัดนี้ พอถึง ๒ ทุ่ม ๓ ทุ่มนะ เราสวดมนต์ไม่ได้เท่าไร เพราะเขาจัดกันปึงปึง ๆ เสียงก็ดัง แล้วเขาหันลำโพงมาทางวัดเราด้วย

แต่คืนนี้ไม่รู้จะเป็นยังไฉ่ แต่ว่าเมื่อคืนก็เงิบไม่มี ไม่มีเสียงดังเท่าไร ทำยังไฉ่คนไทยถึงจะได้เตรียมตัวเตรียมใจต้อนรับปีใหม่แบบชนิดที่สะอาด ไม่จัดกันสกปรก รกด้วยงานมีมหรสพฝ่ายต่าง ๆ ไม่ทำอะไรสกปรกในปีใหม่ ไม่ทำอะไรให้วุ่นวายสับสนในปีใหม่ ไม่ทำอะไรอย่างคนมีดมนไร้เหตุไร้ผลไม่เอาสมองติดเครื่องกรองมาเลยว่า **“อะไรควร อะไรไม่ควร”**

พูดถึงการแก้ปีชงไว้เรื่องหนึ่งอาตมาว่า ปราชญ์พวกโหราจารย์จีน นี่ก็มีอยู่ ๒ พวก พวกหนึ่งชอบพิธี สร้างพิธี เหมือนกษัตริย์ที่กล่าวชื่อนั้น แต่พวกหนึ่งใช้ปรัชญาชีวิตเหตุผลสูงมาก เช่น ปราชญ์จีนพูดว่า **“ไม่มีอะไรทำให้มนุษย์อยู่รอดปลอดภัย และอยู่ได้อย่างสง่างามสูงส่ง เท่ากับเป็นคนรู้ว่า อะไรควร อะไรไม่ควร”**

พอเขาเห็นว่า **“อันนี้ควร เขาก็ทำในสิ่งที่ควร”** อันนั้นไม่ควรเขาก็หลีกเลี่ยงไม่ทำ ปฏิเสธเด็ดขาด ! แต่เมื่อ ๒ วันนะ เผิดภัยอาตมาไปงานขึ้นบ้านใหม่ บ้านเศรษฐี เชื้อใหม่ ! มันมีคนเอาอะไรมาให้เจ้าของบ้าน **“เหล้าชุดหนึ่ง”** นี่เขาบอกว่า **“สองหมื่น”** มันเหล้าอะไร ? เขาว่า เป็นแสนก็มีใช้ไหม ?

เหล้านี้เป็นชุด ๆ เอาให้ ๔ หมื่น ๒ หมื่น (ไอ้ไฮ ! ตายแล้ว) เราก็ได้ยินบ่อยบ่อย ทำไมไม่ฟังกันนะ **“ให้เหล้าเท่ากับแข่ง”** นี่โยมได้ยินไหม ?

แล้วถามจริง ถ้าคนเอาเหล้ามาให้โยมจะรับไหม ? ถ้ามันแพงราคา ๒
แสน ๒ หมื่น **“รับ”** ไปขายต่อ แข่งก็แข่งเถอะ แต่ขอได้สตางค์ไว้ก่อน

นี่โยมมันไม่น่าเชื่อเลย มันไม่ได้ฟังคำเตือนคำอะไรเลย ทำสปอร์ตโฆษณา
สสส. นี่เสียเงินไปเยอะ สสส. เขารณรงค์เรื่องนี้มาก แต่มันก็ไม่มีใครจะเงี่ยหูฟัง
มันก็ทำอะไรสวนทางกันอยู่อย่างนี้ ในที่สุดก็แยเลยไม่สามารถ ชมแล้วก็ไม่
สามารถปลอดภัย กระทบเคราะห์กรรมเหมือนเดิม ๘๐-๙๐ เปอร์เซ็นก็เป็น
เหมือนเดิม **“เมาขับ”**

เมื่อวานขึ้นนี้โยมได้ดูไหม ? มันเมาแล้วมันขับรถไป มันหลับกลางถนน
ไฟแดงไฟเขียวมันก็ไม่ไป คนก็มาเคาะ **“ทำไมไม่ไป”** มันก็ไม่เปิดประตูเขาก็
ต้องจัดเข้าไป **“อ้าว ! เมาหลับ”** แล้วพูดอะไรก็ไม่รู้เรื่องอ้อแอ้ ๆ

มันไม่น่าเชื่อนะ ใจเมาแล้วไปอะไร **“โอบเชียว”** ก็กรรมดานะ แต่ใจนี้
เมากลางถนนเลย รถก็ขวางเขาไปกันไม่ได้ ไม่สะดวกเลย

เขาฝันคำสั่ง ฝันกฎระเบียบ เขาไม่ฝันกระแสความอยากต้องการโง่ ๆ
ออกสบ้าง มันก็เลยเป็นปัญหากันอยู่อย่างนี้ แก้กันยังงี้ ๗ วันอันตราย ก็
อันตรายอยู่อย่างนี้ จะไม่ให้มีลดเท่านั้น ลดเท่านี้ ตอนนี้อยู่ลดไม่ลงเลยนะ

นี่ดิฉันถ้าไม่มีสวดมนต์ข้ามปีมาช่วยนะไปมากกว่านี้ นี่เขารณรงค์กัน
เยอะเลย แล้วเดี๋ยวนี้ไม่ใช่จัดแต่วัดแล้วนะ จัดที่ไหนอีก ? พุทธมณฑลก็จัด
เยอะนะ สนามหลวงก็จัดนะ เสาชิงช้าที่ข้างหน้า กทม. ก็จัดนะ เดี่ยวนี้จัดกัน
เยอะ ห้างจัดไหม ? ห้างก็จัดนะ ห้างก็แย่งชิงวัดด้วย

เออ ! ห้างก็จัด แต่ว่ามันจะลดลงได้ไหมเคราะห์ร้าย กรรมร้าย นี่ยังงี้
ก็อย่าให้เป็นเคราะห์ เหมือนคนบางคนนะ ชนไม่กัวัน ไม่กัวันชนอีก ที่แรกชนก็
ว่าดีอะ คราวนี้ก็เออ ! ลูกเขาบอก **“อย่าขับเลยพ่อแก่แล้ว”**

พ่อบอก “**ขับได้นะ เสียตายเงิน**
ค่าคนรับจ้างขับไม่มี” มีที่เป็น ๑๐๐ ๗ ไร่
ยังเสียตาย แล้วผลที่สุดก็เขาเรียกอะไร
โบราณว่าไฉนะ ? (เสียน้อยเสียยาก) พระ
ศุภรเข้าพระเสาร์แทรกมีเคราะห์กรรม
อะไร ถ้าตัวเองรู้สึก “**มันอายุมาก**” แล้ว
ก็อย่าไปขับ หาคนขับ

นี่โยมมีเยอะผู้หญิงแก่คนหนึ่ง อู้อู !
แก่ขับรถชนม้าไต่ะหิน อะไรต่ออะไรชน
อีเหละขะขะไปหมด ชนแล้วยังไม่รู้สึกรู้
สึกว่า “**ชน !**” แก่แล้วความรู้สึกช้า ความ
รู้สึกช้ามาก แล้วแหม ! แล้วเจ้าที่ทับเด็กก็
ไม่รู้ได้ยินไหมนั่น ก็รถตกหล่น เพราะมันทับ
ตรงหัวเด็ก พอหัวเด็กมันแบนมันก็ผลุบลง
เลย...แยะมาก !

แต่ว่าเขาก็เถียงว่า (มันก็มีเหตุผล
นะ) พ่อแม่ปลูกเดินทำไมไม่จูมมือ จะข้าม
ถนน ๗ ปล่อยให้ลูกวิ่งไปข้างหน้า อันนี้ก็
แบบเข้าตัวอีกแล้ว ลูกก็ตายยังโดนตำหนิ
อีกว่า ปล่อยเด็กอีกอะ

แต่มันก็เป็นบทเรียน ถ้าทุกคนเอา
มาเป็นบทเรียนว่า เด็กนี้เขาจะไม่รู้หรอกว่า
เขาริงอันตราย มันจะอยู่ยังไงจะไปมุดใต้
ท้องรถยังไง เขาไม่รู้ ฉะนั้น คนที่เป็นพ่อ
เป็นแม่ เป็นตาเป็นยาย พาลูกพาหลานไป
แล้วพาลูกเขาไปตายถึงเป็นหลานตัว
ก็ตามเถอะ เจ้าพ่อแม่เขาก็ต้องนึก “**แหม !**
ไม่น่า”

สิ่งเหล่านี้มันไม่ใช่ต้องไปทำพิธี
มันต้องเปลี่ยนความคิดให้ดี หัดคิดให้ไว
ว่า “**ปลอดภัยไว้ก่อน**” นี้อย่าไปอะไรก็ไป

เถอะ ปล่อยเขาริงไป คงไม่เป็นไรหรอก

ที่ชอบพูดคำว่า “**ไม่เป็นไรหรอก**”
มาแค่นี้ไม่เป็นไรหรอก กินแค่นี้ไม่เป็นไร
หรอก กับคนบอก “**ระวังนะเดี๋ยวจะเกิด
อะไรขึ้น**” มันต่างกันกับคนที่พูดแบบไม่เป็นไร
หรอก แล้วมันก็เกิดอะไรมาเยอะแล้ว...ใน
แบบไม่เป็นไร ตายมาเยอะแล้ว...ไม่เป็นไร

นี่มันต้องคิด “**ระแวง ระวัง ระวัง**”
ไว้ก่อน อย่าให้เป็นคนชอบประมาท ชอบ
อยู่ในลักษณะไม่คิดว่า “**กัน**”

โบราณเขาบอกว่า “**กันไว้ดีกว่าแก้
แก้แล้วมันแก้ไม่ทัน**”

ถ้าเด็กเขาหลงจากรถต้องดูให้ดี ถ้าซึก
น้ำมันเป็นถนน แหมวันนั้นนะยังงี้ ! โยมดู
ไฉนนั้นซ้ำดีเหมือนกันนะ ยายเขาพาหลาน
ไป เคยดูคลิปไหม หลานยังพริ้มอารมณ์
รถไฟมาพอดี หลานก็อยู่ที่ทางรถไฟ ไฉนยาย
ก็ก้มไปอุ้มก็น่ากลัวจะไม่ทัน “**ถีบหลาน**”

อาตมาว่า **เขาใช้ปฏิญาณเฉพาะ
หน้า แก่เหตุการณ์เฉพาะหน้าถีบเตะเจ้า
หลานกระเด็นออก รอดตายเจ็บนิดหน่อย
ดีกว่าตาย**

เพราะฉะนั้น เดียวนี้เขามีคลิปมีอะไร
ให้ดู ก็ดู ! ดูแล้วก็ทำให้ได้ความคิดว่า ถ้า
เหตุการณ์อย่างนั้นมันไปอุ้ม...ไปประคอง...
ก็ไปทั้งยายทั้งหลานอะ แต่ถ้าถีบนี้ยายก็
รอด หลานเจ็บนิดหน่อย

เดี๋ยวนี้ แหมมันชีวิตคนปี ๗ แล้ว
ประเทศไทย โยม ! เราได้แชมป์แล้วนะ
อุบัติเหตุเราตายมากกว่าประเทศอื่น ๆ เขามี
อะไร ๆ บางประเทศเขาประเทศเนเธอร์แลนด์

“อย่าทำอะไรให้ต้องร้อนใจในภายหลัง”
ก่อนจะทำให้ “**นิสम्मะ กระระกัณเฏ เสยโย**” ใคร่ครวญ
เสียก่อนแล้วค่อยทำดีกว่า อย่าทำ ๆ ๆ ไปตามเขา
ทำแล้วก็ต้องมานั่งร้อนนอกร้อนใจ
ท่านเรียกภาษาธรรมะว่า “**วิปัสสิการ**” ”

โยมได้ดูข่าวไหม ? คุณเขาร้าง ประเทศเขาปิดคุก เพราะว่าไม่มีนักโทษ คนไม่
ก่อคดี (ไม่รู้ไปก่อบารมีกันที่ไหนหรือเปล่า) ไม่ก่อคดีเลย จนเขาเรียก “**ปิดคุก**”
คุณนี้ได้เคยมีนักโทษเท่านั้น ๆ ตอนนี้ต้องปิดเพราะว่าไม่มีนักโทษเข้ามา

เออ ! มันตรงกันข้ามกับของเรา ที่ของเรา **คุก**ล้นไหม ? **วัด**ร้างไหม ?
ร้างไปหลายวัดแล้วนะปีนี้ ๓๐ กว่าวัด เลยมีสำนวนตอนนี้ว่าไงนะ “**วัดกำลัง
จะร้าง ตะรางกำลังจะเจริญ**” นี่ของเรานะ

ส่วนของเขานั้นตะรางร้าง ยกเลิกปิดกิจการ ของเราปิดบริษัท พนักงาน
ตงงานเยอะของเขาปิดคุก ปิดเรือนจำ เพราะไม่มีนักโทษ ไอ้โฮ ! ตรงกันข้าม
ของเรานี้ล้นเลย “**ไม่ก่อบารมี ดันไปก่อคดีกัน**” คดีเพียบเลย

นั่นเดี๋ยวจีนนี่เรามาสดมนต์ปีใหม่ฟุ้งเทศน์ ฟุ้งธรรมดำเนินชีวิตแบบนี้
ไม่ไปเข้าเขต ผับ คลับ บาร์ เคยจำซานติกาผับได้ไหม ปีนั้นมันเผาไว้มากหลาย
ศพ ไปสนุกกันในผับ ไฟไหม้แล้วบางคนยังไม่ยอมออก ยังสนุกติดต่อ มันได้ดั้น
ในกองเพลิง

สุข กอไก่ สะกตแท้ ๆ เลย สุขไหม้ สุขเกรียม สุขปิ้ง สุขเผา

**สุข ขอไข่สะกต สุขสงบ สุขเย็น นี่ไม่ชอบ คนมันไม่ได้ตื่นได้ตื่น
มันไม่ได้ออกอาการ แหม ! เหมือนลิงเมาเหล้า นี่เห็นมันดั้นกัน ทำดั้น
เดี๋ยวนี้นำเกลียดนะในวัด นี่ไม่รู้วัดเขาจัดได้ยังไง**

วัดสวนแก้ว นี่ถ้าใครมาจัดในฐานะเราบริหาร นี่อาตมาว่า **เผา**วัดเล็ก
อย่าไปปล่อยมันต่อเลย นุ่งน้อยห่มน้อย

ไอ้โฮ ! ไอ้คลิปที่เขาประจานกัน งานเขาพวกนี้มาดั้น ๆ แล้วหน้าเวทีเดีย
เจ้าผู้ชายก็เข้าไปตรงเป้าผู้หญิงเลย ไปดมตรงนั้นอะ แหม ! อุบาทว์ ลามก

มันเอดตั้งแต่เกิดมา นี่เราก็นึกว่า คลิปมันจะมาถึงขนาดนี้ มันจะเก็บ
ภาพอะไรต่ออะไร มันก็ดีด้านหนึ่ง เสียด้านหนึ่ง

“**ด้านดี**” คืออะไรโยม ? คดีทั้งหลายตามจับได้ด้วยอะไร กล้องคลิปนี้
เยอะนะ ผู้ร้ายมันจ้านเพราะมันแก้ไม่ตก มันมีภาพกล้องวงจรปิดจับได้เยอะ
เลย อันนี้ด้านดีนะ

ส่วนด้านเอามาเผยแพร่ภาพที่ไม่เข้าท่า จูบกันในสภาพอย่างนี้ ใส่วัยไม่ไหว ! แบบนี้ สภาพป็นนี้ ใส่วัย ! ก็ให้ฉายากัน อะไรต่ออะไรกันเยอะแยะเลย “คู่กัด” ก็มี “ดาวเด่นกับดาวดับ” อะไรกันเยอะแยะหมด พวกนี้เชื่อดวง เชื่อดาว เชื่อดูฤกษ์ เชื่อยามกันหรือเปล่าก็ไม่รู้ละ แต่ว่ามันทั้งหมดทั้งสิ้นเกิดจากพฤติกรรม การกระทำ ทำแล้วอย่าต้องร้อนใจในภายหลัง

ศาสนาพุทธเรามีคำ ๆ หนึ่งที่เตือนกันไว้อย่างจริงจัง “อย่าทำอะไรให้ต้องร้อนใจในภายหลัง” ก่อนจะทำให้ “นิสम्मะ กระระณัง เสยโย” ใครควรสูญเสียก่อนแล้วค่อยทำดีกว่า อย่าทำ ๆ ๆ ไปตามเขา ทำแล้วก็ต้องมานั่งร้อนนอกร้อนใจ ท่านเรียกภาษาธรรมะว่า “วิปปฏิสาร”

คนเรานี้มันแยตรงที่มีวิปปฏิสาร คือ ทำไว้ไม่ได้ใครควรว่า ได้นั้นควรหรือไม่ควร

นั่นปราชญ์จีนต่อยอดเมื่อไม่กี่ปีว่า ไม่มีอะไรจะยกระดับมนุษย์ให้ดีสูงส่งสง่างาม อยู่รอดปลอดภัย เท่ากับเห็นรู้ว่า “นี่มันไม่ควร นี่มันควร” ก็เลยเลือกทำแต่สิ่งที่ควร หลีกบัดสิ่งไม่ควรออกไป อันนี้เป็นความเจริญ และอะไรทำให้มนุษย์เคราะห์ร้ายเสื่อม มีเวรมีกรรมเยอะมาก คือ ความไม่รู้ว้า ไอ้ที่ไม่ควร ไอ้ที่ไม่ได้ ไอ้ที่ไม่ควรทำ มันก็มีเด็ก...

โยมได้ดูไหม ? เด็กมันปัญญาอ่อน มันไม่รู้ ! จู๋ ๆ มันก็เอานิ้วชี้แหย่เข้าไปในรูกุญแจ ในอะไรบานพับ ขอลับ แล้วดึงไม่ออก ต้องมาเสียว มาตัดกัน

โยม ! เจ้าคนติดคุกติดตะราง นี่โยมว่า มันเป็นสาเหตุตัวเดียวใช้หรือไม่ใช้ว่า มันดันไม่รู้ว้าอะไรควร อะไรผิดกฎหมาย อะไรผิดศีลธรรม อะไรเป็นบาปเป็นกรรม เป็นเวร

“หากิน” ทำไมมันต้องหาเป็น หาโกง หากกรรม หาเวร

“หากิน” แบบ หาโกง หากกรรม หาเวร ทำไมมันไม่หากินดี ๆ มันก็มีอาชีพดี ๆ ให้ทำ ทำไมเราไม่เลือก ทำในส่วนที่ควรจะทำ จะทำ

ในที่สุดตอนนี้ เราก็เห็นแล้วว่า “จริง !” มาเทียบกันระหว่างปราชญ์จีนที่เชื่อว่า คนที่เห็นรู้อย่างนี้ “ดีกว่าไปทำซง” เอาโยมสรุปแล้วพูดมานานแล้ว “ไปแก่งกับแก่งความโง่” ของตัวเองไม่รู้ว้าอะไรควร อะไรไม่ควร

โยมว่า ยาเสพติดนี่เป็นหายนะ เคราะห์ร้ายของประเทศไหม ? เป็นเคราะห์ร้ายของคนไทยไหม ? เพราะพวกผลิต นี่เขาผลิตมาจากเพื่อนบ้าน

แล้วเพื่อนบ้านเขาเอาเงินหมด กลับไปบ้านเขา ไปสร้างถนนหนทางบ้านเขา แต่เรามาสร้างอะไร สร้างบ้า ๆ บอ ๆ ปีนเสาไฟฟ้า หลอน !

เมื่อคืนเห็นไหม มันประสาทหลอน ก็ปีนเสาไฟฟ้าว่า ใครจะฆ่ามัน อะไรมัน มันกินเข้าไปทำไม มันไม่รู้เลยหรือว่า “ได้นี้ไม่ควร” สมองอาภัพ สมองอัปยศ สมองไม่ติดเครื่องกรอง มองไม่ออกว่า อะไรควร อะไรไม่...? (ควร)

โยม ! ถ้ามีใครคุยโทรศัพท์ในตอนนี โยมว่า ควรไหม ? เราก็กังกันดีใช้ไหม แล้วใครมันเกิดคุยสะลั่นเลย

นี่อาตมาชักเริ่มเจอบ่อยแล้วนะ เมื่อก่อนก็เจอ แก่คุยโทรศัพท์เรากำลังให้พร โยมกำลังถวายเป็นสังฆทานแก่คุยสะดังเลย จู๋ ๆ ก็ “มึงไม่ได้ยินกูพูดหรือ” นึกอยากจะบอก “ได้ยินแล้วโยม” นั่งอยู่ตรงข้างหน้านี้

โยม ! จำอำมกับนักเรียนที่ต่อยกัน ตบกันนะ ได้ดูคลิปใช้ไหม ? อำมแกก็เหลือเกินมาพูดตรงเขาตัวกัน พูดสะดังเลยคุยโทรศัพท์ลั่นอะ เจ้าเด็กมันก็ว่า “อำม ๆ” อำมก็ “มึงอย่าเลือก กูจะพูด” ให้ออย่าเลือก นี่ยังจำติดหูไม่หาย อำมจะจุดธูปใหญ่ บอก “อย่าจุดเลยมันเป็นมลภาวะ” แก่ก็จะจุด

พระบอก “อย่าจุด” แก่หันมา “ลื้ออย่าเลือก อ้าวจะจุด”

พระก็โดน ! นี่คนนะไม่รู้ยังงี้พูด นึกปราชญ์จีนฝ่าย ๒ ฝ่าย ปราชญ์จีนเชื้อชงพิถีแก่

ปราชญ์จีนอีกกลุ่มหนึ่งเชื่อสมอง เหตุผล เชื่อกการกระทำ เลยบอกว่า ถ้ารู้ว่า “อะไรไม่ควร” และพยายามละเลิกสิ่งไม่ควร รู้ว่า “อะไรควร” ก็พยายามทำเพิ่ม “บารมีกับคดี” อันไหนควร อันไหนไม่ควร (โยม ! ต้องหัวไวหน่อยสิ มีอารมณ์ร่วมหน่อยสิ ตอบให้ไว ๆ) “บารมีกับคดี” อันไหนควร

อันไหนไม่ควร ? (บารมีควร) (คติไม่ควร)

แหม ! ประเทศเนเธอร์แลนด์นั้นนะ
อาตมาว่า นี่เขาน่าจะเอาออกข่าวทั่วโลก
เลย น่าจะออกข่าวว่า **“เป็นประเทศที่คุก
ร้าง คุกปิดตาย”**

เรามีแต่ข่าวบริษัทปิด พนักงานตก
งาน นี่คนคุกตกงานหรือเปล่าก็ไม่รู้ ส่วน
เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ ผู้คุม ตกงาน เพราะ
นักโทษไม่มี แหม ! เขาบริหารยังงี้

เออ ! นี่ทราบข่าวว่า ประเทศลาว
เขาเริ่มแล้ว ใครลูกติดคุก พ่อแม่ช่วยบรรลัษ
เลย ต้องไปส่งข้าว ให้ลูกในคุก รัฐบาลเขาไม่
ออกค่าอาหารให้นักโทษ

ของเรานี้อาตมาไปอบรมเทศน์นะ
เชื่อไหม ! รถ ๖ ล้อใหญ่ ๆ นะ ผักคันหนึ่ง
ไอนั้นไอนี้หมูเนื้ออีกคันหนึ่ง เข้าไปในเรือน
จำเสียด่าใช้จ่ายภาษีพวกเรา แต่ลาวเขา
ไม่เอา ถ้าไม่มีส่งก็ตายคาคุกไป นั่นใครที่ก่อ
คดี นี้อย่าพูดแบบบ้านเราไม่เป็นไร **“น้ำ
ไฟ ข้าวฟรี !”** ไปอยู่ในนั้นน้ำไฟข้าวฟรี
มีข้าวกิน ดิกว่าอยู่ข้างนอกอดข้าว

พูดถึงเรื่องนี้แล้วโยม ! ลองเดาสิคณ
ดัง เหตุการณ์ดังในรอบปี แล้วลูกเขานี้มา
อยู่กับโครงการอาตมาใครดังที่สุดในรอบ
ปี สมคิด พุ่มพวงที่เขาฆ่า ๆ คน เชื่อไหม !
ลูกชายเขา หลังจากพ่อบุญธรรมเขาปิด
บ้านเลี้ยงดูเด็กเร่ร่อน เขาก็เที่ยวไปนอนข้าง
ถนน หิวขึ้นมา ก็ไปลักเขากินบ้าง อะไรบ้างก็
ติดคุก พอออกจากคุกมาก็มานอนเร่ร่อน

กระทรวงการพัฒนาสังคมและ
ความมั่นคงของมนุษย์ เขาเลยเอามาฝาก

โครงการร่มโพธิ์แก้วที่บุรีรัมย์ มาอยู่เป็น
เดือน ที่แรกเราก็ไม่รู้ว่าจะเขามาอยู่ เอ๊ะ !
เขาตื่นนิสัยคนละอย่างกับพ่อเลย คดีฆ่า
คนไม่มี มีแต่คดีลักเพราะมันหิวไม่มีอะไร
จะกิน อยู่ตั้งนานแล้วเขาเคยปรารภกับพระ
ที่นั่นว่า **“อยากบวช”** แต่เขาดันลักหน้าชะ
เต็มหมด ใ้หน้าลายอะไรที่เขาเรียกกัน แล้ว
ตอนนี้เขาออกไปแล้ว

ตอนออกนี้เขาสำนึกดีนะ เขาพูดว่าเง
รู้ไหม ? ไม่อยากให้คนในโครงการเดือดร้อน
เขาออกเพราะรู้ข่าวว่าพ่อเขา ก่อคดีที่ ๖ เขา
ก็เลยคิดว่า (อันนั้นเขาพูดในรายการหนุ่ม
กรรชัย) บอกว่า **“อยู่โครงการพระพยอม
กินอิ่ม นอนอุ่น นอนไม่ระแวงเลย”** ถึง
เขานอนถนนนะ เขาต้องระแวงว่า ใครจะ
มาเหยียบ มาแย่ง มาอะไร แต่มานอนที่
โครงการอุ่นไม่อะ แล้วเขาบอกว่า เขาก็รัก
เด็ก อุ้มเด็ก ลูกคนงานเขาก็อุ้มไปเล่น ไป
ซื้อขนมให้กิน แล้วก็ทำงานดีด้วยนะ เขา
บอกว่า **“ทำงานดีมาก”**

ตอนเด็กนักเรียนมาขอทุน ตอน
เดือนเมษายนเรามีทางนั้นอะ เขาก็ช่วยงาน
พาเด็กทำงานคุมเด็กด้วย เออ ! ก็มันเป็น
ที่พึ่งร้อน หนีร้อนมาพึ่งเย็น ก็เลี้ยงกันไป ให้
แต่โอกาสคน (ก็คงไม่ทูปพระที่มันตายก็เป็น
บุญ) นั่นใครจะมาอยู่ที่นี่

ตอนนี้เขาไปแล้ว ลาออกแล้ว เดี่ยว
ที่นี่จะเดือดร้อน นักข่าวจะตามไปเกิดอะไร
จะเสียหายกับโครงการของมูลนิธิฯ

ที่จริงเราเสียหายไหม ? (ไม่เสียหาย)
กลายเป็นว่า **“ให้ที่พึ่ง แก่คนไม่มีที่พึ่ง”**

“...อาตมา ได้ยื่นบอยจ้งเลย “คิดถึงท่าน คิดถึงวัดสวนแก้ว อยากมาทำบุญ ลูกเขาไม่ขบรถให้” แก่แล้วก็ไม่ได้มา...”

เพราะฉะนั้น เลยก็ทำเจ้ามีโครงการฯ อาตมา
อยากจะทำมากที่สุดในปีต่อไปนี่นะ

ถามว่า ปีนี้ ปีหน้า ท่านคิดจะ
ทำอะไร (นี่โยมช่วยหยิบกระบอก
ให้หน่อยสิ) ช่วยกันหน่อยนะโยม
ทำบุญแบบปีใหม่ให้มัน... “บุญนี้มัน
กระเด็นเป็นการช่วยคน” โยมนี้
บางคน นี่อาตมาได้ยื่นบอยจ้งเลย
“คิดถึงท่าน คิดถึงวัดสวนแก้ว
อยากมาทำบุญ ลูกเขาไม่ขบรถ
ให้” แก่แล้วก็ไม่ได้มา

บางคนพูดน้อยเนจอนาใจ อาตมา
ฟังแล้วไม่สบายใจเลย “ฉันไปวัดสวนแก้ว
เห็นคนรวยเขาทำเป็นพัน เป็นหมื่น เป็น
ร้อย ฉันก็ทำที่ ๕ บาท ๑๐ บาท ฉัน
ละอายไม่กล้าไป”

เอ ! ถ้าเป็นอย่างนี้แน่ ก็เลยคิดว่า
เอาวิธีนี้ “ทำบุญน้ำหยด” เอากระบอก

เล็ก ๆ ไป หยด ๓ วัน ๕ วันสักบาท อาทิตย
ละบาท เดือนละบาทอะไรก็แล้วแต่ พอ
เจอเศษสตางค์เยอะก็หยดบอยหน่อย
พอเต็มแล้ว มี ๒ อย่างเลือกเอา ถ้าไม่
เดือดร้อนก็เอามาถวายที่วัดไปซื้อที่ดิน
แต่ถ้าเดือดร้อนมีปัญหา “เสสัง มังคะลา
ยาจาณี” ผ่าใช้ก่อนนะ ผ่าใช้เลย

ที่นี้ อาตมามาคิด ใครเคยได้ยินข่าว
ตอนหลวงตามหาบัวหาทอดผ้าป่าทองคำ
เข้าคลังหลวง เอาทองนี้เข้าคลังหลวง โยม !
ตอนนี้ถามว่า ช่วยชาติแบบนั้น แบบหลวง
ตาดีไหม ? ก็ดีเวลาเราขาดเงินขาดทองนี้ เรา
จะกู้หนี้ IMF จะกู้หนี้อะไรธนาคารต่างชาติ
นี่ก็สามารถเอาทองที่อยู่ในคลังหลวง นี่ไป
ตั้งไปค้าประกันได้ อันนี้ดีระดับชาติ แต่คน
ยากคนจนที่ไร้แผ่นดินไม่มีที่ดิน

ประเทศไทยนี้เขาจัดอันดับเป็น
ประเทศที่แบ่งสรรปันที่ดินแย่งที่สุด
ประเทศหนึ่งในโลก คนรวยเอาไปตั้ง ๔-๕
แสนไร่ เจ้าสัวบางคนมี ๔-๕ แสนไร่ คนจน
ไม่มีเลย อาตมาก็เลยคิดว่า อยากทำมาก
ในชีวิตนี้ ก็คือ ซื้อที่ดินให้คนจน และจะทำ
นิคมแผ่นดินคนไร้ที่พึ่ง “นิคมคนไร้ที่พึ่ง” ที่
ไม่มีที่ดินไร้แผ่นดิน นี่มาจัดซื้อที่ดินแปลง
ใหญ่ ๆ แปลงละ ๕,๐๐๐ ไร่ ๒,๐๐๐ ไร่
อยู่ได้พันครอบครัว ๑๐๐ ครอบครัวอะไร
ก็แล้วแต่

ถ้ากระบอกนี้ มันมีฤทธิ์นะ แต่ไม่รู้
จะเสกยังงัย จะเอาตรงนี้เป็นนางกวัก หรือ
รูปพระพยอมดี คิดอยู่ตั้งนานเหมือนกัน เอา
นางกวักมันจะแลเป็นของศักดิ์สิทธิ์ไป ถ้า

เอารูปเราก็ไม่ศักดิ์สิทธิ์อะ

แต่มันด้วยเหตุด้วยผล ถ้าคนนี่มันจะต้องปลูกสร้างอะไร ชีวิตนี้มันต้องสร้างบนแผ่นดิน แต่แผ่นดินนี้ พระนี่บังเอิญก็มีกฎหมาย ห้ามซื้อที่ดินเกิน ๕๐ ไร่ กฎหมายมันกดหัวลง...ไม่ได้คิดถึงเรื่องที ถ้าอาตมาซื้อแล้วอาตมาไม่ได้ใส่ชื่ออาตมานะ เอาไปเข้าคลังหลวงไว้เอา ใครยากจนไม่มีที่ดินก็มาทำมาหากิน

โยม ! ลองคิดต่อสักนิด...ทำบุญแบบนี้ มันยังยืนไหม ? โบสถ์ วิหาร เจดีย์ เดียวก็โค่น ก็พัง พระธาตุพนมพังไปแล้วยัง ? พังไปครั้งแล้วใช้ไหม ? ที่สร้างใหม่อีก ๒๐๐-๓๐๐ ปี ก็คงพังอีก

แต่แผ่นดิน นี่ถ้าสมมติพวกเรานะ ซื้อที่ดินไว้ให้คนจน เราตาย ๓๐๐ ปี ๕๐๐ ปี แผ่นดินนั้นก็ส่งผลบุญให้กับเราอยู่ตลอด เป็นเลื่อนอนกินเลย จริงไม่จริง !

อาตมาอยากจะเชกหัวตัวเอง ทำไมส่วนหัวคิดซ้ำจ้ง ตอนดั่งนะดันไม่คิด ตอนที่เทศน์เทศขายดี ขายตั้ง ๔๐ ล้านต่อปีอะ ถ้าซื้อตอนนั้นที่ดินราคาก็ถูก ดันมาซื้อ...(ตอนที่เขามาขายกัน ตอนที่เขามาแค้นขาย ๔ แสน ไม่มีสตางค์ซื้อแล้วไม่ซื้อ) ต้องมาซื้อ ๕ ล้าน แล้วข้างในเมื่อก่อนมาแค้นขาย ๔ แสน ตอนนี้อย่างซื้อ ๔ ล้าน

แต่ซื้อแล้วเราสร้างงาน สร้างอาชีพให้คน ได้ให้คนมาปลูกผักปลูกอะไรกันไป ก็ได้กินได้ใช้ เราตายไป ๓๐๐ ปี แผ่นดินนี้ก็ยังเป็นบุญน้ำซึมให้เรา

แล้วที่สร้าง ๆ กันมาทำกันไป นี่เราเสียค่าไถ่กับบุญปีหนึ่งเยอะไหมโยม ? อย่างยายอะไร เจ้าของตราดอกบัวคู่อะไรที่ว่า เคยบ่นออกโทรทัศน์ อาตมาฟัง

พอดิ “ฉันมีแต่ศรัทธา ฉันไม่มีปัญญา” ให้เณรค่าไป ๑๑ ล้าน ไม่มาวัดสวนแก้วสักบาทเดียว ถ้ามาสักล้านหนึ่งก็ยังดีเกลียดกันบ้าง

ก็เลยคิดว่า มันน่าจะเป็นไปได้ กระบอกหนึ่ง นี่ประมาณ ๑๐๐ บาท ๒๐๐ บาท ถ้าคนไทยนะ ๑ ล้านคน สมมติคนคิดถึงวัดสวนแก้ว ๗๐ ล้าน คิดรวมด้วยกับวัดสวนแก้วเพียงล้านคน ปีหนึ่งก็ได้ ๒๐๐ ล้าน สามารถซื้อที่ดินได้หลาย ๑๐ ไร่ต่อปี ถ้ากว่าอาตมาจะตายนะ มันน่าจะได้สมมติว่า ได้สัก ๕๐,๐๐๐ ไร่ จัดเป็นสวนแปลงใหญ่

ตอนนี้สวนแปลงใหญ่ปรากฏผลชัดทั่วประเทศ มันสามารถจัดโซนนิ่งได้ แปลงผัก แปลงไม้ผล แปลงไม้ดอกไม้ประดับ

ตอนนี้ “ไม้ดอกไม้ประดับ” โยม ! อย่าทำเป็นเล่นนะ ปีนี้ขายต้นทองอุไรที่เห็นดอกเหลือง ๆ นะ ได้ตั้งเยอะอะ เขาปลูกกันทั่ว ดอกเหลือง...ตอนนี้ไม้ดอกไม้ประดับก็ขายดี ให้มาทำอาชีพ ทุกอย่างมันต้องสร้างบนแผ่นดิน และถ้าเขามีสัมมาชีพทำซะแล้ว

ตอนนี้เราตั้ง “กองทุนสัมมาชีพ” เสริมซื้อที่ดินเข้าไป ไม่รู้โยม ! ไม่ได้หวดว่า คิดดีกว่าหลวงตามหาบัว แต่คิดว่าหลวงตามหาบัวนะ วางรากฐานความคิด ไม่มัวแต่สร้างโบสถ์สร้างเจดีย์

แต่เมื่อวานอ่านหนังสือพิมพ์ วัดในกรุงเทพนี้สร้างอะไรไม่รู้ใหญ่ที่สุด อ้างว่าหลวงพ่อกุมาเข้าฝันหลวงพ่อกุมาเข้าฝัน หลวงพ่อสดเข้าฝันว่า “ต้องสร้างอย่างนี้ ๆ”

“สร้างตามความฝัน กับสร้างตามเหตุผล” เหมือนอย่างที่เราเคยคิดบอกว่า “เราทำบุญตามเทศกาล กับเราทำบุญแก้วิกฤตกาล” อันไหนบุญช่วย บุญรอด บุญพาवासนาส่ง ให้สังคมไทยเราดีขึ้นจริง

แล้วตอนนี้โลกมันวิฤตมากขึ้น ถู่มันก็เปลี่ยนไหม ? เมื่อก่อนเรามีฤดูหนาว ฤดูร้อน ฤดูฝน ตอนนี้เรามีฤดูฝุ่นมาอีก เพิ่มมาอีกฤดูหนึ่ง ฤดูฝุ่นคนก็เจ็บป่วยกันแยะเลย ไม่เคยมีปรากฏการณ์ว่า คนจะต้องไปเข้าคิวที่โรงพยาบาล ต้องออกจากบ้านตี ๔ ไปเข้าคิว เจ็บป่วยกันเยอะมาก

อาตมานึกเจ้านี่คงน่า ซาติหน้าเขาคงแข็งแรงน่าดู เขาวางเงินช่วยโรงพยาบาล ชื่ออะไร ? (ตุน) ปีนี้เขาได้เป็นบุคคลแห่งปี หรือศิลปินแห่งปี ที่เขาช่วยชาติได้ ช่วยโรงพยาบาล โรงพยาบาลนี้คนทำบุญกับโบสถ์โยมว่า คนไทยชาวพุทธไทยทุ่มเงินสร้างโบสถ์กับทุ่มเงินสร้างโรงพยาบาลอันไหนมากกว่ากันที่แล้วมานะ ? (สร้างโบสถ์เยอะ)

แต่ตอนนี้มันชักจะเริ่มแล้ว มันจะเริ่มพลิกแล้ว เพราะมันเริ่มเห็นแล้วว่า มีโบสถ์สร้างไว้ ป่วยมาวิ่งเข้าไปหายไหม ? (ไม่หาย) ต้องไปโรงพยาบาลนี้ไปโรงพยาบาล ก็ไอ้โฮ ! เครื่องมือแพทย์เขาก็ไม่ดี อาตมาว่ารัชกาลที่ ๑๐ นี่นะ ท่านทรงสละทรัพย์ส่วนพระองค์ นี่ไปทำที่ไหนรู้ไหม ?

เมื่อวานอาตมาดูข่าว “ไปสร้างโรงพยาบาลของราชทัณฑ์” เพราะนักโทษเยอะ ผู้ป่วยเยอะไหม ? อยู่กันแออัด โรคติดต่อก็ระบาดได้ ท่านก็ไปบริจาคทรัพย์ส่วนพระองค์ นี่สร้างโรงพยาบาลในเรือนจำ ไม่รู้จะทำยังไงเทศน์ยังให้คนไทย นี่หันมาทำบุญที่มันเป็น “บุญรอด”

สร้างโรงพยาบาล นี่บุญรอดไหม ? รอดแล้วก็เป็น “บุญพาวาสนาส่ง” ให้อยู่ทำต่อได้ นี่ “บุญรอด บุญพาวาสนาส่ง”

“บุญช่วย” ทำไงช่วยคน ช่วยชาติแบบชนิดที่ มันอาศัยเหตุผลที่คิดว่า อันนี้ควรกว่า อันนั้นไม่ควรต้องไม่ทำมาก ถ้าทำบุญกันแบบรู้ว่า “อันนี้ควรกว่า อันนั้นไม่ควรเท่าไร”

โฮ ! ต้องขอฝากบอกหน่อยนะโยม ย้ำอีก “ผ้าไตร อย่าถวายเป็นมาก” นี่โยมว่า ๓ วันนี้ อาตมาได้รับผ้าไตรเท่าไร ? ๓ วันนี้ ๑๐ กว่าไตร พระบ๊ออะไรใช้ผ้าไตรเยอะ เดือนหนึ่ง ๑๐ กว่าไตร โยมว่า โยมเปลี่ยนชุดกันกี่วันชุด จีวรที่อาตมาใช้ ๔-๕ ปี ทำไมเรามาถวายเป็น ทำไมักหนา “เอาระบอไป...หยอดดีกว่า”

อาตมาเห็นกระบอกกับเห็นผ้าไตร นี่กระบอกน่ารักกว่า ผ้าไตรมาอีกแล้วไม่มีที่เก็บ เตี่ยวหนูเจาะ แผลงสาปกัดอีกแล้ว เออ ! เห็นกระบอก อยากเห็นอนาคตของชาติว่า จะมีที่ดินให้คนยากคนจน

“เห็นผ้าไตร” ตอนนี้เขาไม่บวช โยม ! รู้เรื่องหรือยัง ๒ ปี พระเราเคยมี ๓ แสน ตอนนี้เหลือ ๒ แสน หายไปเท่าไร ? หายไป ๕ หมืน แล้วยังถวายผ้าไตรกันอยู่นั้นแหละ แล้วก็เหม ! อยากเจ็บใจจริง ๆ เชียว นี่อาตมาต้องคัดออกไป ๒ ผืนแล้ว ซ้อมมาทำไมผ้าสบง บ้างบาง แล้วก็สั้นเล็ก...หุ้มกันแทบไม่มิด เดินผ่านแดดก็เสียว

โยม ! ซ้อมอะไรให้มันมีสมมอหน่อย

ซื้อแล้วมันใช้ได้ไหม ? มันเป็นประโยชน์ไหม ? ไม่ใช่ซื้อ ๆ ส่งเดชไปเอามาถวาย ๆ ไป

โยมถวายผ้าสบงมานี้ ๑๐ เจ้า ๒๐ เจ้า เอามาใช้ได้สักเจ้า นอกกระนั้นซื้อมาทำไม

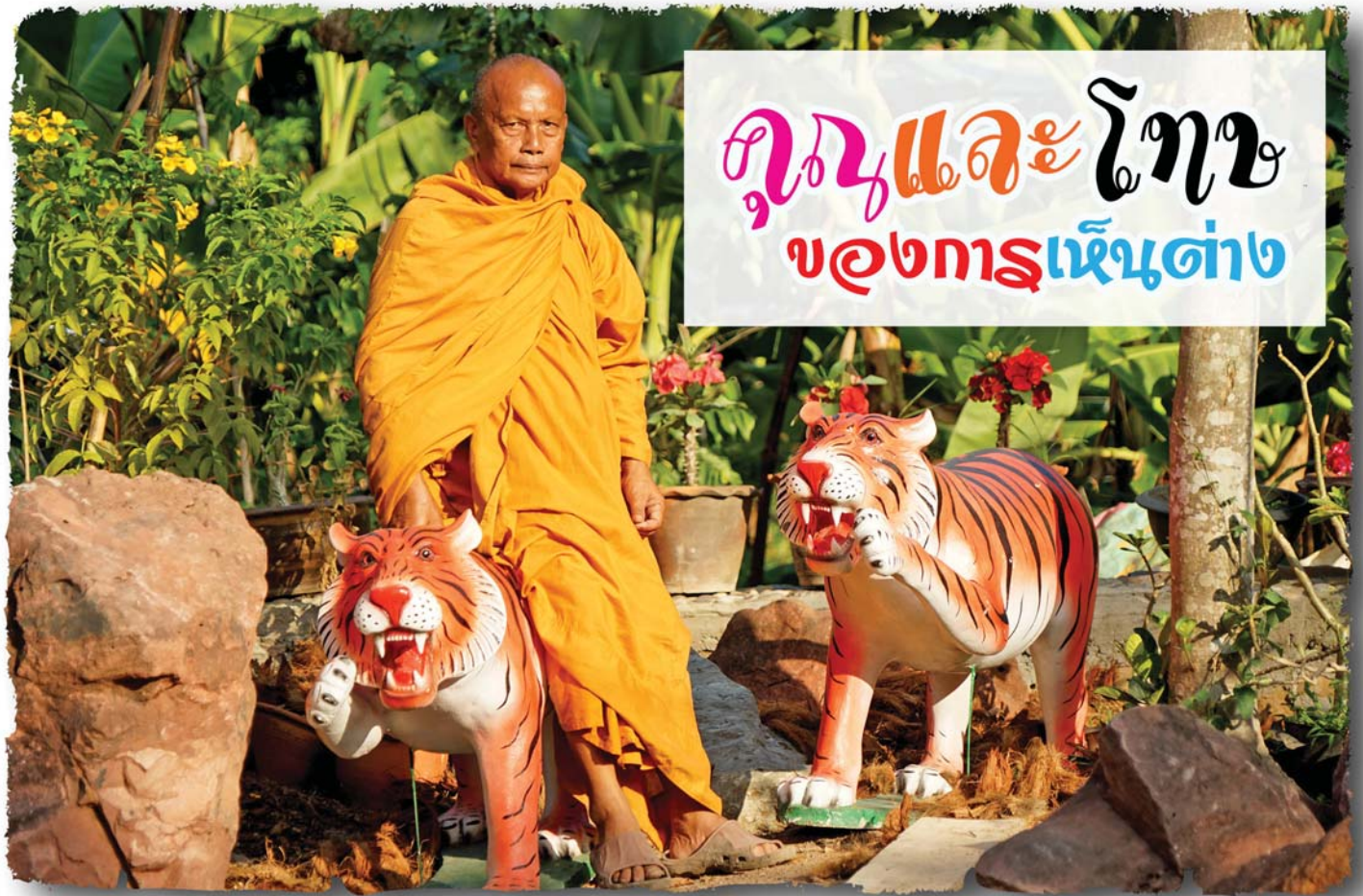
ถ้าซื้อบาง ๆ เขาเรียกว่า “ผ้าอาบน้ำฝน” ใช้ผัดตอนอาบน้ำเท่านั้น พอออกจากห้องน้ำไม่ได้เรื่องแล้ว อย่าไปทำบุญอะไรกัน

ถึงบอกสรุปท้ายตามที่หลวงพ่อบุทธทาสสอนไว้ “ปีใหม่อย่าให้โง่กว่าปีเก่า” เดี่ยวคืนนี้ภาคที่ ๒ นี้จะเทศน์เรื่อง “ปีใหม่” อันนี้เทศน์ “ซง...เชื่อ”

ต่อไปนี้จะต้องเทศน์ “ปีใหม่จะอยู่กันยังไง” เขาบอกปีใหม่จะเผาจริงหรือเผาหลอก ปีที่แล้วเขาบอก “เผาหลอก” ปีหน้านี้จะเผาจริง โรงงานก็จะปิด คนจะตกงานเยอะ ส่งออกก็ตกจุดเลยตอนนี้ “เงินบาทแข็ง”

เ้า ! ภาค ๒ ติดตามตอนต่อไป

เ้า ! ตอนนี้เหยียดตัวให้ตรง ดึงลมหายใจเข้าลึก ๆ ปล่อยลมหายใจออกยาว ๆ “สุข...ซุกอยู่ที่ไหน” สุขซุกอยู่ที่ลมหายใจ เจ้าชายสิทธัตถะ ๗ ขวบ ท่านก็รู้แล้วว่า “สุขอยู่ที่ลมหายใจ” ท่านนั่งโคนต้นหว้าดึงลมหายใจเข้าลึก ๆ ในวันที่เสด็จพ่อทำพิธีแรกนาขวัญ แล้วท่านเกิดสงบ เพราะเอาสติผูกจิต ติดอยู่ที่ลมหายใจ ไม่ให้ใจแวบไปไหน ใจก็นิ่งสงบเย็น เจริญพร.

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

คุณและโทษ

เดี๋ยวนี้เรามีคำพูดนี้มากขึ้น ที่จริงดั้งเดิมก็คือคำว่า “นานาจิตตัง” ต่างจิต ต่างใจ ต่างความคิดเห็น กันไปถึงขั้นมีความคิดเห็นเป็นคุณก็เยอะ เป็นโทษก็มาก เช่น คิดเห็นเป็นโทษ เรามักได้ยินคำพูดว่า “เห็นกงจักรเป็นดอกบัว” อันนี้เป็นโทษแล้ว

ถ้าเห็นดีเห็นงามคล้อยตามไปในสิ่งที่ถูกต้อง เราก็เรียกมันว่า “สัมมาทิฐิ คือ ความเห็นถูกต้อง”

ที่นี้เรามาดู “คุณกับโทษ” ของความคิดเห็นที่มันต่างทำให้บ้านเมืองพังก็เยอะ ทำให้มีอะไรแปลก ๆ แตกต่างมาในทางดีสร้างสรรค์ก้าวขึ้นมา เพิ่มขึ้นมาจนกระทั่งมันมีอะไรต่าง ๆ ทางพืชพันธุ์ธัญญาหารก็มี คือ สายพันธุ์ต่าง ๆ ที่มันคิดต่างนั่นแหละ มันถึงได้ออกมา

คน ๆ หนึ่งเขาบอกว่า ปลุกต้นไม้ต้องปลูกด้วยอย่างนี้ มันก็มีคนคิดต่างบอก “ไม่ใช่ ต้องปลูกอีกอย่างนั้น” มันจะผสมพันธุ์

* “คุณและโทษของการเห็นต่าง” บรรยายโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เนื่องในโอกาสเทศน์วันอาทิตย์ต้นเดือนแก่พุทธศาสนิกชนทั่วไป ณ ลานธรรม วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันอาทิตย์ที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๒

ข้ามสายพันธุ์จนมีมะม่วงหลายสายพันธุ์ ทุเรียนหลายสายพันธุ์ แล้วก็มีวิธีปลูกที่คิดแตกต่างกันไปเรื่อย ๆ

ความเห็นต่างทางพืชพันธุ์

เดี๋ยวนี้มะม่วงต้นเดียวมี ๔ สายพันธุ์ได้ไหม ? อีกแถบหนึ่งน้ำดอกไม้ อีกแถบหนึ่งเขียวเสวย อีกแถบหนึ่งอกร่อง อะไรก็ได้ เขาเรียกว่า **แฟนซี ทำให้มันมีหลากหลายสายพันธุ์**

ตอนนี้มาใหม่ตอนปัจจุบันนี้ เมื่อก่อนเราเป็นคนชาวสวนทุเรียน การปลูกทุเรียน ก็คือ ต้องเอากิ่งที่ตอน ต่อมาก็มีการเสียบยอด เอ้อ ! เจ้าการที่คนคิดทีแรก นี่ใช้ตอนกิ่งระดับหนึ่ง เห็นต่างมาระดับหนึ่งเมื่อก่อนก็ใช้เมล็ด ต่อมาเสียบยอด ต่อมามีการช่วยรากเสริมโคนเข้าไปอีก ทำให้โตเร็ว ตกผลไวและยังมีความคิดต่างลองมาลองไปว่าเอากิ่งแก็ไปเสียบต้นไม้ใหม่อ่อนเล็กที่เป็นเมล็ดจะทำให้ออกลูกเร็ว เพราะว่ามันเอาต้นแก็นี้ไม่ใช้ต้นอ่อนมันก็เลยออกลูกเร็ว เดี่ยวนี้มันพลิกกลับมาอีกแล้วนะ

เมื่อก่อนเขาปลูกอะไรก็ใช้เมล็ด ๆ เดี่ยวนี้ทุเรียนนี่เขาก็ใช้เมล็ดปลูก โยมดูตรงที่เห็นไหมนี่ ? (ชี้ไปที่กลุ่มเพาะทุเรียน) ใช้เมล็ดเพาะไว้เขียวปัดเลยนั่น งามปัดเลย

และถ้าเราเอาไปปลูก นี่พอขึ้นสูงสักขนาดนี้ จะดีสูงกว่าयेอะก็ได้ แล้วตัดยอดพอแตกใหม่ ก็เอาพันธุ์ดี ๆ มาเสียบยอด “ก้านยาว

หมอนทอง หลงลับแล หลินลับแล” อะไรก็ว่าไป “สาธิตา” เอามา เมื่อวานเขาเอามาให้ ๒ ต้นแปลกชื่อ “ดาวกระจาย” เอามาก็บอกว่า เดี่ยวเราหัดทำ

สรุปว่า “ความเห็นต่างทางพืชพันธุ์” มันก็ขยายอะไรออกมา ได้เยอะแยะ ตามสายพืชพันธุ์ ความเห็นต่างทางสัตว์บก สัตว์น้ำ

ใครจะนึกจู้ ๆ ก็มีปลาหลากหลายสีคิดขึ้นมาได้ ผสมสีปลาได้ เออ ! ตอนนี้นำปลาหลายชนิดเติมสีสันทันให้มัน จนมันพองตัวมาสีสวยมาก สะดุดตาคนก็เรียกว่า ทั้งหมดทั้งสิ้น

คิดต่างสร้างสรรค์

นี่มันเป็นเพราะว่าไม่ปล่อยไปตามความคิดเดิมหรือความเห็นแบบเดิม มันมีการคิดต่างจนได้อะไรแปลก ๆ ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นมาทางวัตถุก็เยอะ คิดทำอะไรได้จนเหลือเชื่อ

อาตมาเพิ่งเห็นนี่ว่า ทำภูเขาเทียม ทำภูเขาปลอม ทำน้ำตกปลอม เทียมซึ่งมันเหมือนของจริง ทำด้วยโฟมนี่นะ เอาปูนไปไล้แล้วเอาสีใส่ให้มันเหมือนหิน ทำไปทำมาอยู่ ! หินอะไรขึ้นไปสูงตระหง่านเป็นภูเขา นี่เป็นเพราะคิดต่างในฝ่ายที่สร้างสรรค์พัฒนา

“คิดต่างสร้างสรรค์” นี่เป็นฝ่ายคุณหรือโทษ ? (เป็นฝ่ายคุณ) แต่ถ้าคิดต่างในทางตรงกันข้าม ที่เรียกกันว่า “เห็นผิดเห็นถูก” เห็นผิดชนิดที่เป็นโทษที่สุดก็คือ เห็นว่า บาป บุญคุณโทษไม่มี พ่อแม่ไม่มีคุณ นรกสวรรค์นิพพานไม่มี

ถ้าเห็นต่างอย่างนี้เป็นคุณหรือโทษ ? (อันนี้เป็นโทษ) ก็จะไม่มีความรู้สึก ว่า เชื่อบาป เชื่อกรรม อะไรกันแล้ว ก็จะทำระยำ ต่อบอนกันไป จนกระทั่งปัจจุบันเราทุกวันนี้

ใครหากิน เป็นหากรรม หาเวรได้มากเท่าไร ยิ่งรวย ถ้าบอกหากินธรรมดาไม่รวย ทำนาก็โอ้แอ่ ! นี่โยมบอกทำนาก็จน เป็นโจรดีกว่า

“

...ถ้าแยะต้องทำชั่ว ปากท้องหิว
ต้องก่อเวรก่อกรรม บางคนหิวแทบตาย
ก็ไมยอมทำบาป ทำกรรม นี่เห็นต่าง
ชนิดที่มันพลิกกันคนละชั่วเลย...”

เมื่อวานใครได้ดูข่าวไหมแม่พาลูก ๕, ๖, ๗ ขวบ นี่ตระเวนซ้อนท้ายไปเที่ยวลักหม้อข้าวหม้อแกงไฟฟ้าตระเวนลักทั้งวัน สอนลูกให้เป็น...โจร
ทำจนกระทั่งตอนนี้โจรเงินชุมเหลือเกินนะ พอเศรษฐกิจไม่ดีคนก็ไม่มองเห็นต่างว่า ก็เขามีเราไม่มีแล้วก็ต้องแย่งขโมยเอาให้เรามีเป็นของเรา
เขาเห็นตัววัดมีสตางค์ เมื่อวานยังมาเอาไปเป็นของมันสักตู้หนึ่ง ของต่าง ๆ มันหาย...กันเยอะมาก

ฉะนั้น เราถ้าหากว่า ถ้าเห็นต่าง ถ้าแยะต้องทำชั่ว ปากท้องหิว ต้องก่อเวรก่อกรรม บางคนหิวแทบตายก็ไม่ยอมทำบาป ทำกรรม นี่เห็นต่างชนิดที่มันพลิกกันคนละชั่วเลย

นี่ตอนนี้นักสงฆารณะ อาชีพทำนาจะไปยังไงกัน ๑๗ เขื่อนใหญ่ วิกฤต พิษเอลนีโญ ระดับน้ำต่ำกว่า ๓๐ เพอร์เซ็นต์ ธรรมชาติทุกปีจะได้ ๓๐, ๔๐ หรือล้นก็ปล่อยทิ้ง ตอนนีเหลือ ๓๐ เพอร์เซ็นต์ แล้วมี ๖, ๗ เขื่อน เหลืออีก ๓๙ วัน น้ำก็จะหมดเขื่อนไม่มีทำน้ำประปา

เห็นต่าง “เรื่องบุญ เรื่องกุศล”

โชคดีนะ ! ที่วัดนี้เราเห็นต่าง “เรื่องบุญ เรื่องกุศล” นี่

เมื่อก่อนนี้ญาติโยมก็ทำบุญกันตามเทศกาล เราไม่ค่อยทำบุญแก้ วิกฤตกาล เลยทำให้การทำบุญเราเสียเปล่าไปซะเยอะ สร้างโบสถ์วิหาร เจดียน์ ไม่ได้สร้างฐานของน้ำ ซึ่งรัชกาลที่ ๙ ตรัสว่า “น้ำคือชีวิต” มีไฟ แต่ไม่มีน้ำ...อยู่ยาก มีน้ำไม่มีไฟ ยังพอกล่อมแก้ลมกันไปได้

นี่เราก็เลยคิดชวนโยมทำบุญตั้งกองทุนธนาคารน้ำ แล้วปีนี้สาย รายงานอยู่ตลอด เราก็โทรถามเรื่อย ๆ สาขานั้นเป็นไง สาขานี้เป็นไง

สาขากบินทร์บุรี ขุดบ่อน้ำ ๒๐๐ ไร่แท้งก์ ๔, ๕ แท้งก์ ๆ ละแสนกว่าลิตรที่
โครงการทำแท้งก์น้ำ

นี่สบายเขาบอกหลวงพ่อบ้านนี้เขื่อนเขาทำ ๓ เขื่อนหมดไป ๔, ๕ ล้าน
ทุเรียนออกดอกออกลูกมากก็ติดเยอะมาก มะม่วงก็เยอะ ชวนโยมทำบุญเรื่อง
น้ำ ตอนแรกก็ไม่ค่อยมีใครเห็นด้วย ชวนทำเรื่องบุญ

วัดนี้จึงเรียกว่า เห็นต่างในการทำบุญกับวัดอื่น ๆ

วัดนี้มีเจดีย์ไหม ?

มีโบสถ์วิหารสวย ๆ ไหม ?

มีศาลาฟังเทศน์ฟังธรรมอลังการไหม ?

นี่อลังการไหมนี้ ? (อลังการ)

รู้ไหมนี่...พระพุทธเจ้าประสูติโคนต้นไม้ ตรัสรู้ก็โคนต้นไม้ สอนสาวก
อยู่ก็ตามโคนต้นไม้ ดับขันธก็ยังดับที่...? (โคนต้นไม้)

ฉะนั้น วันนีมานั่งฟังธรรมที่โคน...? (ต้นไม้) ได้นั่งอาสนะเดียว
กับพระพุทธเจ้าเลยนะ เดี่ยวนี้มันทั้งธรรมชาติไปอยู่วิมานกันซะเกินไป

บางวัดอาตมาดู นึกอนาถใจสร้างที่พักปฏิบัติธรรม ๖, ๗ ชั้น ๕ ชั้น
แล้วคนอายุ ๗๐, ๘๐ จะขึ้นยังงัย ๒ ชั้นก็ยังไม่มีการมณจะขึ้น นี่สร้าง ๕, ๖,
๗ ชั้น บางทีเขาก็มีลิฟท์มีอะไร สร้างสักชั้น ๒ ชั้นก็เหลือเฟือแล้ว

ความคิดต่างเห็นต่าง

ที่นี่ มาดู “ความคิดต่างเห็นต่าง” ที่มันน่าเป็นห่วงละนะ เราบอกว่า ประเทศไทย นี่จะเห็นแบบเดิมต่อไปไม่ได้แล้ว

ก็จริงนะ ที่เห็นว่า “ในน้ำมีปลา” ต่อสิ... ? (ในน้ำมีข้าว)

ตอนนีข้าวในนาเป็นไง ! ตายก็แสนไร้ ? (เป็นแสนไร้)

ในน้ำ แม่น้ำโขงเขาบอกว่า ปลาก็...? (ตาย) ในนาข้าวก็...? (ตาย) แล้วคนนี้จะรอดไม่รอด...? (ไม่ตาย)

เอาละเรามาดูกันว่า อะไรเป็นเหตุให้คนมีความคิดเห็นต่าง ท่านกล่าวว่า “ผัสสะ” ทำให้ทฤษฎีของชีวิตแต่ละคน คนได้สัมผัสแบบนี้ ๆ เศรษฐีก็มีเห็นต่างแบบพวกเศรษฐี เศรษฐีพวกหนึ่งเที่ยวรอบโลกบอกว่า นี่เราหาความสุขกันที่เที่ยวรอบโลก นี่มันเป็นบุญहुบุญตาทำให้โลกทัศน์กว้าง แล้วเจ้าพวกที่ไม่มีสตางค์ไปต่างประเทศบ้างอะ มันแคบนักเธอ

เออ ! อาตมาคนหนึ่งละตอนนีประกาศเลย ไม่ไปอีกแล้วต่างประเทศ ก่อนจะตายทำอะไรสักชิ้นหนึ่งให้เขาดูต่างหน้า ให้เขาพูดว่า นี่ฝีมือลายมือความคิดอ่านที่ต่างจากที่อื่นนะ

ความคิดต่าง “สร้างสวนธรรม”

ที่อื่นเขาสร้างอะไรต่ออะไร เราสร้างสวนธรรม เราสร้างสวนที่ทำให้เกิด...เข้าไปแล้ว “โอ้ ! ซอยนี้ก็ได้ซื้อคิด เข้าไปซอยนี้ก็ได้ปัญญา”

อย่างทีบอกนี่ “ซอยละลายทุกข์” เข้าไปก็เจอคำสอนหลวง พ่อพุทธทาสว่า “กูไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นทุกข์โวย”

พอเข้าไปอีกหน่อยก็เจอคำสอนท่าน ว.วชิรเมธี “ทุกข์มีไว้ให้เราศึกษาเรียนรู้ ไม่ใช่มีไว้ให้เราจมอยู่กับมัน”

เข้าไปสุดซอยกดเพลง ๆ ก็ดัง “สุขกันเถอะเรา เศร้าไปทำไม หม่ำตัวตายให้ใจทำไม” เขาฆ่าตัวตายปีหนึ่งกันตั้ง ๔-๕ พัน นี่เราจะเป็นรายต่อไปไหม ? มาอบรมธรรมแล้วจะไปรมควันท่อไหม ?

เมื่อวานรหมดวันตายใช้ไหม ? ไม่น่าเชื่อนะ ! เป็นผู้จัดการขายรถอะไรต่ออะไร เข้ารถแก๊ส หมดวันตาย อบรมวัดสวนแก้วแล้วไปหมดวัน อาตมาารู้ข่าวมาแล้ว ! จะต้องเผาวัดเล็กเทศน์กันแล้วนะ มันเสียหายมากเลยนะ มันเสียหายอย่างมาก

มาคุยต่อไปอีกสักนิดหนึ่งว่า ถ้าเราผัสสะดี ๆ ได้สติปัญญาเพิ่ม หูฟังเทศน์ ฟังธรรม ตาเห็นอะไรที่มันเป็น...แหม ! ดูเห็นแล้วมันเป็นที่เจริญตาเจริญใจ เห็นแล้วอยากจะมีการที่เรียกว่า “กระตือรือร้น” เห็นคนที่เขาอยู่...มีความสุข “เราทำไมมาจมอยู่ในทุกข์ทำไม !”

นี่ไม่รู้ละ ! เขาสร้างกันตั้งหลายล้าน ร้อยล้าน หมื่นล้านยังมี ที่สร้างเป็นหมื่นล้าน นี่เราก็คงรู้ชื่อเสียง วัดที่ใช้สร้างเจดีย์อย่างเดียว เป็นหมื่นล้าน แหม ! ถ้าแบ่งเอามาทำของเรา นี่ไม่ต้องมากแค่ร้อยล้าน ก็ลังการสวयงามได้ข้อคิดเยอะแยะเลย

ความเห็นต่าง “การมาวัด”

“การมาวัด” นี่มันมีความเห็นต่างกันเยอะไหมโยม ! คนพุทธด้วยกันนี่ บางคนเข้าวัดเพราะลือข่าวว่า หลวงพ่อท่านศักดิ์สิทธิ์ไปบนบานศาลกล่าว มักจะได้ลาภลอย ๆ ลม ๆ แล้ง ๆ มาอย่างง่ายดาย ไร้เหตุผล

เข้าวัดแบบ “ไร้เหตุผล” กับเข้าวัดแบบ “มีเหตุมีผล” มันต่างกันลิบโลก ถ้าเข้าไปอ่อนน้อมก็ไปคนละโลกแล้ว ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาอ่อนน้อม คำสอนที่ง่าย ๆ

“อตฺตา หิ อตฺตะโน นาโถ” ฟังตนเองนะ อย่าเที่ยวไปพึ่งอะไรมันไร้สาระเหลวไหล

...เข้าวัดแบบ “ไร้เหตุผล” กับเข้าวัดแบบ
“มีเหตุมีผล” มันต่างกันลิบโลก
ถ้าเข้าไปอ่อนน้อมก็ไปคนละโลกแล้ว
ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาอ่อนน้อม...

บางคนเข้าวัดเพราะต้นตะเคียนในวัดศักดิ์สิทธิ์ให้หวยให้เบอร์ ไปคนละโลก

เข้าวัด เพราะมีประเพณี มีงานปี มีมหรสพ

นี่เด็ก ๆ เข้าวัดแบบมหรสพกับคนใหญ่คนโต เข้าวัดถือศีล ฟังธรรม มันต่างกันไหม ? เป็นความเห็นต่างไหม ? (ต่างกันลิบโลกเลย)

ไหนลองถาม ๆ คุณน้อย เชฟ ๆ เข้าวัดวันนี้ เห็นว่า วัดนี้เป็นไงถึงมา ? บางคนบอก “ร่มเย็นดี” เมื่อกี้คุณก้องเขาพูดขำดี เขาบอก “หลวงพ่อดอนนี่เรตติ้งหลวงพ่อต่ำแล้วนะ”

ถามเรื่องอะไร ? คนมาถามแต่ว่า อบน้ำตรงไหน (ฮิ ฮิ !) หลวงพ่อไฉนี้ ทำกันที่ตรงไหน ? นี่ไม่ถามหาแล้วนะ พระพยอมอยู่ที่ไหน ? แต่ถามหา...?

นี่เอดตอนนี่มาแรงนะรถแน่นเลย ที่เขาทำนั่น อะไรลืมนชื่ออีกแล้ว “ไอโซน” ตอนนี่หลวงพ่อไอโซนดังกว่า หลวงพ่อพยอมแล้ว เออ ! คนมาถามว่า “ไอโซนอยู่ที่ไหน”

ไม่ถามแล้ว พระอยู่ที่ไหน ? เออ ! นี่ก็ต่างไปไหม ? (ต่างเยอะเลย) และอาตมาตั้งวัดมาตั้งนาน เจ้าคนข้างวัดข้างใน นี่เขาไม่เคยเข้าวัดมาทำบุญเลย แต่เขามาเข้าอบ...หนอย ! จุงคนเข้าวัดได้ดีกว่าเราอีก ดังนั้น เหตุของคนเข้าวัดต่างกันไหม ? (ต่างกัน)

เอาละแต่เขาเข้ามา เขาแช่แล้วเขาสบาย ร่างกายเขาเข้มแข็งไป ทำมาหากินดี แค่นี้เราก็พลอยดีใจ ไม่ใช่บังอิจฉานะ ! “เออไฉนี้จะแซงกูแล้ว น่ากลัว ! ต้องยุบมันแล้ว” ถ้าอย่างนี้ก็ต่างไปอีกแบบหนึ่งเลย

ความยินดี : มันจะเหยียบความริษยา

มันควรจะมีมุกิตา เมื่อเห็นเขาได้ดิบได้...? (ดี) เขาทำให้คนสบายเราควรยินดี

“ความยินดี” นี่มันจะเหยียบความริษยาไม่นั้นคนเราก็เต็มไปด้วยความอิจฉา ริษยา ตาร้อน นี่ดูเขาแล้วเขาแช่น้ำกันเย็น ใ้เราดันตาร้อน

อะไรอย่างนี้ มันใช้ไม่ได้ ๆ ก็ต้องเรียกกัน นี่เจ้าความเห็นต่างมันก็มีทั้งคุณและโทษ ถ้าบางคนเห็นแล้ว เออเขาดี ! นี่ก็พลอยยินดีมีมูทิตาไปกับได้เห็นแล้วอิจจา

นี่คงมีคนอิจจาหรือวัดไหนอิจจาไม่รู้ไปแจ้งทางกระทรวงสาธารณสุขว่า มาดัดตุนหลอกหลวงอะไรหรือเปล่าจะเป็นเหมือนแผ่นอะไรที่แปะแล้วหาย เขาเรียกแผ่นอะไร ? หา...แผ่นอะไร ? ที่มันออกขาวเมื่อไม่นานนี้ทางอีสาน ขอนแก่นนะ ตะ...หลัง ๆ หายปวด ตะ...ท้อง ๆ หายปวด ตะ...หัว ๆ หายปวด

ที่บอกแล้วว่า โรงพยาบาลเอกชน เขาเหมาซื้อหมด เขาไม่ปล่อยให้ไปถึงขอนแก่นหรอก เพราะว่าเครื่องมือแพทย์เป็น ๑๐ ล้าน ๒๐ ล้าน ๕๐ ล้าน เจ้านี่แผ่นละพันสองเท่านั้นเอง นี่มันก็ตะเหมาไปโรงพยาบาลใครป่วยมาก็ตะแปะ ๓ พัน ๕ พัน ๑ หมื่น กลับไป ตะ ๓ คน ก็เกินคุ้มค่าแล้ว มันก็ได้กำไรคืนแล้ว

ถ้าเขามาทำแบบปลุกเสกเอาวัตถุธอะไรมา เราไปรู้สึกมีความมั่นใจอยู่คำเดียว ปลาถ้าย้ายไปไม่มีไอโซน มันจะตายคาถัง คากะระชู อะไรหมด แต่ถ้าใส่ไอโซน นี่เราเห็นไหมในตลาด ปลาสดอะ เขาจะใส่ออกซิเจนไอโซนให้ปลามันได้บรรยากาศ แล้วมันก็ ๓ คืน ๔ คืนมันยังไม่ตายเลย ก็ได้ขายปลาสด เจ้านี่มันก็น่าจะได้สดชื่น มันมีความสดชื่น เห็นคนว่า กันอย่างนั้น

อาตมาวันนั้นมันหัว ตื่นมากฎิหมุนก็ลองไปเอามาดูสิ ! เขาก็มาให้ทำตบนี้ข้างกุฏิเลย แยกออกมาจากตบนั้น จะไปนั่งร่วมกับฆราวาสมันก็แลเห็น ๆ ให้หลบมาทำข้างกุฏิ

เออ ! พอทำเสร็จแล้วมันดีขึ้น ๆ ก็เลยเออ ! ใครจะว่า พระพยอม โดนหลอก ก็คงต้องร้องเพลงศิรินทรา นิยากร “**รู้เขาหลอก**” เขาหลอก แล้วเขาสบายกันไป หายกันไป เราก็ไม่ได้เสียหายอะไร เขาก็ไม่ได้เก็บเงินเก็บทอง เขาไม่ได้เรียกอะไรเลย

สรุปว่า **ความเห็นต่าง ต้องวินิจฉัยให้ดีว่า มันเกิดคุณหรือเกิดโทษ ถ้าเกิดคุณ มันฉลาดขึ้นดีขึ้น**

อ้าว ! โยมลองตอบให้ชื่นใจสักคำสิ ! ทำไมไม่ไปวัดอื่นถึงมาวัดนี้ (ห้ามตอบไฉนเรื่องไอโซนนะ มันเรื่องข้างนอกแล้ว) ให้ตอบสิว่า ให้อาตมารู้สึกว่า (เอ๊ะ ! เออตอบอย่างนี้) เราค่อยมีกำลังใจหน่อย แล้วเป็นที่ปรารถนาของเรา เอ้า ! ลองตอบสิโยมมาวัดนี้เพราะอะไร ?

พัฒนาสติปัญญาชาวพุทธ

ถ้าตอบให้ดินะวัดนี้ยังง้ออาตมาก็ตั้งใจว่า “**จะพัฒนาสติปัญญาชาวพุทธ**” ให้ยังง้อยกระดับสติปัญญาจากศรัทธา นี่จะเป็นศรัทธาเลื่อนลอย ศรัทธาเลื่อนเปื้อน ศรัทธาไม่เลื่อนระดับ ไม่รู้อยากจะทำอย่างไร ?

ถ้าศรัทธาแล้วควรจะเลื่อนระดับไปที่ไหน ให้มีปัญญาอยู่เหนือปัญหาและความทุกข์ให้ได้ ถ้าคนมาวัดนี้แล้วยังทุกข์เท่าเดิม เหมือนอย่างที่เราถามเมื่อเช้ามีดว่า อยู่วัดนี้เข้าพรรษามานี้

กุศลธรรมเจริญขึ้นไหม ?

ความรู้สึกที่เป็นกุศลฝ่ายตากถาความทุกข์ ก็เลส...มันลดลงไปไหม ?

ถ้าฝ่ายตากถากิเลส ความทุกข์ มันงอกงามขึ้น เรียกว่า **กุศลธรรมเจริญ** ถึงแม้ว่าอาหารจะน้อย เสื้อผ้าจีวรจะขาดบ้าง

โอ้ ! ไม่ค่อยมีลาภสักการะ ขาดแคลนที่อยู่อาศัยไม่สบาย เหมือนที่อื่น แต่อยู่แล้วกุศลธรรมเจริญอย่างราบรื่น พระพุทธเจ้าตรัส “**ให้อยู่ที่นั่นไปเถอะ**”

แต่พวกที่เห็นแก่กิน เห็นแก่สะดวกสบาย “**อยู่ไปทำไมอด ๆ ยาก ๆ**”

ก็เหมือนอย่างคนที่เขาเห็นต่างมาถือศีลอุโบสถทำไม ?
มาบวชเป็นชีทำไม ?

ทำไมไม่อยู่อย่างฟู้ฟ่า ทรูหราให้มันสะดวกสบาย ?
ทำไมมีสุข...ไม่ติดสุข ?

จะมาอยู่อย่าง...ทุกข์ ๆ ลำบาก ๆ ทำไม ?

คนนี่ที่เขาไม่เห็นประโยชน์ของการบวช เขาก็พูดนะ **“บวชให้โง่”**
อะไรนี่

ส่วนเราก็เห็นต่างกับเขานะ **“พวกมึงไม่บวชก็โง่ น่าดูเหมือนกัน”**
เช่น โง่...เรื่องอะไร ?

โง่...เรื่องสวຍอย่างนี้ พระไม่ต้องมีเขียนสระอิที่คิ้ว เออ !
ไม่ต้องจ่ายค่าสระอิ ค่าสวຍนะ

ไม่ต้องซื้อนาฬิกาแพง นี่เขาเอามาติดให้เรือนเท่าไรไม่รู้ พอดูเวลา
ได้ ไม่ต้องมาใส่ข้อมือและที่สำคัญ ก็คือว่า **“ไม่ทรนการด้วยการรอดอย**
คนนั้นคนนี้” นอนเข้านอนไม่เคยเปิดกุฏิ ลูกม้ายัง เมียมายัง ผัวม้ายัง
แหม ! ทำไมมันกลับตลก

ตั้งกะบวชมา ยังไม่ได้พูดคำนี้เลยนะนี่ ! **“ทำไมมันกลับตลก”**

พวกโยมพูดบ่อยไหม ? **“ทำไมเขากลับตลก”**

คอยเขาเป็นทุกข์ไหม ? แล้วทำให้เขาคอย...เขาแยไหม ?

เออโยมคิดว่า มีใครเปิดประตูคอยพระพยอมบ้างไหม ? คอยไป
เถอะไม่มีทาง ไม่ไปหรอก

แค่นี้เราก็อ่า **“เราสบายต่างกว่ากันเยอะ”**

เวลาที่จะไปจมนอนในวงไฟ เหล้า เคค ผับ คลับ บาร์ ก็ไม่มี

อ้าว ! ที่นี้เลื่อนมาถึงคำว่า **“การเห็นต่าง”** ที่มันชัดเจนที่สุดเลย ก็
คือว่า คน ๆ หนึ่ง เขามีความเห็นต่างว่า ถ้าชีวิตนี้ได้วิ่งหาความสุขไป
เรื่อย ๆ เดี่ยวสุขอยู่บนเขาก็ป็นเขา สุขอยู่ในถ้ำก็มุดถ้ำ อย่างเจ้าเด็ก
๑๓ คนนั้นนะ เขามุดถ้ำ เขาก็นึกว่า **“สุข”** เข้าไปเกือบตาย ตีตนึกว่า
“สุข...สุขอยู่ที่เคค ผับ คลับ บาร์”

แหม ! เมื่อก็มันมีข่าวว่า อะไรนะ เจ้านี้ ๆ ดาราอะไรชื่อ เย็นตะหัว กำลังเล่นขึ้นเวที แหม ! อยู่ดี ๆ ในงานอีเว้นต์มีมือมีตบูกขึ้นไปจ้วงแทงท้อง ฟันแขนอีก

นี่ดารา เขาเห็นต่างนะ อีกคนดู “เจ้านี้มาให้ความสุข”

อีกคนดู “กูเห็นหน้ามึงแล้ว กูทนไม่ได้ ต้องขึ้นแทงขึ้นฟันมัน”

เจ้านี้มันก็ภาวะเห็นต่าง และผลที่สุดก็ถูกจับ แล้วเจ้านี้ก็เจ็บ กำลังขึ้นเวที นี่ไม่น่าว่าจะมี...เล่นเอาแฟนคลับตกใจ ฮือ ! ขึ้นไปจ้วงเอา ๆ ชื่ออะไรนะ ? (เย็นตะหัว) ดาราดังไหม ? เอาละเราไม่รู้จักกับเขาเป็นอะไร ก็ช่างเขาเถอะ แต่ก็สงสารเมตตาไม่น่าทำกันนะ

นี่มันเป็นเรื่องที่ไม่รู้ว่า คนเราเห็นต่างกันคนละโลกไป คนที่เห็นพระพุทธเจ้าแล้วอยากจะกราบจะไหว้มีไหม ?

เห็นแล้วอยากจะตะเพิด อยากด่า อยากว่ามีไหม ?

ผู้หญิงที่สามีเขาออกบวช เพราะฟังเทศน์พระพุทธเจ้า เขาก็ด่า ลี ! “มาอีกแล้วเจ้าสมณะหัวโล้น เดี่ยวก็ทำให้กูเป็นหม้ายอีก” ว่ากันอย่างนี้เลย เออว่าอย่างนี้เลย ผู้หญิงยุคโน้นเขาด่าพระพุทธเจ้าก็มี

ที่กราบไหว้นับถือสุดขีดถวายชีวิตอะไรนะ ! พระรูปหนึ่งที่ป่วย ต้องมีอาหารเป็นซูปเป็นอะไรอะ หาเนื้อไม่ได้...ตัดน้อง อู้อู ! ความเห็นต่างในความศรัทธา นี่มันไปสุดขีดเลยนะ มันทั้งตกต่ำทั้งเลอเลิศเหลือเชื่อ

สรุปว่า เจ้าความเห็นต่าง นี่ถ้าระดับประกอบไปในทางสร้างสรรค์ มันก็จะต่างจากปุถุชนเป็นกัลยาณชน จะต่างจากกัลยาณชนเป็นอริยชน ถ้าไม่มีความเห็นต่างเจ้าชายสิทธัตถะเกิดไม่เห็นต่างจากเสด็จพ่อที่หวังว่า จะให้ลูกครองราชบัลลังก์ต่อ แต่เจ้าชายสิทธัตถะเห็นต่างจึงทำให้เกิดพระพุทธเจ้า

การเห็นต่างชนิดนี้สุดยอดไหม ? (สุดยอดเลย) ถ้าพ่อบอกนี่หาเมียให้แล้วมีลูกแล้วเป็นกษัตริย์แทนพ่อหน่อยพ่อแก่แล้ว ขนาดหมอก็ก๊ทหายทักว่า ถ้าเป็นกษัตริย์ ไม่ใช่กษัตริย์ธรรมดา จะเป็นจักรพรรดิด้วยท่านเห็นต่าง

คนทั่วไป นี่เห็นว่ายศตำแหน่งนี้ “โอ้โฮ ! ของหวานโอชะ” แต่ท่านเห็นเป็นยาขม เพราะถ้าเป็นกษัตริย์นี่ ถ้าหลงเพลอทำบาป แล้วทำใหญ่มาก สั่งประหารคนนี่ สมัยก่อนกษัตริย์สั่งประหารคนได้เป็นร้อยเป็นพันได้ไหม ? เห็นไหม ! ตกนรกดตายฆ่าคนเป็นเท่าไร ๆ แต่ถ้ากษัตริย์ทำบุญก็ได้บุญไม่เท่ากับเป็นนักบวช เป็นพระพุทธเจ้า

ความเห็นในเรื่อง “กิน กาม เกียรติ”

ความเห็นในเรื่อง “กิน กาม เกียรติ” นี่มันต่างกันคนละโลกเยอะนะ บางคน นี่บ้ากามจริง ๆ เห็นเป็นไม่ได้เลย จนกระทั่งมันจมอยู่ในเรื่องพรรณนี้ ต่ำตมจมหมกไม่มีคำว่า คิดจะไถ่ถอนโผล่ทะยานให้พ้นซะเลย มุดอยู่ในนั้นอะ ใต้นั้นก็เรียกว่า **ความเห็นสุดโต่งของกาม มันก็หมกมุ่นของมันไป**

บางคนก็โง่ ! เรื่อง “ตารางกับเรื่องกิน” อันไหนใหญ่กว่ากัน “เรื่องกิน เรื่องใหญ่ เรื่องตาย เรื่องกลาง เรื่องตาราง เรื่องเล็ก” เขาเห็นไปได้ยังไง ? เขาเอากินไปขนาดนั้นได้ยังไง ?

แต่พระพุทธเจ้าไม่ถือเรื่องเสวยตั้งเท่าไร เขาจัดไว้เป็นร้อย ๆ สำหรับให้พระพุทธเจ้า ตอนที่ท่านเป็นสิทธัตถะฟ้าชายอยู่ในวังเป็นร้อย ๆ สำหรับนะ ไม่ติดเลย ไม่ติดปากติดลิ้นให้ติดอกติดใจ ให้ได้หลงใหลพัวพัน อยู่กับใต้นั้นก็อร่อย อยู่ใต้นี้ก็อร่อย คนที่พูดถึงอาหารอร่อย ๆ ทุกวัน ๆ

พระพุทธรเจ้าเปรียบเทียบกับพระว่า ถ้าไปบิณฑบาตบ้านไหน ลูกสาว
คหบดีใส่ของอร่อย แล้วก็มาพูดที่กุฏิ ที่วัด “พຽ່ງนี้ไม่รู้ เขาจะใส่อีกไหม
นี่ อร่อยจังเลยวันนี้ ไม่รู้ลูกสาวท่านนั้น ท่านจะออกมาใส่อีกไหมนี้
ไอ้โฮย ! อร่อยจัง”

พระพุทธรเจ้าท่านตรัสว่าไง ? ทำตัวเหมือนตัวกังสรกะ “ตัวกังสรกะ”
รู้จักกันไหมพวกเรารู้ตัวที่อยู่ในกองขี้ควาย มูลสัตว์ มูลควายมันจะมีตัวที่กิน
อยู่ในนั้นนะ มันไม่มีอารมณ์คิดเรื่องอื่นเลยนะ “โฮย ! กองนี้อร่อยที่สุด”
มันก็กินดี

มันถึงได้มีนิทานเล่าไว้เรื่องหนึ่ง “เห็นต่างกันอย่างฟ้ากับเหว” เจ้า
คำนี้เคยได้ยินไหม ? มันเห็นต่างกันอย่างฟ้ากับเหว คือ คน ๒ คนมันเป็น
เพื่อนกัน ตอนที่มันเป็นมนุษย์นี้ แต่นิสัยความประพฤติมันคนละแบบ ไม่รู้เป็น
เพื่อนกันได้ยังไง มันหาเพื่อนไม่ได้ไม่รู้หรือไงไม่รู้ละ ไม่มีตัวเลือกมัน เจ้า ๒
คนนี้เป็นหนุ่มในหมู่บ้านเดียวกันก็ไป

อีกคนหนึ่งกินเหล้าเมายา กัดปลา ตีไก่ เล่นไฟ มั่วไปหมด อีกคนหนึ่ง
ชอบถือศีลฟังธรรมพอดายแล้ว เจ้า ๒ คนนี้ไปเกิดต่างกับสิบเลย เจ้าคนที่
กัดปลาตีไก่กินเหล้าไปเกิดเป็นหนอนในส้วม อีกคนหนึ่งไปเกิดเป็นเทวดา เจ้า
คนเป็นเทวดาพอดายไปเกิดขึ้นเป็นเทวดาก็นึกถึงเพื่อน “เฮ้ ! เพื่อนกูไปเกิด
ที่ไหน...อยู่ที่ไหน”

ก็มองลงมาจากสวรรค์ “อ้าว ! เจ้านี้เป็นหนอนอยู่ในส้วม” ก็ลง
มาที่ปากส้วมแล้วก็มาชวนมาเล่า “เฮ้ย ! ไปสวรรค์กับเราไหม ? เพื่อน
อยู่ในนี้คงลำบากแย่ เหมือนก็เหมือน”

ไอ้หนอนได้ยินเทวดาชวน มันจะรีบไปไหม ? เพราะความเห็นมันต่าง
มันถามเลย “ไหนมึงเล่าความดีของสวรรค์ให้กูฟังสิ มันต่างยังไง”

เทวดานั้นก็เริ่มเลยบอก “มึงอยากกินอะไรนะ นั่งนึกเดี่ยวเดียว”
เทวดานี้ก็นั่งนึกเดี่ยวเดียวของที่อยากกินก็มา

ไอ้หนอนร้องให้ “กูสงสารเหลือเกินเพื่อนเอ๋ย ของกูไม่ต้องนั่งนึกถึง
เวลาก็มา ๆ กูไม่เอา กูไม่ไปหรอก กูเสียเวลาไปนั่งนึก” (ฮิ ฮิ !) แล้ว
ที่หนอนล่ะ ?

เทวดาบอก “ไอ้ ! เพื่อนเอ๋ยเป็นเตี๋ย เป็นทอง สวยงามเป็นเพชร
เป็นเตี๋ยเป็นทอง”

อูย ! หนอนร้องให้อีก “อูย ! กูไม่ไปหรอกแข่งกระด้างของกูนี้หิ้ม ๆ
เยอะจะพลิกไปทางไหนก็หิ้มเยอะ” ทองเพชรมันแข็งไหม ? ตกลงมันไม่
ไป มันก็ยืนดื้ออยู่ของมันในลั้วมต่อไป

อย่างนี้เขาเรียกว่า “ความเห็นต่างที่จมอยู่ในความตกต่ำ ต่ำตม”
เจ้าความเห็นต่างที่มันชอบจะต่ำตมอยู่ในขวดเหล้า แก้วเหล้ายาของเขา
ไม่รู้ล่ะ เจ้าพวกนี้เขาเป็นอะไรบอกไม่ถูก เกิดมากรรมมันบังชะจนอวิชา
ตณห์มันบัง ความโง่ ความเขลา ความอยากโง่ ๆ รวมแล้วคือความอยาก
โง่ ๆ บังซะหมดไม่รู้สวรรค์นิพพานไปทางไหนเลย

นั่นเกิดมานี้ โยมได้โอกาสมาฟังเทศน์ฟังธรรมบ้าง เข้าพรรษาไม่มา
หาความรู้ได้อะไรเลย เออ ! แล้วก็พูดถึงเรื่องเข้าพรรษานี้ ฝากสักนิดหนึ่ง
บางคนชอบทำบุญตามเทศกาล ช่วงเข้าพรรษาก็ทำ พอออกพรรษาก็ไม่ทำ

ที่จริงบางคนเขาคิดของเขาดีนะ บุญนี้ทำได้ตลอดไหม ? มีลોક บุญช่วงนั้นช่วงนี้ไหม ? นอกจากความโง่ของตัวเองไปลือกไว้ ถ้าไม่ใช่ เทศกาลก็ไม่ทำชวนทำบุญไปช่วยเขาหน่อย “**เดี๋ยวรอออกพรรษาค่อยไปร่วมกฐินเขา**”

มีคนเขาบอก “เฮ้ย ! เขาไฟไหม้เมื่อวาน”

“**มันไหม้ก็ไหม้ไป เดี๋ยวรอทอดกฐินออกพรรษาค่อยไปทำบุญ**”

เจ้าอย่างนี้เป็นความไม่ได้เรื่องเลย มันเห็นต่างเยอะนะ

คนบางคนนี่ถ้าไม่ใช่เทศกาล เข้าพรรษา สงกรานต์ ปีใหม่ ยังไม่ทำบุญนะ ดังนั้น เขาแห่ทำพร้อมกันช่วงปีใหม่ พระไปรับบาตรแล้ว ลั่นहेลือเลย พอเลยไปวันที่ ๓ ที่ ๔ อดแล้ว เขาบอกเพลี่ยบุญ

ความต่างมันลิบโลกเลยนะ ในเรื่องของความต่างนี้ถ้าใครไม่สังเกต เรียนรู้ศึกษาก็จะไม่รู้ นี่เขาพวกหนึ่ง

เออ ! โยมเห็นเขาพูดกันจังเลยนะ ต่อแต่นี้ไปความต่างของท่าน นายก็จะเกิดขึ้น ตอนเป็นภาคหนึ่งมีอะไร ๔๔ เป็นคู่มือ แต่ต่อ่นี้ไปไม่มีการบริหารจะต่างขึ้นไหม ?

ไอ้โฮ ! วันนี้เขาว่า ประยุทธ์ ๒ บนทางระทึก คือ นอกที่รู้มั่ว คึก ในที่บาดลึก แล้วก็ทำภาพเหม ! นี่นายกบาดเจ็บข้างในควักไส้พุงอะไรก็ไม่รู้ ปัญหาเต็มไส้เต็มพุงข้างนอกก็เยอะข้างในก็เยอะ เจ้านี้ก็ช่างเขียนนะ

อืม ! เมื่อเข้านี้ยังนึกเลย เขาเขียนดีนะตอนนี้ปัญหาแย่มาก ภัยแล้ง ยาเสพติด เศรษฐกิจ มันก็ทำเป็นภาพใบไม้ร่วงอะไรแห้งแล้ง พอมาถึงจริยธรรมทางการเมืองไอ้โฮ ! มันทำเป็นดินแตกกระแหง ต้นไม้ยืนต้นตาย มันสะท้อนให้เห็นอะไรจริยธรรมทางการเมือง มันแล้งกว่าน้ำแห้งแล้ง มันหาทำยาหยอดตา ไอ้คำพูดคำนี้หาทำยาหยอดตาก็ยาก แต่ไม่ใช่ไม่มีนะ นักการเมืองบางคนบางท่านเขาก็มีจริยธรรมพอสมควร

เช่นตอนนี้เขาก็ชื่นชมท่านชวน หลีกภัย เออ ! บรรยากาศการ ประชุมจะหนัก “**เดี๋ยวใจเย็น ๆ เดี่ยวผมจะจัดการให้**” (อืม ! เสียงเสียงไม่เป็นท่านเสียงนุ่ม ๆ นะ)

วันนั้นมา...ใครเขาบอกคุณชวนเชื่องช้า อาตมาเห็นต่างนะ ตอน

ไฟไหม้ ผู้ว่าฯ นนทบุรี ยังมาที่หลังเลย แก่มาก่อนไฟไหม้ที่ตึกซูเปอร์ แล้วเมื่อตอนที่อาตมาล้มหัวฟาด ๔ ทุ่ม มานั่ง มาเยี่ยม ที่หน้ากุฏิใครว่า คุณชวนเชื่องช้า มันเห็นต่างกันนะบางเรื่องก็อาจจะเชื่องช้า “ช้า ๆ เย็น ๆ ดีกว่าลุกเป็นไฟ” ไวกุเป็นไฟก็ไม่ไหว

นี่นั่นเจ้าความแตกต่างกัน นี่มันก็ต้องมี เมื่อวานนี้มีเรื่องดี ความเห็นต่างที่ควรจะมีดีความบาดหมางเป็นอริ เป็นศัตรู คุณกษิต ภิรมย์ เขียนคอลัมน์ประเทศไทยจะยุติความเห็นต่างที่ขัดแย้งจนเป็นศัตรูกัน อย่างถาวร เขาก็เสนอว่า “ลองเอาอดีตนายก ลองเอา ศ.ศิริรักษ์ เอา หมอประเวศ วะสี เอามาจับเข่าคุยกันเพื่อลดการขัดแย้ง แล้วก็ เชิญนายทักษิณ ชินวัตร มาด้วย”

เจ้าพวกที่เห็นต่างไม่ชอบคุณทักษิณจะเห็นด้วยไหม ? ไม่มีทาง มันก็ต้อง...เพราะเกลียดทักษิณไม่ร้ายเท่ากับกลัวทักษิณ

เขาเขียนไว้สินะ ถ้าเกลียดนี่มันยังพอดีกันได้ไหม ? แต่ถ้ากลัวละ ! โยมเกลียดผิว แต่ผิวตายแล้วกลัวนี้ โอ้ ! กลัวผิวมาหลอกมาหลอน กลัวผิวมาทวงความอะไรต่าง ๆ โอ้ ! บางคนนี่ต้องมาเรียกวิญญาณไปโน่น ไปนี่อะไรก็ว่ากันไป

เกลียดโกงนี่ เกลียดเรื่องโกง แล้วตอนนี้ก็โกงไหม ? อู้อู ! นี่ เห็นเขาบอกว่า นี่อีกฉบับหนึ่งลงว่า ตอนนี้เรื่องโกงที่น่ากลัวที่สุด สร้าง สนามฟุตบอลใช้เงินตั้งเยอะ ชาวบ้านบอกไม่ต้องการอยากได้บ่อน้ำ อยากได้แหล่งน้ำ เจ้านั้นสร้างฟุตบอล แล้วมาอยู่บนบก แล้วก็ไม่มีการเตะ ไม่มีใครไปเล่น ผลาญงบ ชาวบ้านเขาใช้คำว่า “ผลาญงบ”

นี่ถ้าใครบอกหลวงพ่อบอกสร้างสนามฟุตบอลที่วัดชะหน้อยได้ไหม ? บอกโยมขอเปลี่ยนเป็นแท็งก์น้ำได้เปล่า (เออ ! มันแปลกไหมคนเรา)

ชาวบ้านเขาเห็นไอ้ที่สำคัญขาดแคลนไม่ได้น้ำ แต่ข้าราชการกลับเห็นว่า ต้องเอางบประมาณมาสร้างสนามเล่นนี้พวกนี้ ถามว่า “**สนาม กีฬา กับ บ่อน้ำ นี่ถ้าความจำเป็น อันไหนมากกว่ากัน**”

ตอนนี้ ๆ คงเห็นแล้วละ ถ้าผัสสะ มันต้องขึ้นอยู่ที่ผัสสะ ถ้าไม่มี ภาวะแห่งแสงอย่างที่เราเห็น นี่โชดหิน วัวควาย ตอนนี้หญ้าขึ้นในแม่น้ำยม

แม่น้ำโขงอะไร นี่มันหญ้าขึ้นเลยนะ วัวควายไปกินหญ้าในแม่น้ำกันแล้ว

เมื่อก่อนไปลงกินน้ำ เดี่ยวนี้กินหญ้าในแม่น้ำ ถ้าผัสสะอย่างนี้ มันร้ายอย่างนี้ต่อไปถามว่า สนามพุทชอลกับบ่อน้ำ อันไหนจะสำคัญ กว่ากัน ? เห็นไหม ! ที่พระพุทเจ้าท่านตรัสไว้ไม่ผิดหรอก **“ผัสสะ”**

แล้วสมัยก่อนการแย่งน้ำ นี่มันถึงกับทำสงครามกันเลยนะ ระหว่าง พระญาติกับภักษุกับเทวทหนครอะไรอย่างนี้ ไม่ได้นะเรื่องน้ำ ไม่ใช่ เรื่องเล็กสงครามแย่งน้ำ ไม่รู้ไทยจะดีกับจีนต่อไปหรือเปล่า จีนเล่นกัน เชื้อนตั้งหลายช่วงไม่ปล่อยลงมาให้เราเสร็จเลย ตอนนี่เรือเดินแม่น้ำโขง ไม่ได้แล้วได้แต่เรือเล็ก ๆ วึ่ง เรือใหญ่ติดนอนแก็ก ตายแห้งกหมดเลย

นี่อาตมาตอนทำบ่อน้ำ คลองร่องนี้ เจ้าคนมาบอก **“พระพยอม บำหรือดี ขุดดินเป็นบ่อทั่วไปหมด”** เขาก็ว่ากัน แต่เดี๋ยวนี้ปลาเปก ก็เยอะคนมาให้อาหารปลา ค่าอาหารปลาถ้าได้เป็นเดือนเป็นหมื่นเหมือนกันนะมากกว่าโยมบางคนมาทำบุญอีก

นี่เห็นไหมพอมันน้ำ มีท้องร่อง เราก็เก็บน้ำได้เยอะ น้ำนี่ตอนนี่ แผลกนะ น้ำขึ้นน้ำลงมันหายวูบไปช่วงนี้ขึ้นมาไม่มากเลย **“น้ำตาย”** เขาเรียก ช่วงน้ำตาย แล้วเราไม่ได้เก็บไว้

คนแถวนี้ดั้งเดิมมา เขาจะปล่อยน้ำขึ้นน้ำลง แล้วน้ำมันก็ขึ้นลง ตามปกติ มันไม่มีคำว่า น้ำตายแบบถาวรยาว ครึ่งเดือนนี่ เดือนหนึ่ง นี่ไม่ขึ้นมาเหมือนก่อน แต่ก่อนนี่พอช่วงนี้พอเข้าหน้าฝนเข้าพรรษาน้ำ ก็จะมีนอน เขาเรียกพอเข้าไปเดือนสองเดือน เขาเรียก **“น้ำนอนคลอง”** ไม่มีคำว่า **“ยุบ”**

แต่เดี๋ยวนี้มันไม่นอนสิ ! น้ำมันหายจากคลอง มันไม่นอนคลอง แล้วเจ้าความคิดที่จะเก็บน้ำกันน้ำ แล้วเจ้าลำประโดงที่เป็นคลอง

อาตมาไม่รู้จะผิดหรือถูกจะลงต้นร้อนดู เพราะว่าเขาปิดคลอง แล้ว ๆ ก็คนไม่ได้ใช้มา ๒๐ ปีแล้ว เราก็เลยจะตัดกันเก็บน้ำไว้ พอน้ำ ขึ้นเยอะเราเก็บไว้ **“ปิด”** พอน้ำลงมันไม่ออกเราก็มีน้ำใช้ แต่เขาหาว่า **“ไปกลบคลอง”** ไม่ได้กลบ แต่ปิดคั่นไม่ให้น้ำไหลออกไปตามช่องที่เขาเคยใช้ สมัยเรือไถ ! เรือมันก็ต้องใช้เรือเข้าคลอง

ตอนนี้เรือไม่ได้ใช้แล้ว เพราะเขาทำถนน ก็ใช้รถ แล้วคนก็ไม่ได้ใช้ เพราะว่าปากคลองเขาก็ปิดทตแล้วใช้เครื่องสูบน้ำออกหน้าน้ำ ตอนนี้ไม่ได้ใช้มา ๒๐ ปี ๑๐ ปี

เราบอก “ปิด” ขยับเข้ามาอีกหน่อยแล้วเก็บน้ำไว้ เพื่อชาวบ้านแถวนี้มันมีทั้งร้อนแล้ง แห้ง เค็ม พอร้อนน้ำก็ระเหยเร็วแห้งไป

“เค็ม...น้ำเค็มขึ้น” พอน้ำเค็มขึ้นทุเรียนอะ มันตายนะ ไม่ใช่ตายน้ำท่วมปี ๕๔ มากอย่างเดียว มันตายน้ำเค็มก็เยอะ เพราะน้ำเค็มไปรดใบไหม้หมด ตายหมดเลย

นี่เราเจาะปอบาตาลเห็นไหม...ที่รดทุเรียน นี่เดียวใครไปเดินดูสิ เขียวปัด ! แตกยอดฟุ้งปัด ! ไม่ได้ใช้น้ำในคลอง เพราะน้ำคลองมันใช้ไม่ได้แล้ว มันเสียและเน่า

บ้านจัดสรรนี่แย่ ! ที่สุด มาทำสวนนนท์แล้วขอตั้งชื่อบ้านนะชื่อบ้านสวนนนท์ บ้านทำลายสวนนนท์ไม่ชื่อ (อู๋ย ! น้ำปละลายเน่า) มันไม่มีที่บำบัดนะ อบต., กำนัน, ผู้ใหญ่บ้านไม่ได้ดู เขาปละลายน้ำทิ้ง เน่าลงคลอง คลองก็เน่าหมดเลย

สมัยอาตมาเด็ก ๆ ชมพู่หล่นป้อม ! ว่ายน้ำไปจับกินเลย เดี่ยวนี้ชมพู่หล่นพอไปจับก็เรียบร้อย ตายเรียบ จับแล้วตายเลย ของที่ลอยมาหล่นในคลองนี่กินได้ เดี่ยวนี้อย่าหวังเลยไม่ได้เลย มันต่างยุคต่างสมัย มันต่างกัน จนในทางเป็นลบก็รุนแรง เป็นบวกก็รุนแรง

“มีคนพูดว่า
“พระพยอม
บ้า หรือ ดี
ขุดดินเป็นบ่อ
ทั่วไปหมด””

ที่นี่ มาดูศาสนา นี่อาตมาเห็นมุมต่าง ที่น่าตกใจเรื่องหนึ่ง “บวช” เมื่อวานไปบรรยายกับพระใหม่ จังหวัดนนทบุรี ปีที่อาตมาบวช อำเภอบางใหญ่ มีพระ ๒๐๐ กว่ารูป พระใหม่ เมื่อวานไปเหลือ ๓๐-๔๐ รูป หายไปเท่าไรจาก ๒๕๐ รูป

บอกท่าน ! ไปถึงอาตมายกมือสารุ ที่ท่านบวชจุ่มดูตแบบ ดินะ ถ้าจุ่มดูตแย้ ๆ ก็คือ ๗ วัน ๑๕ วัน สักหมด พระใหม่สัก ยังพอว่า พระเก่าตันสักตามไปอีก โอ้ย ! ตายเลยอย่างนี้

ตอนนี่ไม่น่าเชื่อวัดนี้เคยมีพระบวช ทหาร ตำรวจปีนั้น ๖๐ รูป ปีนี้ไม่มีเลยสักองค์เดียว มีหลายองค์บวชแต่ ๗ วัน ๑๕ วัน ๑ เดือน สักหมดเลย

โยมผู้ชาย ! คิดเป็นพระบ้างนะ อย่าคิดเป็นแต่ผ้าอย่างเดียว โยม ! แก่ก็ยังดี มาบวชตอนแก่ช่วยเผ่าวัดก็ยังดี ยิ่งต่างจังหวัดนี่เขา บอกว่า เหลือองค์บางที่ บางวัดต้องเอาเณรเป็นเจ้าอาวาส ภาคเหนือ ต้องเอาเณรเป็นเจ้าอาวาสเลยไม่มี

มันต่างมากเลยนะระหว่างปีที่ประชากรไทย ประเทศไทยนี้มี ประชากร ๑๗ ล้านคน แล้วมีพระเณรเท่าไรรู้ไหม ? (๖ แสนรูป) พระเณร ๖ แสน แต่ตอนนี้ประชากร ๓๐ ล้าน เหลือพระเณรไม่ถึง ๒ แสน ออกพรรษา ในพรรษา ๒ แสน โอ้ย ! หายแบบน่าใจหาย

แล้วกิจกรรมอะไรต่าง ๆ มันก็นั่นละ “ความเห็นต่าง” สมัยก่อนเขาบอกว่าพระอุปัชฌาย์จะถามว่า “บิดามารดาอนุญาตให้บวชแล้วหรือ”

เดี๋ยวนี้เขาทำงานโรงงานเยอะ ถ้าโรงงานเขาอนุญาตบวช ๓ วันก็บวชได้เจ็ดวัน อนุญาตบวชเดือนก็ได้เดือน ถึงแม้ว่าแม่พ่ออยากให้ลูกบวชสักสามเดือนพรรษาหนึ่งไม่ได้แล้ว

เมื่อก่อนนี้ “มาตาปิตุหิ” พระอุปัชฌาย์ถามนาค นาคก็บอก “อามะ ภัณฑะ” ขอรับ บิดามารดาอนุญาตให้บวชแล้ว

เดี๋ยวนี้ต้อง “โรงงาน อนุญาตให้บวช” โรงงานอนุญาตให้บวชหรือเปล่า

แม่ ! คนเปลี่ยน มันต่างยุค ต่างสมัย ทำให้พระศาสนาที่มีอาการต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างมากมาย

แต่ที่ต่างในฝ่ายดีก็มี ซึ่งไม่เคยมี แต่กิจกรรมใหม่ ๆ มันเกิดขึ้นดี เช่นสวดมนต์ข้ามปี เมื่อก่อนมีไหม ? พึ่งมีแล้วก็เยอะด้วยมากขึ้น ๆ

แล้วตอนนี้ที่ดีที่สุดก็เห็นจะเป็นเรื่องเข้าคอร์ส เข้าค่าย มีการจัดเป็นคอร์ส ถ้าเมื่อก่อนนี้มี เช้าไปทำบุญช่วงโมงกลับบ้าน หิ้วปิ่นโตไปเสร็จทำสักช่วงโมงสองช่วงโมงกลับบ้าน เดี๋ยวนี้มีการค้างคืน อบรมต่อเนื่อง วันหนึ่งพักเทคน์ ๓ กัณฑ์อันนี้เป็นของใหม่

ที่เรียกกันว่า “เข้าค่าย เข้าคอร์ส” ไปเข้าสามเดือนก็มีอย่างเข้าพรรษา นี่เมื่อก่อนไม่มีหรอก ที่เข้าพรรษาแล้วจะมีคนค้างวัด จะค้างเฉพาะวันพระ มาวันโกนกับวันพระมี ๒ ระบบ

ระบบหนึ่งมีทั้งวันโกนและวันพระ อีกระบบหนึ่งคือ พวกถิ่นหนึ่งจะมีเฉพาะค้างคืนเดียว คือนวันพระเข้าก็กลับบ้าน

แต่เดี๋ยวนี้มีค้าง ๓ เดือนเลย อยู่วัด ๓ เดือนเลย อันนี้ซึ่งเป็นของต่างจากเดิมมาเยอะขึ้น มากขึ้น วัดก็เลยเมื่อวานนี้ไปเห็นวัดนั้น

“

“ความต่างกัน” ของวัดนี้อีกประเด็นหนึ่ง ก็คือว่า
ไม่มีเมรุเผาศพ เพราะไม่อยากให้พระไปยุ่งกับศพ
คนตาย คนเป็น ๆ ผู้สูงอายุก็มาอยู่กันหลายคน
เด็ก คนพิการ พระควรจะไปดูเอื้ออาทร...”

”

เขาก็มีที่พักอุบาสก อุบาสิกาไว้เป็นแถว แต่พอหลวงพ่от่านล่องลับไป
แล้วองค์ใหม่มาก็ต่างกันไป ท่านไม่มีเมรุเผาศพเหมือนที่วัดนี้ คนก็หาย
ไปเยอะแต่ว่าก็เก็บศพหลวงพ่อไว้ คนก็ยังไปพอกกราบไหว้ศพบ้าง

เดี๋ยวนี้นิยมเก็บศพต่างกับ...(อันนี้ต่างชัดเลย) พระพุทธรูปเจ้าดับ
ขันธ์แล้วก็วันถวายพระเพลิงพระศพ ? (๓ วัน) เดี่ยวนี้เก็บต้นตำรับองค์
แรกเลยก็น่าจะเป็นหลวงพ่อสด (วัดปากน้ำ) เก็บแล้วเขาบอกว่า คนมา
จงกฐินบ้าง มากราบไหว้ศพบ้าง หยอดตุ้ ก็เรียกว่า ถ้าเผาหลวงพ่อ
เมื่อไรตุ้จะแห้ง ต้องเก็บ...

อันนี้มันต่างไปแล้ว เมื่อก่อนไม่มีนะ มรณภาพแล้วก็เผาทั้งแทบ
ทั้งนั้น ไม่มีเก็บศพ เดี่ยวนี้เก็บเยอะขึ้น ๆ ต่อไปถ้าสมภารตาย ๓ องค์
เก็บทั้ง ๓ องค์ทำไง ตาย ๙ องค์เก็บหมดทั้ง ๙ องค์ อาตมายังไปนั่งคิด ๆ ดู
ว่า เพราะองค์หนึ่งก็ต้องทำอะไร ? (ห้องเย็น) เยอะกว้างเกือบเท่าสรวงซุ้ย
เลย มันจะไปกันแบบไหนกัน

เดี๋ยวอาตมาคงจะต้องทำพิธีกรรมตายแล้ว ห้ามเก็บเด็ดขาด จะ
เขียนดำไว้ชนิดหนึ่ง หมดปัญญาหาหินหรือไฉ่ ต้องอาศัยกินศพครูบา
อาจารย์ จะไปกินพื้นที่ทำไม

พวกเรดการ์ดนี่ที่เหมาเจอตุง นี่ไม่ได้ต้องการถึงจะโถสรวงซุ้ยทิ้ง
หรอก แต่มันมันเปลืองพื้นที่พวกเด็กรุ่นใหม่ก็ว่าได้ไม่ได้เรื่อง มันก็เลยโถ
หมดโถทั้งวัดทั้งสรวงซุ้ยสิ กว่าจจะรื้อพื้นที่กันขึ้นมาใหม่ก็แย่

เอาละเจ้า “ความต่างกัน” ของวัดนี้อีกประเด็นหนึ่ง ก็คือว่า
ไม่มีเมรุเผาศพ เพราะไม่อยากให้พระไปยุ่งกับศพคนตาย คนเป็น ๆ
ผู้สูงอายุก็มาอยู่กันหลายคน เด็ก คนพิการ พระควรจะไปดูเอื้อ
อาทร

พระพิธีกรรม วัดอื่นเขาทำกันเก่ง วัดนี้ควรจะเก่งพระพิธีกร พระวิทยากร เมื่อวานเขามานิมนต์ไปขึ้นบ้านใหม่เขาบอกหลวงพ่อบอกนิมนต์พระสัก ๙ องค์ไปขึ้นบ้านใหม่ บ้านเพลินอะไรตรงนี้ บอกโยมอาตมาไม่ได้ รับขึ้นบ้านใหม่ทำบุญนี้มา ๒๐ ปีแล้วนะ

แต่ถ้าไปนี่ไปองค์เดียวทั้งสวดทั้งสอนทั้งพิธีกรรมและพิธีกรไปพร้อมเลยองค์เดียว โยมจะเอา...ไม่เอา แต่ถ้าเอา ๙ องค์อาตมาไม่มี พระวัดนี้เหลือ ๓ องค์ เขาบอก “อย่างนั้นก็เอา” เอา ก็ไป...รับ แต่อ้าว ! แกดันไปจัดตรงกับวันอาทิตย์วันพระอีก ตอนแรกรับไปแล้ว ตอนหลังต้องคืน เพราะว่าวันพระกับวันอาทิตย์เราไม่ไปข้างนอกอยู่แล้ว

ไม่รู้ละ ! นี่เป็น “ความต่าง” ต่างอย่างเรา ๆ คิดว่า เป็นประโยชน์ ถนอมพระไว้เป็นพระวิทยากรสอนสั่ง

ศาสนาที่ ระหว่างสอนกับสวด อาตมาว่า สวดเป็นพิธีกรรม ก็ดีอะ ดึงคนรวมคนมา แต่พระพิธีกร พระวิทยากร นี่ยกระดับคนที่มาร่วมตัวกันให้รู้ให้ฉลาดเพิ่มขึ้น

ฉะนั้น อยากจะบอกว่า ใครมาวัดนี้ ขอให้มีความรู้สึกต่างกว่าที่ไปที่อื่น เกี่ยวกับเรื่องไสยศาสตร์ไม่ต้องนึก ไม่ต้องพูด ไม่ต้องคิด

เมื่อเช้านี้ผู้หญิง “หลวงพ่อบุญรอดให้หน่อยสิ”

บอก “ใครคนขับ” (ไอ้คนนี้)

บอก “มันต้องเจิมหัวคนขับ ไม่ต้องเจิมรถหรอก อย่าแข่งที่ไม่ควรแข่งได้ไหม ง่วงอย่าขับ เมาอย่า...” ก็ว่าไป

“ไม่เอาละ ! เติ๋ยวไปวัดนั่นดีกว่า” งอนไปเลย ไปก็ไป เราจะไปตามใจโยมทุกเรื่องคงไม่ไหวอะ

“ก้มหัวมาให้โชค” นี่ไปติดมาจากหลวงพ่อบุญรอด อาตมาไม่โชคหรอก ก็เข้า ! ถ้าก้มมาก็ “ขอให้หัวติดดีกับครอบครัว อย่างนอกใจเมีย...” อะไรก็ว่าไป อย่าคิดนอกใจเมีย อย่าคิดทำให้ครอบครัวมีปัญหาไม่รู้จะทำไงก็เป่าพวง ! เด็กมันก้มมาเอามือลูบหัวแล้วบอกว่าตามนะ “ไม่ดีอย่างเดียว ทุกอย่างดีหมด” เพียงไป ! เจ้าเด็กผู้หญิงจะยื่นเข้ามาบ้าง “โ้ย ! ไม่ได้” เขาเห็นเด็กผู้ชายทำอะ

เออ ! แล้วมันก็ต่างกันเรื่อง “ระหว่างความประพฤติ กระทำต่อ
ญาติโยม” ไม่สนองความต้องการที่มงาย แล้วก็จะไม่หาเงินกับความ
มงายที่ใจเขลาของญาติโยม จะไม่มีอะไรศักดิ์สิทธิ์เอามาหลอกล่อให้ทำบุญ
เพราะมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์

เราเอา “ลิกซึ้ง” อย่าไปเอาลิกลับ...อะไรกันนักหนา ให้
ชีวิตเราเป็นพุทธบริษัทสมกับคำว่า “พุทธบริษัท” คือ บริษัทของ
ท่านผู้รู้ เป็นผู้นั่งแวดล้อมผู้รู้ แล้วก็อยู่อย่างผู้รู้ คือ รู้อะไรมันควร
มันไม่ควรสักนิดหนึ่ง

แหม ! เรื่องไม่ควรนี่ทำกันจัง โอ้เดี๋ยวนี ! ไฉ่โยงพวกนี้ วัดนี้ไม่ได้ทำ
กับเขาลักที่ ไฉ่ที่เขาโยงผูกหัวกับสายสิญจน์กันเป็นแถว ทุกคนต้องผูก
โยง แล้วถ้าเกิดปวดฉี่ปวดอึ เขาก็บอกถอดไปตอนนั้นไม่ได้นะ แล้วถ้าเกิด
ไหลมาตอนนั้นทำไง

เออ ! สายสิญจน์นั้นจะมาลือกอะไรไว้ มันก็สายด้ายธรรมดาเนี่ยแหละ
อย่าไปยึดมันถือมันจนกระทั่งเข้าไปนั่งเกร็งอยู่นั้นแหละ เป็นชั่วโม่ง ๆ ต้อง
โยงผูกที่หัว แล้วไม่คิดเหวอ ที่เขาแต่งงานเมื่อก่อนนี้มีสายมงคล โยงเจ้า
บ่าวเจ้าสาว ลือกเขาอยู่ไหมสายสิญจน์สายมงคล เขาก็หย่ากันนะ ดึง
สายมงคลขาดหมด เพราะมันไม่รู้จักที่จะอยู่ร่วมกันอย่างมีเหตุมีผลที่ดี
ประพฤติดีต่อกัน มันก็อยู่ด้วยกันได้

เออนั้นวันนีเล่าเรื่อง “ความเห็นต่าง” ที่มันให้ทั้งคุณและโทษ โชค
ดีที่เจ้าชายสิทธัตถะเห็นต่างจากความเป็นศาสนาพราหมณ์ของเสด็จ
พ่อของเสด็จแม่ ที่นับถือกันมาก่อน

แต่ท่านเห็นว่า การบูชาัญญ การทำอะไรแบบนั้น เอาแพะ เอาแกะ มารับบาปรับกรรม เราทำกรรมแล้วเราไม่ได้รับของตัวเองได้ไง กรรมใดใครก่อคนนั้นก็ต้อง...? ทำไมเอากรรมไปโยนให้แพะ

ได้ยินหรือเปล่าไอ้ตัวนั้น นั่น ๆ ดูลิ เขาเอามาปล่อยตั้งแต่ตัวดีดนี้ ! นิดเดียว ! แล้วมันรอดมาโต แล้วบอก “**เอ็งใกล้จะเป็นแพะรับกรรมนะนี่**” เออ ! ไปฆ่าเขาเพื่อให้ตัวเองอยู่สบายเป็นสุข บันทอนชีวิตผู้อื่น เพื่อให้ชีวิตตัวเองยังยืน มันสวนทางกับความเป็นเหตุเป็นผล

เจ้าชายสิทธัตถะก็ไม่เอาด้วย จะล็อกยังงัย ท่านก็ไม่อยู่ “**ความเห็นต่าง**” ท่านก็ชวนขวายเป็นที่ออกจากรวงวัฏฏะสงสาร **รวนวายในเรื่องกิน กาม เกียรติ** นี่ไม่เอาแล้ว..ไป นี่จึงได้มีพระพุทธเจ้าเกิดขึ้น

อาตมาก็เป็นส่วนย่อย ๆ เล็ก ๆ ที่เห็นต่างกว่าพี่น้อง ๆ เขาไม่บวชในญาติตระกูล แล้วญาติตระกูลอาตมานี้ที่อยู่เป็นสมภาร เจ้าวัดไม่มีสักองค์ มีองค์เดียว แล้วเมื่อเร็ว ๆ เขาพูดว่า **ตระกูลเราก็มียะเจ้าคุณกับเขาคณะหนึ่ง**

แต่เมื่อเข้าเจ้าคนนี้ เขาเห็นต่างจนน่าเกลียด เขาบอกว่า องค์เดียวในโลกที่ผมกราบลง ปะ ! เจ้านี่มันลืมนะพระพุทธเจ้าไปได้ไง เขาพูดเกินไป เขาก็เอาเท้าเขาเหวมาจรด เขามือลูบเท้าแล้วก็ลูบหัว ไม่รู้เขานับถือตรงไหน ไม่มีเวลาคุยกัน ทำไมเขาถึงกับบอก วาย ! ยกอะไรกันเกินไป มันก็...มันเห็นต่างเกินสุดโต่ง เกลียดก็เกลียดสุดโต่ง เคารพรักสุดโต่ง

อาตมานี้เจอมาเยอะ เจ้าพวกด่าตั้งแต่กลางซอยยันปลายซอย ตอนเรื่องเหลืองแดงมันเห็นต่างกันตอนนั้นนั่นนะ เขาด่าอาตมาตั้งแต่กลางซอยยันปลายซอย ด่าเวรสัตว์สารพัดสัตว์เลย

ความเห็นต่าง : สร้างความเดือดร้อน

ตอนนั้นนี้ ไอ่ฮุ ! “**ความเห็นต่าง**” สร้างความเดือดร้อน งานเคยรับเทศน์ ๙๐๐ งาน เหลือ ๑๐๐ กว่างานถูก Cancel หมดบางโรงเรียน บอก “**ถ้าให้พระพยอมมาเทศน์จะย้ายลูกไปเรียนที่อื่น**” ขนาดนั้น

นี่คือ “ความเห็นต่าง” แบบที่เป็นโทษ เป็นเกลียด เป็นชัง ต่างสีต่างฝ่าย ยุคนั้นมันเหลือเชื่อนะคนขับแท็กซี่เสื้อเหลือง เสื้อแดงขึ้นถีบลงเลย คนขายก๋วยเตี๋ยวเสื้อแดง เสื้อเหลืองมา กินไล่เลย แล้วเขาจะมาหากินอะไรกันยังงี้

แต่ตอนนี้มันดีแล้วเริ่มดี มันค่อย ๆ จางไปแล้ว เพราะว่ามันมีคน ที่เป็นแกนนำติดคุกกันหลายคนตอนขึ้นเวทีปราศรัยมันส์อารมณ์ พอขึ้น ศาลละหน้าจ่อย ต่างกันเหลือเกิน !

นี่มันมีความแตกต่างที่เราเห็นแล้วว่า มันต้องทางสายกลางดีที่สุด อย่าต่างกันซะจนสุดโต่งเกินไปอย่าเกลียดใครก็อย่าลืมพระพุทธเจ้าตรัสว่า “ถ้าเกลียด อย่าเกลียดเต็มที่ เมื่อไว้ดีกันบ้าง ถ้ารักก็อย่ารักเต็มที่ เมื่อวันเกลียดมันมี มันจะได้ไม่เกลียดเต็มที่”

เออ ! คนเราถ้ารู้เรื่องพรรณนี้ไว้บ้าง เข้าวัดต้องประเทืองปัญญา อย่างมัวแต่มาอ่อนหวานขอนั้นขอนี่ มันเป็นการเสียศักดิ์ศรีชาวพุทธ

ชาวพุทธชื้ออดีไหม ? (ไม่ดี !)

“คนที่ขอ ย่อมเป็นที่เกลียดชังของคนที่ถูกขอ”

“เจ้าคนที่ถูกขอ แล้วไม่ให้ ก็เป็นที่เกลียดชังของเจ้าคนที่ขอ”

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า “ทะทะมานะ ปิโย โหติ : ผู้ให้ย่อมเป็นที่รัก”

ถ้ามาวัดนี้เพราะพระให้ปัญญา อันนี้ตรงสเปคไหม ?

ไหนใครว่า “ใช่...ยกมือ” ใครว่า “เพี้ยน ๆ”

เอาละวันนี้ก็ขออวยพรให้ทุกท่าน จงเห็นต่างในฝ่ายสร้างสรรค์ อย่าเกลียดชังฝ่ายตรงข้ามที่เห็นต่างจากเรา ให้รับและอยู่กันได้ เขาเป็นคนชาติเดียวกัน และก็เพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันยิ่งกว่า นั้นก็ยังเป็นพุทธบริษัทเดียวกัน เราไม่ควรเอาความเห็นต่างมาทำให้ แยกแยก อยู่กันยาก อยู่กันลำบาก ถ่วงความเจริญบ้านเมืองด้วย ก็ขอให้ทุกฝ่ายเห็นดีเห็นงาม เห็นต่างในทางสร้างสรรค์ให้มากขึ้น ๆ ด้วยกัน ทุกท่านทุกคน เทอญ.

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

“ฉลาดเอาตอน เกือบจะตาย”

ประเด็นเด่นสะเก็ดธรรมสำหรับในวารสารเล่มนี้ ก็อยากจะพูดถึงเรื่อง “ความฉลาดมาเมื่อใกล้จะตาย” นี่มันน่าเสียดายนะ ถ้าคนเราฉลาดเสียตั้งแต่ต้นทาง กลางทาง ปลายทางก็ดี เรียกว่า

ฉลาดอย่างงาม ในเบื้องต้น

ฉลาดอย่างงาม ในท่ามกลาง และ

ฉลาดอย่างงาม ในที่สุด

แต่เสียดายชีวิตส่วนตัว นี่รู้สึกบางเรื่อง ใจ ! มาสะดึงยาวนาน โดยเฉพาะเรื่องการทำงาน

อยากจะเล่าผ่านคอลัมน์นี้ว่า “สะเก็ด...ทำ” นี่มันมีเรื่องที่น่าเอามาขยายออกให้รู้ว่า เมื่อก่อนเราทำงาน ขับเคสี่อนงาน โดยเสียเงินเอาเงินไปขับเคสี่อนงาน ถ้าความฉลาดในงานขับเคสี่อนมันไม่พอ มันก็สูญเงินไปเสียเปล่า ๆ ตั้งเยอะ โดยเฉพาะตั้งแต่เริ่มต้น

ปีนี้ให้นโยบายว่า “ทุกคนต้องทำตา ให้เห็นอะไรมันน่าทำ ควรทำ”
จะได้ความดีความชอบ โบนัส สวัสดิการ ค่าแรงขึ้น เพราะอะไร ?

ถ้าเราไม่คิดนโยบายปล่อยให้เขาอยู่ไปวัน ๆ หนึ่ง “ตาลอย...ไม่ดู”
ที่เขาเรียกว่า “เท้าติดดิน ตาตุดาว” ถ้าดูแต่ดาว ไม่เห็นอะไรจะทำ นี่มันก็
ไม่ไหว เราเปลี่ยนใหม่ “เท้าติดดิน ตาเห็นทำ” ทำในที่นี้เราเอาทำพื้นฐาน

“ทำ” ทอสรระอำ = ทำงาน ทำหน้าที่ ทำสิ่งไม่ดีให้ดีขึ้น

นี่ทอสรระอำ = ทำ แล้วจะส่งผลให้เรามีดวงตาเห็นธรรมระดับสูง เห็น
ทุกข์ เห็นเหตุของทุกข์ ตามสายอริยสัจ ๔ ปฏิจจสมุปบาท อันนั้นเป็นของ
สูง แต่ว่าพื้นฐานไม่มี มันจะไปเห็นสูงได้อย่างไร !

มันต้องเห็นอะไร ? “น่าทำ ควรทำ ต้องทำ”

ถ้าคนไม่เห็นว่า “กรรมฐาน สมาธิ ควรทำ” แล้วก็ไม่ทำเลย แล้วจะ
ไปมีดวงตาเห็นธรรมอะไร ? มันต้องเห็นว่า “ต้องทำ” โดยเฉพาะงาน นี่ถ้า
เห็นว่า “ต้องทำ” แล้วต้องทำแบบไหน ? ทำอย่างไร...ยุทธศาสตร์ในการ
ทำงาน ? “ต้องยิ่งทำ...ยิ่งรู้ ยิ่งอยู่...ยิ่งฉลาด”

ถ้ายิ่งทำ...ยิ่งโง่ ยิ่งโต...ยิ่งเชอ มันเป็นการทำงานให้เสียหาย
เขาบอกว่า ฮิตเลอร์พูดไว้หรือไงนี่ “คนทำงานโง่ ๆ ขยันอย่างโง่ ฆ่าให้
ตายเสียดีกว่า” เพราะมันโง่ไปทำเรื่องที่ไม่ควรทำเข้า มันก็เสียหาย

อย่างบ้านเมืองเรา นี่ถ้าข้าราชการฉลาดทำ เรื่อง “น้ำ” ตามที่
รัชกาลที่ ๙ ตรัสว่า “น้ำคือชีวิต”

นี่อะไรจะฟังมาศึกษาเรียนรู้หาข้อมูล เรื่องน้ำ เมื่อไม่กี่วันที่เดือนมานี้ จนปัญหามันงอมเต็มที มันก็เข้าลงลักษณะ “ไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตา” เพราะเรามีข้าราชการเยอะแยะ แต่ไม่ฉลาดที่จะทุ่มเททำเรื่องนี้กันอย่างจริงจัง

อาตมากำลังคิดอยู่ว่า นี่ถ้ากฎหมายให้โอกาสเปลี่ยนเส้นทางน้ำ คือ ลำประโดงเก่ามาเป็นลำประโดงใหม่ ซึ่งสามารถเก็บกักน้ำได้

เวลาน้ำเค็มมา เราก็เก็บน้ำจืดไว้ ไม่ให้น้ำเค็มเข้า

เวลาฝนมาน้ำดี เราก็เก็บไว้ในที่สูงลดลาดลงมาที่ต่ำ มันก็จะทำให้เราได้น้ำจืด ธนาครน้ำจืด หรือแก้มลิงหลุมขนมครกอะไรก็แล้วแต่ ที่ท่านดำริไว้ได้เกิดเป็นจริง แต่มันก็ถ้าข้าราชการระดับสูงกรมชลฯ ผู้ว่าฯ ไม่อนุมัติให้ทำก็ทำไม่ได้

หมอประเวศพูดไว้ถึงเรื่องกฎหมาย เขาบอกว่า มันผิดกฎหมายไปกลบคลองถมคลอง แต่นี่มันไม่ใช่คลองมันเป็นลำประโดงเล็ก ๆ แล้วมันก็ไม่ได้ใช้มาตั้ง ๒๐ กว่าปี เพราะเลิกใช้เรือมาใช้รถ เรือก็หมดความหมายไป แล้วคลองก็เริ่มต้นเข็นกรูรงเต็มไปด้วยขยะ

ถ้าเราปรับปรุงตีภูมิทัศน์คลองใหม่ ข้างคลองมีทางถีบจักรยาน อีกข้างทางถีบจักรยานมีน้ำสวยสดงดงาม ปสกบัว ปสกอะไรก็แล้วแต่ ส่วนอีกทางลาดเอียงขึ้นไปหากำแพงก็สามารถปลูกต้นไม้

ดอกไม้ประดับ งามตางามใจไปเลย

แต่ว่านั่นแหละ “กฎหมายเขาห้าม” แต่ถ้ามีกฎหมายห้าม แล้วเราก็ยอมจำนนไม่คิดชี้แจง ไม่สามารถทำภาพจำลองให้ดู กฎหมายก็กลายเป็น “กดหัว” แล้วก็ “ผีมัดตราสัง”

“กฎหมายผีมัดตราสัง” นี่ปราชญ์ของเราท่านหนึ่ง ก็คือ นายแพทย์ประเวศ วะสี พูดไว้ว่า “กฎหมายที่ล็อกไว้ไม่ให้คนคิดทำอะไรได้” “ทำ...ก็ผิด ๆ” ทั้งที่ทำแล้วเจริญ ทำแล้วดี ทำแล้วได้ประโยชน์อุดมสมบูรณ์ แต่กฎหมายร่างไว้ให้ผิด

แต่บางเรื่องนี่ร่างไว้ให้ถูกต้องให้ทำ แต่ก็พลิกแพลงเอาไปใช้กันในทาง “ใช้ช่องโหว่ทางกฎหมาย หารายได้” ตบทรัพย์อะไรกันรูนวาก็มี เพราะฉะนั้นถ้ากรมชลฯ ผู้ว่าฯ อบต. อนุมัติ

อาตมาคิดว่า “สะกิด...ทำ” มันจะทำให้งดงามได้ในระดับหนึ่งทีเดียว แต่ถ้ายังมีผีมัดตราสัง ยังมีกฎหมายเป็นกดหัว ทำให้คนจะไม่กล้าออกหัว ออกคิด เพราะกฎหมายกดไว้

กฎหมายนี้มันทำเพื่อความสงบเรียบร้อย ป้องกันใครไปทำอะไรให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียประโยชน์เสียหาย แต่ถ้าทำแล้วมันมีแต่ทุกฝ่ายได้รับประโยชน์ อุดมสมบูรณ์ น้ำ ปลายีอะไรต่าง ๆ นานา นี่ที่มันทำแล้วดีขึ้น เจริญขึ้นสมบูรณ์มากขึ้น สวยสดงดงามมากขึ้น

“

พระพุทธเจ้า จึงตรัสว่า “ปัญญาย่อมเกิดแก่คนผู้หมั่นประกอบ ปัญญาย่อมเกิดแก่คนผู้เพ่งพินิจ ในกิจของตน” ”

ถามว่า ถ้าเราจะไม่ฉลาดในการ
ร่างกฎหมายแก้กฎหมาย

นี่เห็นเรียกร้องจะแก้รัฐธรรมนูญ
เพราะอะไร ? ก็เพราะกฎหมายมันกดหัว
กดอะไรกันอยู่ นี่แล้วมันทำให้เกิดความ
ไม่เจริญในทางการเมือง เราก็เลยบอก
“ต้องแก้”

ส่วนคนร่าง จะร่างเพื่อกดหัวหรือ
เปล่าไม่รู้ล่ะ แต่เขารู้สึกเล่นไปแล้วการ
เมืองแบบนี้มันกดหัว มันเป็นฝักัดตราสัง
อีกฝ่ายหนึ่ง อีกฝ่ายหนึ่งก็ได้เปรียบไป

เพราะฉะนั้น ถ้ากฎหมายไทยคน
ทำงานด้านกฎหมายฉลาด ให้โอกาสบ้าน
เมืองเจริญบ้าง เหมือนคลองหลอดคลอง
อะไรที่ถ้าไม่ถมกลบตลอดทำคลองข้าง
ล่าง ข้างบนเทศอนกริตให้รถวิ่งจราจร
จะติดขัดกันขนาดไหน ?

นั่นก็เป็นเพราะคลองบางส่วน
ต้องกลบ แล้วต้องขยาย ต้องขุดให้กว้าง
แล้วแต่สถานการณ์ของที่เรียกกันว่า
มันเป็น “**สังขธรรม หรือ ธรรมสังจะ**”

ถ้าเป็น “**สังขธรรม**” ก็บอกว่า
“เฮลละ ! ต้องอยู่อย่างนี้ตลอดเวลา
นิรันดร์” แต่ถ้า “**ธรรมสังจะ**” มันเฉพาะ

เรื่อง เฉพาะที่ เฉพาะคลอง เฉพาะถิ่น
เฉพาะยุค เฉพาะสถานการณ์ มันก็ต้อง
สามารถปรับเปลี่ยนไปตามสถานการณ์
ให้มันสอดคล้องกันกับความต้องการ
ของประชาชนส่วนใหญ่ได้ประโยชน์

ประชาชนส่วนใหญ่ได้
ประโยชน์ไม่เกิดทุกข์เกิดโทษ ความ
เสียหายแก่ใคร

สิ่งนั้นควรไหมที่จะต้องทำ ?

ไม่รู้ละ ! นี่คิดไปทำงานไป ก็คิดไป
ถึงทั้งกฎหมายอะไรต่าง ๆ นานา แต่ทั้ง
ท้ายหน้อย อาตมามันเพิ่งคิดเรื่องอะไร
พวกนี้ได้ ก็ต่อเมื่ออายุมันจะย่างเข้า ๗๐
แล้วก็ ๗๐ แล้ว คิดได้เรื่องหนึ่ง ตั้งแต่
เรื่อง “**ดวงตา...เห็นทำ**”

แล้ว ปี หน้า ปี นี้ จะ ต่ อ ย อ ด
“**ดวงตา...หาทำ**” ถามหาทำ หรือเขาไป
ดู ถามดู “**ตรงไหนน่าทำ**” แต่ถ้าเขาคิด
ไม่ออกก็ให้มาถามเรา เราจะบอกให้ ทำ
นี่ ทำนั้น ทำนู่นสิ แล้วใครมาถามหาทำที่
หนึ่งจะมีแต่มีขึ้นให้คะแนนเป็นอย่างนั้น
อย่างนี้ แล้วโบนัสปีนี้ก็ประหลาดที่สุด !

เสียตายคิดไม่ได้มาเมื่อ ๑๐ ปี ให้
โบนัสมาตลอด ๑๐ ปี นี่แต่โบนัสมันเสีย

แต่เงินไปเปล่า ๆ แต่มันคงไม่สูญเปล่าหรอก มันก็เป็นขวัญกำลังใจ แต่ถ้าได้ทั้งขวัญกำลังใจ แล้วได้งานเร็ว งานเพิ่ม งานไว “เขาได้เงิน เราได้งาน” ผู้บริหารวัด/มูลนิธิได้งานเสร็จเร็ว เสร็จไว ประสิทธิภาพงานดีขึ้น

แต่ที่แล้วมา เราไม่ได้มีให้โบนัสแบบ “ให้เฟสนี้...ไปจ๊อบหนึ่ง” คนชนหญ้าได้เก็บนั่นเก็บนี่ แต่ละเฟสเอาสวะขึ้น แปลงไม่มาก ๒ ไร่กว่า ๆ ให้ ๔ หมื่น หารกัน ๔ กลุ่ม กลุ่มละหมื่น

อู๊ย ! ลุยกันวันสองวันจบ ถ้าทำจ้างเป็นรายวัน นี่ ๓ วันไม่รู้จะจบหรือเปล่า แต่พอให้โบนัสแบบนี้ บางคนถึงกลับไม่ยอมลงชื่อทำงานเลย ไปลุยตั้งแต่เช้ายันเย็น

ตามปกติเราก็เสียเงินโบนัส สมมติปีละ ๔ ล้าน หรือ ๒ ล้าน แต่งานไม่ค่อยจะเพิ่มขึ้นเลย แต่ปีนี้เงินเสียเท่าเดิม แต่งานนี้ไวขึ้นมากกว่าเดิม อาจจะเรียกว่า ๒-๓ เท่าตัว แต่เสียเงินเท่าเดิม ตามเป้าหมายที่เคยให้ไว้ ตั้งเป้าไว้ ตั้งบไวเป็นโบนัสเท่านี้

แต่ทุกปีมันหอบแจกเลย “อ้าว ! มา ๆ เข้าแถวรับ ๆ ๆ” ไม่ได้ขยับเขยื้อน เคลื่อนหางานอะไรทำสักชิ้นเลย แต่พอมาปีนี้เกิดคิดได้ แต่มันก็เกือบจะเข้าว่า “คิดได้ก็เกือบสายชะแล้ว” เกือบจะบอกว่า “ฉลาดก่อนตายนิดเดียว” ถ้าฉลาดชะยาวนานก่อนจะตาย ฉลาดชะก่อนตายสัก ๒๐ ปีนี้ โอ้โฮ ! มันน่าจะเกิดผลขับเคลื่อนงานได้ไปสู่ลูกหลานลูกตา

แต่นี้ ๓๐ ถ้าอายุชัย เขาบอกว่า “คนเรานี้ ๓๐ ชะเป็นส่วนมาก...ตาย” ก็แสดงว่า “ฉลาดก็ตายพอดี” แหม ! “สะกิด...ทำ” สะกิดชาวนี ต้องบอกว่า “ใครทำงานไป ให้รู้ไป ฉลาดไป” ฉลาดในการทำงาน นี่สุดยอด

“เรียนฉลาด แต่ทำงานไม่เป็น” เห็นเขาออกโฆษณาจะจัดนิทรรศการไปเรียนอังกฤษกันยังงี้ แต่ถ้าจบจากอังกฤษกลับมาทำงานไม่ฉลาดล่ะ ใครจะรับประกันว่า **“เรียนเสียเปล่าหรือเปล่า”**

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า **“ปัญญาย่อมเกิดแก่คนผู้หมั่นประกอบ ปัญญา**
ย่อมเกิดแก่คนผู้เพ่งพินิจในกิจของตน”

บางคนทำงานไป ๆ เจ้าสัวหลายคนเรียนจบ ป. ๒ ก็มี จบ ป. ๔ ก็มี แต่มีลูกน้องจบปริญญาบานเลย มีลูกจ้างจบปริญญาบานเลย

ถามจริง ๆ ทุกคนเคยเสียใจเรื่องไม่ได้เรียนไหม ?

เราเองก็เสียใจตอนไม่ได้เรียน เพื่อนเขาได้เรียน แต่ตอนนี้ไม่มีแล้ว หหมด
อารมณ์เรื่องเสียใจ อาจจะเสียใจว่า พูดภาษาอังกฤษเสริม...ไม่ได้ เวลาคน
ต่างชาติมา

เออละ ! เราก็จะฉลาดทุกเรื่องไปมันคงยาก มันคงจะไม่ได้ แต่ขอให้
ฉลาดสักเรื่องหนึ่ง คือ **“ฉลาดการทำงาน”** ให้การงานไม่เสียหาย การงาน
ไม่ผิดพลาด การงานก้าวไปอย่างมั่นคง ยั่งยืน อันนี้สุดยอดเยี่ยมอน ! ขอให้ปี
๖๓ นี้ เป็นปีแห่งการฉลาดในการทำงาน ขับเคลื่อนงานอย่างดีเยี่ยม นี่ก็ถึง
เจ้าสัวนายห้างคนหนึ่ง วันอาทิตย์จะไม่ไปไหนไปเซอร์เวย์ ตรวจงานตามละ
แผนกเสร็จแล้วเขียนแผนผัง เขียนสคริปต์ทำงานไว้เลย

คนนี้อ่าลึมนะ **“ต้องทำ...ตรงนั้น ๆ”** พอลูกน้องมาถึงปั๊บ อ่านโพย
แล้วได้แล้ว เติงงานเลย ไม่ใช่ ! ลูกน้องก็ไปเที่ยว หัวหน้าที่ไปเที่ยว

พอเจอลูกน้องถาม **“ทำอะไรก่อนลูกพี่”**

อูย ! กังวล เพราะไปมาด้วยกัน ไม่ได้มีใครวางแผนเซอร์เวย์แพลนนิ่ง
อะไรไว้เลย

ฉะนั้น อยากฝากคำเดียวว่า ปี ๖๓ มาฉลาดทำงานกัน หาวิธีทำงาน
ที่ได้ยุทธศาสตร์การทำงาน ให้งานก้าวหน้า ให้งานมั่นคง ให้งานถูกต้องไม่
ผิดพลาดเสียหาย แล้วรับรองว่า **“สะเก็ด...สะกิดทำ”** คอแลมนี่ **จะเป็น**
อมตะธรรม **จะเป็นธรรมะเจริญ** ให้สาธุชนผู้อ่านเจริญงาน เจริญปัญญา
ในการทำงานจนเจริญทรัพย์ เจริญสุขจะตามมา จากการฉลาดในการ
ทำงาน เจริญพร.

ทำไมต้อง "บวชไม่รัก" ?

ตอน ๑๗

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาณ)

ตาม ที่คำสอนของพระพุทธเจ้าให้ฉลาด
“เรื่องกาย เรื่องจิต”

นี่มันเป็นผลในการปลุกอารมณ์อยากลึก อยาก
ไปอยู่กิน กาม เกียรติ อะไรอย่างที่เขาเป็นกัน
เพราะว่าพระพุทธเจ้าสั่งให้พระอุปัชฌาย์ นี่ต้องเรียก
ว่า เริ่มต้นต้องให้รู้ “เรื่องกาย” ให้ชัดเจนก่อน

บทที่เขามา เขาเรียกว่า **ตจปัญจกรรมฐาน** ให้
พิจารณาผม ขน เล็บ ฟัน หนัง

เราลองคิดดู คนที่ไม่ฉลาดเรื่องกาย ใจต่อกาย
เขาก็จะประจบประหม่อม ตกแต่ง พอกทาอะไรไม่รู้ให้
แก่กาย นี่จนกระทั่งเราเห็นความโง่ของคนบางกลุ่ม ที่
เขาต้องใช้เนื้อหนัง ที่เขาเรียกกัน “หนัง นม หน้า”

หน้าต้องไปพอก ไปเสริม อะไรก็แล้วแต่ ส่วนนอกก็ต้องทำให้ใหญ่ ให้โต แล้วหนังอะไรก็ต้องขัดผิวอะไรกัน มีอะไรต่ออะไรพอก ทากัน อย่างเขาเรียกว่า แป้งผิวขาวก็ขายดี

ที่นี้ มาดูแล้ว แหม ! มันชัดเจนมาก ว่า อย่างที่พระพุทธเจ้า ท่านตรัสว่า เขาจะมอบกายลูกสาวให้พระองค์

นี่พระองค์ก็บอกว่า ภาระต่อกายนี้มันไม่ไหว ! ต้องอาบ ต้องล้าง ต้องถู ต้องถ้ำย วุ่นวายอยู่แทบจะแย่ จะไปรับกาย ใครมาเพิ่มอีก กายหนึ่ง สองกาย สามกายยุ่ง เป็นภาระมากเกินไป

พระองค์จึงไม่รับกายของหญิงสาวสวยของลูกคฤหบดี หรือเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน กษัตริย์อะไรก็ตาม...ไม่เอา ! เพราะฉลาด “เรื่องกาย” อย่างสุด ๆ แล้ว ใครจะมามอบกายสวย ๆ งาม ๆ ยังไงมันก็ต้องมีภาระแล้วมันก็งามแต่ข้างนอก

พระพุทธเจ้าจึงใช้วิธีว่า ผมนี้ สีผมนี้ หน้าที ที่เกิดของมัน รับฝุ่นละออง เกิดที่หนังศีรษะ ถ้าพิจารณาอย่างนี้แล้ว ไม่ต้องอะไรตอนอาบน้ำทีหนึ่ง นี่มันหายไ้ “เรื่องกาย” ไปเยอะนะ ถ้าคนอาบน้ำเป็น

แต่นี้มันอาบน้ำเสียน้ำเปล่า ๆ เสียเวลาอาบเปล่า ๆ อย่างที่เคยพูดกันว่า อาบเสียสบู่ ญฺสฺบฺยังไม่ทันให้สบู่กัดซี่ไคเลย ล้างออกแล้ว

ที่นี่เราคิดว่า ไ้โฮ ! พระพุทธเจ้าฉลาดอะไรไม่ล้าลิกเท่ากับฉลาดกากับฉลาดคิด

“กาย” เราเห็นแล้วชัดเจนแล้วทุกวันนี้ไปขอเขา ไปขอคืนดีเขา แล้วเขาไม่คืนดีด้วย ก็ฆ่าเขาตาย คือหลงกายตัวเอง แล้วก็ไปหลงกายคนอื่น ๒ หลงนี้ไม่เห็นมีความสุข มีแต่ทุกข์เกิดขึ้นอย่างมากมาย

ที่นี่ เราไม่ต้องมานั่งเจ็บปวดทรมานกับกาย เดี่ยวนี้กายมันเปลี่ยนแปลงไปได้เยอะแยะ ผู้ชายแปลงกายเป็นผู้หญิง นอนอยู่กับคนที่มาเสียท่าเสียเงินเสียทองเป็นเดือนครึ่งเดือน ก็ยังไมรู้เขาเป็นกายไครยังงิ

นี่เจ้าการหลงกาย เดี่ยวนี้มันแปลงกันได้ เมื่อก่อนเราก้ว่า หญิงหลงชาย ชายหลงกายหญิง หญิงหลงกายชาย

เดี๋ยวนี้มัน ผู้ชายหลงกายชายก็มี แล้วกายชายที่แปลงเป็นหญิงแล้วก็มี เรายังนั่งพิจารณาความหลงกาย ใจต่อกายนี้ มันสร้างปัญหาภาระเยอะแยะมาก แล้วก็สร้างทุกข์มาก เลยทำให้มองชัดเลยว่ ถ้าจะต้องลิกไปอยู่กับกายไครสักคนหนึ่ง แล้วก็ไปเพิ่มกายเล็กกายน้อย กายลูก กายหลานออกไปอีก ไ้ ! นี่เห็นบางคนนี่ไม่น่าเชื่อแพนตายผัวตายไปตั้งเป็นเดือน แล้วยังนั่งรำพึงรำพันอยู่นั่น

คิดแล้วอนเจอนาถใจตายเป็นเดือนหลายเดือน ก็ยังรำพึงรำพันอยู่นั่นแหละ อันนี้เราโชคดีที่สุตชาตินี้ไม่ต้องนั่งรำพึงรำพันกายไคร อย่างมากก็แค่โง่แวมเดียว

คนโง่ยอมขึ้นชมหลงไหลในกาย
คนฉลาดที่หวังผลนิพพาน ไม่มีกายใด
ที่จะมาครอบงำใจท่านได้ ”

“ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง” นี่ทุกอย่างนะ สุดยอด ล้างความโง่ ของกาย

อู๋ย ! ยายนี้มันสวย ยายนั่นมันสวย แต่
ว่าไม่ให้ความสวยของกายใครก็ตาม จะมา
ครอบงำจิตใจให้มีมิติ มีขอบเขตอย่างที่พระพุทธเจ้า
ท่านตรัสไว้เลย

“คนโง่ยอมชื่นชมหลงใหลในกาย
คนฉลาดที่หวังผลนิพพาน ไม่มีกายใดที่จะ
มาครอบงำใจท่านได้”

เราก็เลยมานั่งคิดพิจารณาเข้าห้องน้ำ
อาบน้ำที่หนึ่ง ก็นั่งนึกนั่งคิดไม่อาบน้ำให้เสีย
น้ำเปล่า ๆ คิดถึงความเหนียวเนื้อเหนียวตัว
ของกายต้องอาบ ต้องล้าง นี่ต้องเปลืองสบู่
เปลืองเวลา

“ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง” นี่ทุกอย่างนะ
สุดยอด ล้างความโง่ของกาย

ฟันนี้ที่เกิดของมัน ก็เกิดที่เหงือก หน้าที่
มันบดเคี้ยว กลืน สีส มันไม่ได้มีอะไรที่มองอย่าง
ถ่องแท้แล้วจะโง่ไปนิยมฟันสวย หนังสวย ขน
สวย มันเป็นไปยาก แล้วกับที่มันต้อง “สึก”

นี่มันอาจจะต้องฉลาดเรื่องนี้หน่อย
เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้าให้ฉลาดเรื่องนี้ ถ้า
พยายามฝึกฝนเรียนรู้ ฝึกหัด ฝึกดู ฝึกสังเกต
ในเรื่อง ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง แล้วนี่คิดว่า
ที่อยู่มาได้ทุกวันนี้ ก็น่าจะเป็นการ
สอนให้ฉลาดกาย ฉลาดจิต

“จิต” นี่ย่อย่าให้อะไรมายึดติดจนกระทั่ง
จิตไม่ได้สบายเลย แต่ถ้าเอาสติผูกจิต ติดอยู่
กับลมหายใจเข้าออก ไม่เอาความแค้น ความ
โกรธ ความงก อะไรต่าง ๆ มามัดติดกับใจ ถ้า

เอาเจ้าพวกนี้เข้ามามัดติดกับใจ งกขึ้นมาก็นั่นแหละ

ดูสิตอนนี้คนเรา นี่เขาเสียค่า...งก ปีหนึ่งไม่รู้เท่าไร เออ !
อยากได้จนหากิน หากกรรม หากงอก หากเวรกันนี้ เพราะความงก
แท้ ๆ เลย ไปค้าขายค้ายากัน

นี่มันมามัดติดจิต ถ้าคนเรารู้ว่า เออ ! อะไรจะเริ่มเกิดขึ้นในจิต
งกมาแล้ว เกลียด โกรธ มาแล้ว หลงใหลมาแล้ว ถ้าฉลาดไว้ “ไฉนนี้มา
แล้ว” มันไม่ได้มาสร้างความสุขให้เลย

เพราะฉะนั้น ก็เอาสติผูกจิตติดกับลมหายใจดีกว่าเอาใจไปติด
มัดไว้กับความแค้น ความเกลียด ความต้องการแบบบ้าคลั่ง

สรุปว่า โดนไม้หนี่นี้ อารมณ์อยากสึกไป มันก็ไม่ค่อย
มากวน เรียกว่า “มาเจอภูมิคุ้มกัน เจอกำแพงกันหนา
ทึบ” ถ้าไม่มีตัวนี้กัน แน่นอนมันก็ต้องจร ต้องจาก ต้อง
สึก ต้องไปอะไรต่าง ๆ อย่างที่มันเป็นกันอยู่ทั่ว ๆ ไป

จึงบอกว่า “บวชไม่สึก” เพราะเราไม่เฝ้าเรื่องกายเกินไป ไม่ว่า
กายของเรา หรือกายของเพศตรงข้ามก็ตาม ถ้าฉลาด ทั้งกายเรารู้ว่า
มันเป็นของที่เป็นภาระเหลือเกิน และฉลาดต่อกายเขา

“กายเขาก็คมีปัญหาของเขา เขามีภาระของเขา
อย่าเอาของเขา来เพิ่มให้เป็นภาระของเรา...”

กายเขาก็คมีปัญหาของเขา เขามีภาระของเขา อย่าเอา
ของเขา来เพิ่มให้เป็นภาระของเรา แค่นี้มันก็พอจะมองออก
แล้วว่า จะไปแบบนั้นหรือ ! หรือจะอยู่แบบนี้ดีกว่า

มันก็เลยตัดสินใจอยู่แบบนี้มาเป็นเวลาช้านาน แล้ว
ก็ความรู้สึก “เอ๊ะ ! อยากจะสึก” ไม่เหมือนปีพรรษาที่
๖ หรือ ๗ หรือพรรษาดัน ๆ มันก็มีกระวนกระวายอยาก
จะไปอยู่บ้าง แต่มันก็ไม่มาก ไม่ทรมานมาก

เพราะเราเอาเจ้านี้ เรียกว่า **ตลบหลังมันละ** ผลักไสมันออก
ได้ ด้วยการฉลาดกาย ฉลาดเรื่องผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ถ้าจะต่อไป
ไล่ใหญ่ ไล่หน่อย อาหารใหม่ อาหารเก่า เลือด เนื้อ ดี เสลด อะไร
ต่าง ๆ มันจะช่วยได้เยอะ ประคองให้อยู่ในพรหมจรรย์ได้อย่างมั่นคง
ยังยืนต่อไป **เจริญพร.**

สี่

เกิดป่วย

พระพยอม อยากบอก

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กลฺยาโณ)

เสียค่าโง่ !

ประเด็นร้อนประเด็นธรรมเท่าที่อาตมาสังเกตดู ปีนี้ต้องเรียกว่า “ปีเสียค่าโง่” ที่ผ่านมามีปี ๖๒ ปี เสียค่าโง่ ! โพล่ออกมาทางจอทีวีสื่อสารมากมายเหลือเกิน เรา “เสียค่าโง่ !” เรื่องแชร์แม่มัน แม่นี่ แม่มณี แม่ช้อยกันมา ก็ไม่มีใครฉลาดได้ บทเรียน ยังเสียต่อกันมาเรื่อย ๆ จนยาวนาน และตอนนี้ที่เสียค่าโง่ที่ร้อนแรง คือ “เสียค่าโง่ ! จะหาบริการทางเพศ” เมื่อก่อนนี้ผู้ชายกระสันกำหนดก็ไปหาช่องโสเภณี ก็ไปจ่ายกันในช่องนู้น แต่เดี๋ยวนี้มีจ่ายก่อนทางไลน์ แห่ตอะไรกันอย่างชนิดที่...

นี่แหละเป็นอย่างที่หลวงพ่อบุทธทาสว่าเลย “ต่อไปโลกจะวิวัฒนาการทางเทคโนโลยี ซึ่งจะนำไปสู่ความวิวัฒนาการทางศีลธรรม”

ต้องจ่ายค่านั้นค่านี้ ถึงจะได้ไปร่วมหลับนอนกับโสเภณี ที่เขาส่งรูปส่งอะไรมาให้ดู (ตัวจริงไม่รู้จะสวยงามขนาดนั้นหรือเปล่า) แต่พอเห็นรูปสวยงาม โอ้ ! อยากเสพสม อารมณ์หมาย จ่ายไม่อันเลย เขาบอกต้องวางเท่านั้นประกันเท่านั้น ค่าปลอดภัยของตัวโสเภณีที่จะเอาไปกอด ไปหลับไปนอน จ่ายไปจ่ายมาไม่น่าเชื่อผู้ชายคนนั้น

อาตมาฟังดูเขาก็ดีอะ ที่เขาบอก เขาอยากมาแฉ เขาไม่อาย เขาไม่อยากให้ผู้ชายคนอื่นเสียค่าโง่ ! ตามเขาไปอีก โอนง่าย ๆ เข้าไปอีก

ฉะนั้น “เสียค่าโง่ ! โอนง่าย โอนไว” นี่เป็นประเด็นร้อนที่สุด แล้วมีต่อเรื่อง แล้วไม่รู้สิ้นปี ๖๓ จะมีสักกี่ราย ในเรื่องซื้อของ ไม่ส่งของมา ไม่ได้ตามมาตรฐานที่สั่ง แต่โอนเงินไปให้เขาแล้ว

ตอนนี้มันมากถึงขนาดที่เรียกว่า “โอนเงินทำบุญ” ถูกชักชวนไปทำบุญ

“แหม ! เงินขาดเท่านั้นเท่านั้น ช่วยโอนมาให้หน่อย จะเติมให้เต็มเพื่อจะได้สร้าง
บุญสร้างนี้ให้ หลวงพ่อสำเร็จ” ผลที่สุดถูกหลอก ดังนั้น “เสียค่าไถ่ !” เป็นประเด็น
ร้อนที่สุด ของชาวเท่าที่ได้ดูสังเกต

ส่วนเรื่อง “ฆ่าตัวตาย” ก็ต้องถือว่า “เป็นรองนิดหน่อย” แต่ถ้าจริง ๆ มัน
ก็ร้ายนะ เพราะว่ามันมีการตาย เจ้าเสียค่าไถ่ ! ยังไม่ถึงตาย แต่นอนเข้าใจไปหลายวัน

แต่ยังตัวตาย ฆ่าตัวตาย มันตายแล้วรู้สึกเรื่องทุกซั่มมันจะจบ แต่มันไม่ใช่เส้น
ทางที่ถูกต้อง ความจริงคนนี่ “ต้องผลักกิเลส และผลักทุกข์ออก” ไม่ใช่ไถ่ ! ไป
ผลักชีวิตออกจากร่าง เพราะเราทุกข์ เพราะกิเลส เพราะความยึดมั่นถือมั่น
เราต้องผลักความยึดถืออัตตา ตัวตนออกบ้าง

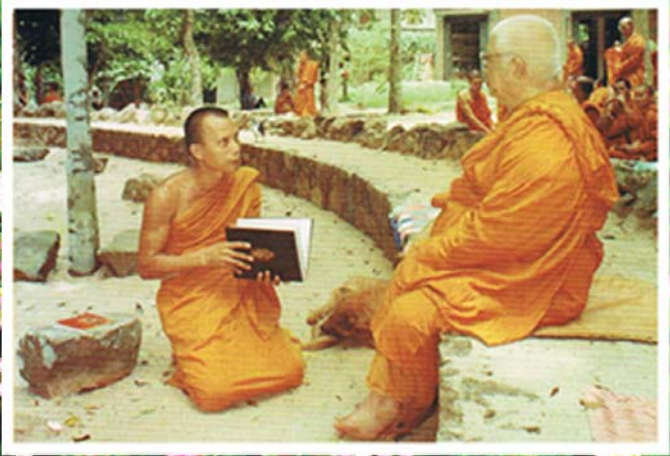
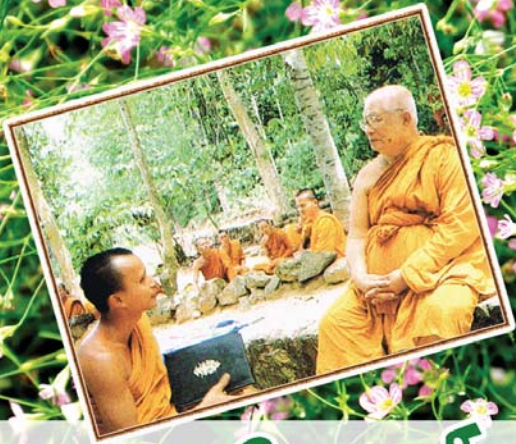
มิฉะนั้น เราจะฟังข่าวแล้วร้อนหัวร้อนใจ เพราะเกิดการฆ่าตัวตาย ๔-๕ พัน
ชีวิต ฆ่าตัวตายแล้วไม่ตายเป็นหมื่น ๆ หลายหมื่น ๔-๕ หมื่น ที่ล้างท้องทัน แคะ
กระสุนออกทัน อันนี้เป็นเรื่องที่น่าอเนจอนาใจ เพราะคนใจจ้อยด้อยคุณจิตใจไม่
เข้มแข็ง ไม่มีจิตตานุภาพที่จะผลักกิเลสและทุกข์ออก ดันไปผลักชีวิตออกจากร่าง
แล้วชาติหน้าเกิดนี้จะไปเจอทุกข์ แล้วจะใช้วิธีแบบนี้เรื่อยไปทุกข์ทุกชาติไหม ? มันไม่
น่าเกิดเป็นคนกับเขาเลย

เพราะฉะนั้น จึงต้องบอกว่า ใครได้เห็นข่าวนี้แล้ว เป็นประเด็นร้อนตัวร้อนใจ
ว่า เราจะเผลอโผล่ไปคิดสั้นฆ่าตัวตายอย่างนี้หรือไม่ ? อยู่ให้ได้ตลอดปี ๖๓ ไหม ?

ปี ๖๓ จะมีคนฆ่าตัวตายเพิ่มขึ้นหรือไม่ ? แนวโน้มนี้แน่นอน ! แล้วตอน
นี้เริ่มเป็นประเด็นร้อนแล้ว คนฆ่าเขาตาย ก่อกดี ก็บอกว่า “คนนี่ขาดยา” นี่ก็
เป็นประเด็นร้อนตัวใหม่บอกว่า “ขาดยา”

เขาบอกว่า ถ้าคนบ้าก่อกดีโทษน้อยหรือไม่ติดคุกเลย เพราะมันบ้า อย่างนี้
มันจะทำให้ร้อนระอุหนักขึ้น เดียวนี้ถึงบางคนนี่ไปขอบัตร ประวัติด่า “ได้เคยบำบัด
จิตเวช” แล้วพอก่อกดีก็โทษก็ลดลง เพราะผู้ถูกบำบัดจิตเวชนี้ เขาถือว่า กระทำ
ผิดโดยสติปัญญา...ไม่สมบูรณ์ โทษก็เลยน้อย

ก็อย่างนี้มันเป็นเรื่องใช้ไม่ได้ แล้วประเด็นร้อนเหล่านี้ ขอให้ปี ๖๓ นี้ ฉลาด
แก้ไข คิดแก้ทางกันให้ต้อยให้ต้องเสียชีวิต เสียเงิน และเสียศักดิ์ศรีในความเป็น
มนุษย์ที่เกิดมา แล้วไม่สามารถดำรงชีวิตด้วยความฉลาด เกิดเป็นคนถ้าฉลาดไม่ได้
แหม ! มันก็อายหมาอายแมว เพราะแมวหมาไม่คิดฆ่าตัวตาย ไม่รู้ประเด็นร้อนจะมี
ตอนต่อไปอย่างไร ขอให้ติดตามฉบับหน้าก็แล้วกัน เจริญพร.

จากสวนโมกข์
ถึงสวนแก้ว

สะกิดธรรม

โดย...พุทธทาส

ภาวะจิตทราวม จ ในอารยธรรมแผ่นใหม่

อารยธรรมแผ่นใหม่ ก็คือ เทคโนโลยี เป็นอารยธรรมเทคโนโลยี หรืออารยธรรมอุตสาหกรรม อารยธรรมแผ่นโบราณ ก็คือ ความสว่างไสว ในทางวิญญาณ ถ้าสังเกตอะไรไม่ได้ก็สังเกต แต่เพียงว่า อารยธรรมแผ่น ใหม่ พอดำลงก็จะนึกถึงแต่ว่า พรุ่งนี้จะฆ่ากันอย่างไร จะเอาเปรียบกัน อย่างไร อารยธรรมแผ่นโบราณนั้น พอดำลงก็นึกถึงว่า สัพเพ สัตตา อะเวรา อัปปมาชชา อะนีฆา สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ อย่างนี้เป็นต้น คือดำลงก็แผ่เมตตา เจริญภาวนา นึกถึงเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตาย นึกถึง สัตว์ทั้งหลาย นึกถึงพระเจ้า นึกถึงศาสนา นี่อารยธรรมแผ่นโบราณ ที่คน เดียวนี้เขาจัดไว้ เป็นของครีครุจะเป็นอย่างนี้

...คำลงก็แผ่เมตตา เจริญภาวนา นึกถึงเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ
ตาย นึกถึงสัตว์ทั้งหลาย นึกถึงพระเจ้า นึกถึงศาสนา
นี่อารยธรรมแผนโบราณ...”

ส่วนอารยธรรมแผนใหม่ก็ว่า พรุ่งนี้จะฆ่าเขาอย่างไร ให้ได้
มากออกไปเท่าไร หรือเอาเปรียบเขาให้ได้เท่าไร มากออกไปเท่าไร
นี่ใจความสำคัญสั้น ๆ ที่พอจะให้เข้าใจความหมาย ของความแตกต่างระหว่าง
อารยธรรม ๒ สาย หรือ ๒ แผน

ที่นี่ จะพูดกันถึงเรื่องความมีจิตธรรมในแง่ของโทสะ อยากจะขอ
ย้ำสำหรับผู้มาใหม่อยู่เสมอว่า โลกะ โทสะ โมหะนี้ ถ้าคุณไม่รู้จะแบ่งกัน
อย่างไร หรือจำกัดความมันอย่างไร ก็ขอให้จำกัดความง่าย ๆ ว่า กลุ่มที่ ๑
หรือกลุ่มของโลภะทั้งกลุ่มนั้น ก็เพื่อจะเอาเข้ามา, กลุ่มที่ ๒ คือ โทสะ
ทั้งกลุ่มมันก็เพื่อจะผลักออกไป หรือเพื่อจะทำลายเสีย มันต่างกันลิบ
อันหนึ่งจะเอาเข้ามาถนอมกอดรัดเสวยอารมณ์เข้าไว้ อีกอันหนึ่ง มันจะ
ผลักออกไปจะทำลายเสียให้ไม่มีเหลือ, กลุ่มที่ ๓ คือ โมหะนั้นมันโง่ มัน
สงสัย มันลังเล วิดกกังวล จนมองดูอยู่รอบ ๆ ด้วยความหวังด้วย
ความมกมาย อย่างนี้ไม่มีอาการที่ว่า จะดึงเข้ามา หรือจะผลักออกไปโดย
เฉพา

สรุปว่า ๑. เอาเข้ามา ๒. ผลักออกไป ๓. วนอยู่รอบ ๆ ถ้าถือ
หลักอันนี้แล้วก็จะแบ่งแยก โลกะ โทสะ โมหะ ออกได้เป็นพวก ๆ ไป
ได้โดยง่าย

กลุ่มที่ ๑. เราพูดถึงโลภะมาแล้ว คือ หมายถึงกลุ่มที่จะเอาเข้ามา
กอดรัดไว้ บริโภคเสวยอารมณ์ เป็นความสุขของตน

ต่อไปเป็นกลุ่มที่ ๒ กลุ่มที่ ๒ มีโทสะ-ประทุษร้าย, โกรธ-โกรธ,
พยาบาท-จองเวร, และอะไรอื่น ๆ อีกหลายชื่อ แต่อยู่ในกลุ่มที่อยากจะ

ทำลาย หรืออยากจะทำสักออกไปทั้งนั้น สำหรับกลุ่มโทะหรือมุงร้ายนี้ มันก็มีมูลมาจากความเห็นแก่ตัว **ขอให้จำปีศาจตัวร้ายกาจที่สุดของมนุษย์เอาไว้ ก็คือ ความเห็นแก่ตัว** อยากจะตั้งต้นมาตั้งแต่ว่า เมื่อเทคโนโลยีหรืออุตสาหกรรมได้ทำให้เรามีเงิน มีทอง มีทรัพย์สมบัติมากจนเหลือใช้เหลือสอย เพราะวิชาความรู้ที่สามารถเพิ่มการผลิตที่มีอำนาจมหาศาลนี้ มันทำให้เรามีเงินมีทองเหลือใช้ เมื่อมีเงินเหลือมากขึ้น มันก็ชวนหรือมีช่องที่จะให้ทำบาปมากขึ้น

คุณจะเห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย ที่ผมกำลังพูดว่า **เมื่อมีเงินเหลือใช้มาก มันมีช่องและชวนให้ทำบาปมากขึ้น : มันยั่วให้ทำบาปมาก ๆ และช่องที่จะให้ทำบาปใหญ่โต** มันก็มีมาก เพราะมีเงินมาก มันแสดงอยู่ในตัวในการที่หาเงินมาจนเกินความจำเป็นนั้น มันเป็นเรื่องความไม่เป็นธรรม เป็นความโลภเป็นอะไรไปอยู่ในตัวแล้ว มันมีรากฐานมาจากสิ่งนั้นแล้ว แล้วพอมันเข้า ความคิดก็ไหลไปในทางที่จะทำบาปมาก แทนที่จะทำความเป็นธรรม หรือทำบุญ เพราะว่ายังมีเงินเหลือใช้มาก ก็ยิ่งชวนให้ขยายความเห็นแก่ตัวออกไปให้มาก ความเห็นแก่ตัวที่เรามีอยู่เท่าไรแต่เดิมนั้น มันก็ทำให้หามาได้เท่านั้นเท่านี้ พอมันได้มามาก มันก็ชวน หรือจะให้ขยายความเห็นแก่ตัวนั้นให้กว้างออกไป ให้ลึกซึ้งออกไป

จะมองเห็นได้ง่าย ๆ **หาเงินมาด้วยความเห็นแก่ตัว พอได้เงินมามากยิ่งเหลือใช้เท่าไร ยิ่งขยายความเห็นแก่ตัวมากออกไปเท่านั้น** ที่นี้ยิ่งขยายความเห็นแก่ตัวมากออกไปเท่าไร ก็ยิ่งมีการแข่งขัน แย่งชิง อิจฉาริษยามากเท่านั้น จะเห็นอยู่ได้ชัดในโลกนี้ ยิ่งมีการแข่งขัน แย่งชิงอิจฉาริษยากันมากขึ้น เท่าที่ความเห็นแก่ตัวมันมากขึ้น เพราะความฉลาดในการทำตามความเห็นแก่ตัว ยิ่งมีการแข่งขัน แย่งชิง อิจฉาริษยามากเท่าไร ก็ยิ่งมองข้ามคุณค่าแห่งชีวิต ของผู้อื่น หรือของสัตว์อื่นมากขึ้นเท่านั้น

ความแข่งขัน หรือความริษยามันมีอำนาจปกคลุมจิตใจให้มืดมน มันจึงมองข้ามชีวิตสัตว์อื่น ชีวิตของผู้อื่น โดยความไม่เป็นชีวิต ก่อนนี้เราเคารพในชีวิต หรือสิทธิในชีวิตร่างกายของผู้อื่นมาก ในอารยธรรมแผนโบราณมีความสว่างไสวทางวิญญาณ พอมาถึงอารยธรรม เทคโนโลยี อุตสาหกรรมนี้ เมฆความเห็นแก่ตัวมันครอบคลุม

โลก เพราะฉะนั้น ก็มองเห็นชีวิตอื่น ลัทธิอื่นเป็นของไม่มีความหมาย ในที่สุดก็นำไปสู่ลัทธิอาณานิคมล่าเมืองขึ้นไปทั่วโลก ลัทธินี้หรือสิ่งนี้ ไม่เคยมีในสมัยที่มนุษย์รุ่งเรืองอยู่ด้วยแสงสว่างทางวิญญาณ หรือว่าในซีกโลกของมนุษย์ที่รุ่งเรืองด้วยแสงสว่างทางวิญญาณมาแต่ก่อน มันไม่มีลัทธิอาณานิคมล่าเมืองขึ้น มันมีก็แต่ในซีกในส่วนที่หมุนไปหาอารยธรรมทางวัตถุที่ว่ามาแล้ว

พอมีเงินสมบัติมีอำนาจวาสนาเหลือใช้ มันก็ขยายความเห็นแก่ตัวออกไป เป็นลัทธิอาณานิคม ล่าเมืองขึ้น นี่ความมีจิตทรมานถึงสุดขีด ในการที่จะเบียดเบียนซึ่งกันและกันอย่างลึกซึ้ง ลัทธิล่าเมืองขึ้นนี้ คุณก็เข้าใจดีอยู่แล้ว อาศัยเครื่องมือไม่ใช่เพียงแต่อาวุธ มันอาศัยเครื่องมือได้ดิน เช่นวัฒนธรรม เช่นศาสนา เช่นศิลปะอะไร ประชญาต่าง ๆ อะไรเหล่านี้ ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการล่าเมืองขึ้นทั้งนั้น **การล่าเมืองขึ้นในทางวัฒนธรรม คือ ใช้วัฒนธรรมเป็นเครื่องปราบปรามผู้อื่น หรือดึงเอามาเป็นเมืองขึ้นของตัวเอง** นี่ร้ายกว่า การล่าเมืองขึ้นโดยทางที่ใช้กำลังอาวุธไปอีก เพียงแต่การล่าเมืองขึ้นโดยการใช้กำลังอาวุธ เราก็ทนกันไม่ค่อยจะไหวอยู่แล้ว ในประวัติศาสตร์ไทยก็เคยเจ็บปวดชอกช้ำแสนสาหัสมาแล้ว ในเรื่องการล่าเมืองขึ้นโดยใช้อำนาจอาวุธนี้ แต่มันยังไม่ร้ายเท่ากับการเป็นเมืองขึ้นทางวัฒนธรรม โดยทางจิตใจ คือที่เขาเอาลัทธิหรืออะไร มาใส่ให้ในจิตใจของเรา แล้วก็บูชาลัทธิของเขา ยอมตามเขา อย่างนี้ เป็นการล่าเมืองขึ้นในทางจิตใจ

ที่นี่ มีระดมกำลังกันทั้ง ๒ อย่าง คือพวกล่าเมืองขึ้นนั้นไม่ได้ด้วยอำนาจก็เอาด้วยเวทมนต์ ไม่ได้ด้วยกำลังก็เอาด้วยเวทมนต์ นี่ภาษาพังเพย เขามีอยู่อย่างนี้ ต่างคนต่างล่าเมืองขึ้นแข่งกัน ในบรรดาผู้ที่มิเงินเหลือใช้ มีอำนาจมากมาย รวมความว่า มันเห็นแต่จะได้ ไม่นึกถึงชีวิตของใคร ไม่นึกถึงเกียรติยศของใคร ไม่นึกถึงอารยธรรมของใคร เอาแต่จะได้ เอาเขามาอยู่ในอำนาจของเรา แล้วกอบโกยประโยชน์ทางวัตถุมาเป็นของเรา ไม่ใช่เราไปเป็นเมืองขึ้นเขา เพื่อจะถือศาสนาของเขา มันไม่เคยมีอย่างนี้ มันเคยมีแต่ว่าไปเอาเขาเป็นเมืองขึ้นเพื่อจะทำนาบนหลังเขาเท่านั้น นี่มันเป็นการเห็นแต่จะได้ เพราะนิสัยใจคอในการเห็นแต่จะได้-เห็นแต่จะได้

มากขึ้น ๆ จนมองข้ามชีวิต หรือค่าของชีวิตของผู้อื่นจนเกิดขึ้นเป็นนิสัย

ขอให้สังเกตดูว่า ลัทธินี้ มันตั้งต้นขึ้นมาจากสัตว์เดรัจฉาน ในสมัยโบราณเขาเห็นสัตว์เดรัจฉานมีค่าเท่ากับมนุษย์ในทางความตาย แต่พอมาถึงสมัยนี้ สัตว์เดรัจฉานกลับเป็นสิ่งที่ไม่มีค่า คือฆ่ามันได้ตามที่เราชอบใจจะฆ่า แล้วก็ดูเครื่องมือสำหรับการใช้ในการฆ่า เช่น ยาฆ่าแมลง ยาปราบศัตรูพืชอย่างนี้ ใช้เครื่องบินโปรย ถึงแม้ไม่ใช่เครื่องบินโปรย ที่คนชาวบ้านใช้อยู่เป็นประจำวัน มันก็มีฤทธิ์แรงมาก ที่จะฆ่าสัตว์มีชีวิตเล็ก ๆ อึดใจเดียวตั้งหมื่นตั้งแสนตั้งล้าน ขอให้ดูอำนาจของยาฆ่าแมลง เราก็จะได้พืชผลมา แต่แล้วไม่ได้มองว่า เรามีจิตใจเป็นยักร์-เป็นมารมากขึ้น โดยไม่รู้สีกตัว ไม่รู้สีกตัวโดยสนิทเลยไม่รู้สีกตัวว่า จิตใจของเราทารุณโหดร้ายเป็นยักร์เป็นมาร เป็นภูตผีปีศาจมากขึ้น ด้วยการฆ่าสิ่งที่มีชีวิตคราวละแสน ละล้าน ละโกฏิ ฯลฯ โดยไม่สะดุ้ง สะเทือนใจจะไรสักนิดหนึ่ง ไม่มีการเวทนาสงสารเลยสักนิดหนึ่ง แล้วในที่สุดมันก็เกิดเป็นปัญหาทางวิญญาณขึ้นมา

ดังนั้น การที่รักษาจิต รักษาวิญญาณไว้ในลักษณะที่เมตตา กรุณา มองเห็นชีวิตอื่นเหมือนกับชีวิตเรา นี่มันมีผลลึกซึ้งในทางฝ่ายวิญญาณ อาจจะขัดกันได้กับประโยชน์ทางฝ่ายวัตถุในบางกรณี แต่ถ้าเทียบราคากันแล้ว มันน้อยมากกว่าที่เราเสียไปในทางฝ่ายวิญญาณ มันมีค่ามาก เพราะเชื้อแห่งความทารุณโหดร้ายเข้าไปในจิตใจ แล้วต่อไปมันก็ฆ่าคน หลังจากฆ่าแมลง แล้วมันก็จะกลายเป็นฆ่าสัตว์ที่ดีกว่าแมลงแล้วก็กลายมาเป็นฆ่าคนโดยวิธีเดียวกัน ดังนั้น เราพร้อมที่จะทิ้งระเบิดปรมาณูลงในหมู่มนุษย์ด้วยกัน เหมือนกับที่เราคิดยาฆ่าแมลง ที่นี้สิ่งที่เราไม่ต้องการอย่างอื่น ๆ มันก็ตามมา ศัพท์ว่า “สังหารหมู่” อย่างนี้ มันก็มีเกิดขึ้นมาในลักษณะที่ว่า ฆ่าเพื่อน

ความมีจิตธรรมในแง่ของประทุษร้ายผู้อื่น มันเกิดขึ้นได้อย่างไร ?

ความเห็นแก่ตัวเป็นรากฐานตามเคย....

มนุษย์กันอย่างขึ้นหน้าขึ้นตา สงสัยอะไรนิดหน่อย แม้ยังพิสูจน์ไม่ได้ว่าเขาเป็นศัตรูหรือไม่ ก็พร้อมแล้วที่จะทำการสังหารหมู่ ชีวิตเพื่อนมนุษย์ไม่มีค่า ถ้าเป็นคนโบราณ เขายอมตายเองดีกว่าที่จะไปฆ่าผู้อื่น สมัยนี้พอสงสัยอะไรนิดหน่อยก็สังหารหมู่ หมู่เล็ก หมู่ย่อย

คุณก็ดูเอาเองก็แล้วกัน ในประวัติศาสตร์การเมือง ในประวัติศาสตร์สงคราม มาถึงปัจจุบันนี้ ซึ่งเป็นยุคของการสังหารหมู่เต็มที นี่คือผลของอารยธรรมแผนใหม่ ไม่มีในอารยธรรมแผนเก่า แล้วการที่มีอะไรชั่ว หรือหลอกให้คนฆ่ากันนั้น มีมากขึ้นจนสมควรไปตาย หรือถูกบังคับให้ไปตาย คำว่า “บังคับ” นี่ คุณถือเอาความหมายให้หมดจดสิ้นเชิงหน่อย อาจเป็นว่าเขาบังคับด้วยเงิน เขาบังคับด้วยการมณีนกัก็ได้ ทหารที่ไปรบยอมตาย เพื่อหวังการมณีนกั เพื่อหวังเงิน นี่ก็มีอยู่มาก หรือจะมากกว่า ที่ว่าบังคับเพราะกฎระเบียบ ว่าไม่ไปไม่ได้เพราะกฎหมายมีอยู่

ฉะนั้น การหลอกล่อ ก็คือการบังคับเหมือนกัน ใช้การหลอกล่อด้วยอะไรที่มันรัก มันชอบ บังคับจิตใจมันให้มันไปตายได้ ฉะนั้นในอารยธรรมแผนใหม่ จึงมีการกระทำ หรือว่าความสามารถกระทำในการที่จะใช้คนให้ไปตาย เป็นหมิ่น เป็นแสน เป็นล้านก็ได้ในที่สุด เพราะเครื่องมือในการฆ่าคนมันมีมากขึ้น มันมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ขอให้คุณมองดูในแง่ที่ว่า ความมีจิตธรรมในแง่ของประทุษร้ายผู้อื่นนี้ มันเกิดขึ้นได้อย่างไร ? ความเห็นแก่ตัวเป็นรากฐานตามเคย ที่นี้ความเจริญแผนวัตถุนี้เป็นแผนใหม่ แผนเทคโนโลยีอุตสาหกรรม นี่มันทำให้เรามีเงินมีอำนาจ เรียกว่า อำนาจอย่างเหลือใช้มากขึ้น ก็ขยายความเห็นแก่ตัวไปในทางครอบงำผู้อื่น จนกระทั่งมีนิสัยเลวทราม ขนาดที่ไม่เห็นคุณค่าแห่งชีวิตของผู้อื่น อาจจะทิ้งระเบิดลงมา ฆ่าเขาทีเดียวเป็นหมื่นเป็นแสนได้ ซึ่งสมัยโบราณทำไม่ได้ เพราะวัฒนธรรมในทางจิตทางวิญญาณมันถูกอบรมไว้เป็นอย่างอื่น ยอมวิ่งหนีเองดีกว่าที่จะฆ่าเพื่อนมนุษย์ทีเดียว เป็นหมิ่น เป็นแสน เป็นล้าน

เปรียบเทียบกันอย่างนี้ก็ได้ ว่าในสมัยโบราณดึกดำบรรพ์นั้น ถ้ามีการรบราฆ่าฟันกัน หรือการทะเลาะวิวาทกันเล็ก ๆ น้อย ๆ จนขยายเป็นสงครามระหว่างหมู่ ระหว่างพวก ระหว่างประเทศอะไรก็ตาม สงครามนั้นมันก็เพื่อป้องกันตัวอย่างหนึ่ง แล้วสงครามนั้นเพื่อจะเอาประโยชน์ของผู้อื่นมาเป็นของตัวเองอีกอย่างหนึ่ง มีเท่านั้นเอง มีเพียง ๒ ข้อง่าย ๆ ว่า เราจะป้องกันตัวเรา เมื่อมีคนอื่นมาเบียดเบียน ก็ต้องรบกัน ถ้ามากกว่านั้นหรือเลวกว่านั้นก็ถือว่า **จะไปเอาของคนอื่นมาเป็นของตัวเอง พอตกมาถึงสมัยเทคโนโลยีนี้เขาทำสงครามกันเพราะกลัวว่า ฝ่ายอื่นจะเป็นเจ้าโลก มันไม่เหมือนสองข้อที่แล้วมา**

ก่อนนี้เราทำสงครามป้องกันตัว กับไปปล้นเอาวัตถุ เอาสมบัติของผู้อื่นมาเป็นของตัวเอง ทีนี้ ความเจริญแผนใหม่ขยายออกไปมาก จนกระทั่งทำสงคราม ด้วยความกลัวว่า ผู้อื่นจะเป็นเจ้าโลก ทีนี้ต่างฝ่ายต่างกลัวว่าฝ่ายอื่นจะเป็นเจ้าโลกก็เกิดสงครามมหาประลัย เขาจะถือว่า เป็นของดีพิเศษอย่างไรก็ตาม แต่ผมมองในแง่เป็นจิตธรรม ความทะเยอทะยานที่จะเป็นเจ้าโลกนี้เป็นจิตธรรม แล้วความกลัวว่า ผู้อื่นจะเป็นเจ้าโลก แข่งขันกัน หรือกลัวเขาจะเป็นเจ้าโลกเสียแล้วเขาจะเบียดเบียนเรา อะไรก็ตาม มันก็เป็นโรคจิตธรรม เป็นความหวังไม่ชอบด้วยเหตุผล เป็นความกลัวไม่ชอบด้วยเหตุผล

สิ่งที่เรียกว่า **สงคราม** ก็เปลี่ยนไปตามยุค ตามสมัย ตามแบบของอารยธรรม ถ้าพูดถึงสงครามป้องกันตัว มันก็ยังมีขอบเขต ป้องกันตัวเกินขอบเขตก็ถือว่าเป็นความผิดเป็นอาชญากรรม ถ้าถือตามลัทธิศาสนาแล้ว การป้องกันตัวกระทำได้ในขอบเขตที่จำกัดที่สุด **เฉพาะที่เป็นการป้องกันตัวจริง ๆ ป้องกันตัวเกินกว่าเหตุ ป้องกันตัวชนิดที่वादไว้ไกลอย่างนี้ไม่ยอมให้ แล้วกลับสอนไปในทางให้อภัย ให้ออมเสียมากกว่า** ส่วนการที่จะไปปล้นเอาประโยชน์ของผู้อื่นมาเป็นของตัวเองนี้ ยิ่งไม่มียิ่งทำไม่ได้

เดี๋ยวนี้ไม่ต้องคิด เรื่องป้องกันตัวหรือว่าปล้นเอาประโยชน์ผู้อื่น เราต้องการเป็นเจ้าโลก ต้องการจะเอาโลกทั้งหมดไว้เป็นของเรา อยู่ในอำนาจของเรา นี่มันทรามทั้งในแง่โลภะ มันทรามทั้งในแง่โทสะ มันทรามทั้งในแง่โมหะ มันโลภมากเกินไป มันประทุษร้ายผู้อื่นมากเกินไป แล้วมันโง่ไป

ทำสิ่งที่ไม่ควรทำมากเกินไป แล้วก็มีผลเป็นอย่างไร ? คุณดูเอาเถิด มันเบียดเบียนตนเอง และเบียดเบียนผู้อื่นเหลือประมาณ ในการที่อยากเป็นเจ้าโลกนั้นมันต้องเกลี้ยกล่อมกันเอง ให้ยอมตาย ยอมไปรบ ไปทำอะไรต่าง ๆ ให้ยิ่งขึ้นกว่าเดิม ฉะนั้นคนจึงสมควรไปตายมากกว่าสมัยโบราณ ในสมัยประชาธิปไตยแท้ ๆ นี่ยังหลอกกันให้ไปตายได้มากกว่าสมัยโบราณ เพราะว่าเป็นประชาธิปไตยที่มันเมาไปด้วยวัตถุนิยม สมาชิกของประชาธิปไตยทั้งหมดมันเมาด้วยวัตถุนิยม มันก็สมควรตายเพื่อวัตถุนิยม ฉะนั้น จึงหาคนไปตายได้มากในสมัยประชาธิปไตยนี้ยิ่งกว่าในสมัยก่อน ซึ่งเป็นเผด็จการหรือเป็นอะไรก็ตาม

นี่ก็เป็นผลของเทคโนโลยี ของอุตสาหกรรม ของอะไรด้วยเหมือนกัน หมายความว่า สิ่งนี้มันทำให้คนหลงในเนื้อหนัง เมื่อหลงความเอร็ดอร่อย ทางเนื้อหนังแล้ว ก็สมควรตายได้อย่างขึ้นหน้าขึ้นตา เขาก็เอาเรื่องเอร็ดอร่อยทางเนื้อหนังนั้น ไปล่อให้รบ รบเพื่อให้ได้มาซึ่งความเอร็ดอร่อยทางเนื้อหนัง ของส่วนรวม ของประเทศชาติ แต่แล้วเขาก็พูดโพเพราะกว่านั้นว่า เพื่อเกียรติยศ เพื่อความถูกต้อง เพื่อความเป็นธรรม เพื่ออะไร แล้วคุณดูเถิดว่า มันมีความเป็นธรรมที่ตรงไหน ? ที่ทำกันอยู่ในเวลานี้ มันเพื่อประโยชน์ของตัว ประเทศมหาอำนาจก็พูดออกมาได้งี้ ๆ เปิดเผยได้งี้ ๆ ชัดถ้อยชัดคำเลย ว่าเพราะกลัวฝ่ายโน้นจะยึดครองเอเชีย หรือจะยึดครองโลก ที่พูดกันชัด ๆ อย่างนี้ พูดกันดัง ๆ พูดกันชัด ๆ ว่า เพราะกลัวอีกฝ่ายหนึ่งจะยึดครองโลก

นี่ไม่ใช่เพียงแต่ว่าชนคน ชวนบุคคลในประเทศของตัวไปรบ มันชวนประเทศอื่น ๆ ให้เข้ากลุ่มกันรบ เพราะฉะนั้นมันจึงรวมเป็นกลุ่มใหญ่ คือหลาย ๆ ประเทศรวมกันเป็นกลุ่มหนึ่ง แล้วก็รบกันเพื่อความตาย เพื่อความวินาศ นี่ไม่ใช่ชนคน ๆ หนึ่งมารบกัน เขาชวนประเทศเป็นประเทศ ๆ เข้ามาเป็นพวกแล้วเพื่อรบกันเท่านั้น ไม่ใช่เพื่ออะไร เพื่อฝันคำสั่งของพระเป็นเจ้า ที่สอนไว้ว่า ให้อภัย นี่คือการมีจิตธรรมของมนุษย์ ในยุคอารยธรรมแผนใหม่ ในแง่ของโทสะ ความคิดที่จะประทุษร้ายผู้อื่น

โทสะนี้ พอลงไปกระทำเข้า โทสะที่ตอนต้นเป็นเพียงประทุษร้ายผู้อื่นอยู่ในใจนั้น มันก็ขยายออกไปเป็นความโกรธ พอประจันหน้า พอรบกันมีการรบกันเลือดตกยางออก นิดเดียวเท่านั้น มันก็มีความโกรธ โกรธมากขนาดเลือดเข้าตา มันก็ไม่เห็นว่า ชีวิตเป็นชีวิต มันไม่ได้นึกถึงชีวิต ไม่ได้นึกถึงคุณธรรม ไม่ได้นึกถึงพระเจ้าอะไรทั้งนั้นแล้ว มันก็ฆ่าอย่างฆ่าเนื้อ ฆ่าปลาเหมือนเราฆ่าแมลงอย่างนั้น การทิ้งระเบิดปรมาณูใส่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ก็เหมือนกับการที่เราฉีด ดี ดี ที. ฆ่าแมลง มีความหมายเป็นอย่างเดียวกัน

ที่นี่ พอเป็นความโกรธมันถึงออกมาไปในทางระยะยาว ความโกรธระยะยาวก็กลายเป็นความพยาบาท อาฆาต จองเวร นี่คำว่าโทสะ คำว่าโกธะ และ คำว่า พยาบาทจองเวร อาฆาต มันมีอยู่เป็น ๓ ตอน ทำงานประสานกันไป ส่งเสริมประสานกันไป

เดี๋ยวนี้โลกเราเต็มไปด้วยความอาฆาต จองเวร บรรยายภาศรอบโลกนี้ ถ้าคุณมีตาทิพย์ คุณจะมองเห็นว่าเต็มไปด้วยบรรยายภาศแห่งความอาฆาต จองเวร เห็นได้ง่าย ๆ จากวิทยุกระจายเสียงทั่วทั้งโลกนี้ พูดออกมาแต่ความอาฆาตจองเวรทั้งนั้น เรียกว่า บรรยายภาศของโลกกลุ้มไปด้วยความมุ่งร้าย ฝ่ายนี้ก็มุ่งร้ายฝ่ายนั้น ฝ่ายนั้นก็มุ่งร้ายฝ่ายนี้ ประเทศไทยเราอยู่ฝ่ายไหนก็มุ่งร้ายต่อฝ่ายตรงกันข้ามเหมือนกัน นี่บรรยายภาศเต็มไปด้วยกลืนโอฆของความอาฆาตจองเวร จากโทสะ มาเป็น โกธะ จาก

“...บรรยายภาศของโลกกลุ้มไปด้วยความมุ่งร้าย ฝ่ายนี้ก็มุ่งร้ายฝ่ายนั้น ฝ่ายนั้นก็มุ่งร้ายฝ่ายนี้ ประเทศไทยเราอยู่ฝ่ายไหนก็มุ่งร้ายต่อฝ่ายตรงกันข้ามเหมือนกัน...”

โกธะ มาเป็น อาพาตของเวร แล้วก็กลายเป็น “อาณัจกรแห่งความกลัว” คำนี้ก็เข้าที่เหมือนกัน ที่ว่าโลกนี้ทั้งโลกเป็นอาณัจกรแห่งความกลัว คือ ว่าเต็มไปด้วยความรู้สึกกลัว ไม่มีใครมีจิตใจสะอาด สว่าง สงบได้ เพราะเต็มไปด้วยความกลัว ฝ่ายที่แพ้อยู่ก็กลัว ฝ่ายที่ชนะอยู่ก็กลัว ชนะนั้นก็รู้ว่ามันชนะไม่จริง ชนะชั่วคราวเดี๋ยวมันก็กลับแพ้อีก เพราะฉะนั้น มันก็กลัว คุณดูซิ เรารบกันในโลกทั่วทั้งโลกเวลานี้ ใครบ้างที่ไม่เต็มไปด้วยความกลัว

เพราะฉะนั้น ความมีจิตทรามต่อความประสงค์ของพระเจ้า คือ ไม่อำนวยตามความประสงค์ของพระเจ้าอย่างนี้มันก็รบกันทั้งโลกมากขึ้นทุกที รบกันทั้งโลก และก็มากขึ้นทุกที ดังนั้น อาณัจกรแห่งความกลัว มันก็ขยายออกไป ทุกที เต็มโลก แล้วก็จะล้นไปโลกอื่น ๆ ถ้ามันไปถึงเข้า ด้วยมนุษย์พวกนี้ ต่อให้ไปอยู่โลกพระจันทร์ มันก็ไม่พ้นจากความกลัว ผล ก็คือ ว่าทำให้เกิดมีความสะดุ้งหวาดเสียวในทางจิตในทางวิญญาณอยู่ตลอดเวลา

ฉะนั้นจึงมีความวิปริตเกิดขึ้นในหมู่มนุษย์ทางด้านจิตด้านวิญญาณ แล้วเป็นไปในทางทราม ไม่ได้เป็นไปตามในทางสูง มันตรงกันข้าม คำว่า “ทราม” กับคำว่า “สูง” นี่มันตรงกันข้าม เมื่อไม่สูงแล้ว มันก็ไม่สวย ไม่สดชื่น ไม่มีอะไรต่อไปอีก เราก็พอจะมองเห็นทันทีว่ามันทราม ในฝ่ายวัตถุก็ทราม ในทางฝ่ายวิญญาณก็ทราม ซึ่งเป็นการทรามอย่างใหญ่หลวงลึกซึ้งที่สุด

นี่ผมคิดว่า จะพอกระมังสำหรับชี้ให้เห็นภาวะจิตทรามของอารยธรรมแผนใหม่ ในอารยธรรมแผนใหม่หรือโดยอารยธรรมแผนใหม่ ในฝ่ายโทสะ คือ ประทุษร้ายผู้อื่น.

ธรรมโฆษณ์ของพุทธทาส, เรื่อง ขรวาสาธรรม, ลำดับที่ ๑๗. ก. บนแถบพื้นสีแดง, เรื่องที่ ๑๙ ภาวะจิตทราม ในอารยธรรมแผนใหม่ (โทสะ โมหะ), บรรยายวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๑๓, หน้า ๓๔๐-๓๕๑.

ป

ริศนาธรรมไทย

“ชุดกายนครสอนธรรม”

๒

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร

เจริญธรรม ท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย
เรามาศึกษาจากภาพปริศนาธรรมไทยแบบ
โบราณ ต่อจากครั้งที่แล้ว กล่าวต่อไปว่า

อุปมาสิ่งที่เป็นแดนเกิดของปัญญา ภาพนี้
มีดอกบัวอันใหญ่ คือ มีบุรุษผู้ที่เข้มแข็งกำลังถือ
ดาบ และถือจักรด้วยข้างละมืออยู่กลางดอกบัว

ภาพในลักษณะนี้เป็นการแสดงคุณค่าของ
ร่างกาย นี่ไม่เกี่ยวกับใจแต่ประการใด ชี้แจงต่อไปว่า

ปัญญานี้ได้เกิดมาจากกายซึ่งเป็นของ
ปฏิภูล ท่านผู้เป็นปราชญ์ได้เปรียบเทียบเหมือน
โคลนตมที่เน่าเหม็น แต่เป็นที่เกิดของดอกบัวที่
บานสะพรั่งงามฉฉนั้น

และมีภาพที่เป็นเต่า และปลา นี่เป็นการแสดงว่า นี่เป็นแหล่งน้ำ
โปรดเข้าใจด้วยว่า ดอกบัวนี้ได้เกิดจากโคลนตมที่สกปรกใต้น้ำ
ถึงแม้โคลนจะเหม็นเน่า แต่เป็นแหล่งที่เกิดของดอกบัวที่งดงามและ
หอมหวาน เหมือนร่างกายที่เน่าเหม็น แต่ถ้ารู้จักฝึกฝนอบรมให้ดี
ย่อมเป็นแหล่งให้เกิดปัญญา

**อุปมาเหมือนจักรและดาบสำหรับไว้ใช้ตัดกิเลสตัณหา และ
ดับระงับอวิชชา**

ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องรู้จักเพาะปลูกส่งเสริมเพิ่มสติปัญญาให้แบ่ง
บานยิ่งขึ้นต่อไป ให้เพียบพร้อมที่จะปราบกิเลสให้สิ้นไป

ต่อมามีภาพเด็กเล็กเข้ามาหาผู้ถืออาวุธนั้น นี่ก็หมายถึง ความโง่
ความหลงอย่างรุนแรง หรือเรียกว่า **ความมืดบอดอันธการประมาณนั้น**

ลักษณะนี้จะต้องแก้ปัญหาคด้วยปัญญา เพื่อนำมาทำลายอวิชชา
เหล่านั้น

นี่จำเป็นต้องรู้ว่า กิเลสเป็นต้นเหตุของมารร้ายที่สุด เป็นเหตุของ
ความทุกข์ ฉะนั้นเราจะต้องกำจัดที่ต้นเหตุ คือ **ความโง่ ความหลงของ
ตนเอง เล่ห์เหลี่ยมจากตัวกู และของกูมันผุดขึ้นมาด้วยแรงอวิชชา**

เพราะเหตุนี้ **จึงต้องใช้ปัญญาความสามารถพิเศษ
เพื่อทำลายอันธการนั้นให้ได้ ความทุกข์ก็จะผ่านพ้นไป**

ถ้ามีคำถาม ๗ ว่า ภาพนี้คืออะไร ? ก็ตอบว่า เป็นภาพอุปมา
ว่า ภายเน่า แต่เป็นแหล่งเกิดของดอกบัว หรือปัญญา เหล่านี้เกิด
จากโคลนตมที่เหม็นเน่าดังกล่าว

โดยสรุปนี้เป็นเหตุผลให้ได้เกิดปัญญาเพื่อฆ่ากิเลส และเตือนไว้ว่า อย่าเป็นทาสของร่างกาย อย่าประพฤติดิตต่อร่างกาย อันเป็นที่เกิดของปัญญา ปัญญาจึงจะมีความแหลมคมถึงที่สุด เพราะคุณค่าของกายเน่า ต้องใช้กายเน่าให้เกิดประโยชน์ เพื่อถึงที่สุดแห่งทุกข์ ท่านทั้งหลาย

คุณประไพ เอศรพานิช ได้สรุปเรื่องนี้ไว้ว่า

ภาพห้าว มานพน้อย

สามารถอาจหาญตัว

ข้ายหัตถ์ถนัดระรัว

ขวาทหัตถ์พระขรรค์ห่มัน

ณ ดานสถานสระน้ำ

ไล่โคกรากบัวจม

เปรียบรูปร่วมหมักหมม

หากอูตมปัญญาไซ้

ขุมขุมปลาเต่านี้

เสริมส่งบ่งประจำ

ปัญหาเหตุน่าฆ่า

ปทุมชาติปัญญาแก้ว

เห็นงามยามหนุ่มหน้า

องอาจนาฏกัภาษา

ณ กาจมนุษย์ถือดา-

เริงร่าเล่ห์ลักขี้

คราผลาญผลจลจุตจี

สอตสอสงส์งไส

ผิตพลาดขลาดอักษ

สรุปปราบปรามเหตุทั้ง

เนาบัว

ร่างนั้น

กงจักร

แม่นยำชายชาญ

นั้นตม โคลนแล

ล่อมได้

เหม็นนัก นักนา

สอตคัลล้องดอกรูปม

ขนานน้ำ น้ำเคย

ประจักษ์แล้ว

ข้อจิต หายแยะ

เกิดกลัวกลืนทราย

นัยนา เขมิงพ่อ

อยู่ใกล้

วธมัน

เช่นนั้นอันธการ

จอมใจ เองแม่

สุดซึ้ง

คอยขู่ ปลอบฮา

ถลกทิ้งรากโคน

อ่อนโยนโยนเรื่องเร้า	ริงใจ
กายเน่าอย่าเขลาไซ	เหตุรู้
เป็นประโยชน์ฝึกโดน	แนวนิพ พานเคย
บานเบิกสติปัญญาผู้	ผ่องพันกิเลสฐาน
ควรขานกัจจกรเจ้า	จรดหมาย
หุ้มหั้นบันกิละสหาย	หลุดแล้ว
พระพรรคฟ้าดพันงาย	งานตัด ตัณหาฮา
คุณภาพกายเน่าแล้ว	ผู้พร้อมเพียรเป็น
จงเฝ้าความคิดค้น	คะนึ่ง
ยอมขบมอมบกายสึง	ชาทุกข์
เป็นยานเพราะผ่านถึง	ทั้งสติ ปัญญาแล
สู่ประเสริฐเลิศล้ำ	หลุดแล้วพระนิพพาน ๒

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย คราวนี้ได้อุปมา อารมณ์แห่งตัณหาทั้ง ๓ นี้ มีความสำคัญมาก ภาพที่แล้วมาทั้งหมดนั้น เป็นเรื่องของกายกับใจ เพราะกายเป็นที่เกิดของปัญญาดังกล่าวแล้ว นี่เป็นเครื่องไม้เครื่องมือสำหรับทำลายกิเลสให้สิ้นไป

ณ ต่อไปนี้จะได้เริ่มกล่าวเรื่องของกิเลสด้วยการเปรียบเทียบเหตุแห่งปัญหาใหญ่ ๆ เราต้องเปรียบเทียบอารมณ์ของจิตเรา นี่เหมือนสระน้ำใหญ่ มีอยู่ ๓ สระ เหตุเพราะว่า

ธรรมดาอารมณ์เหล่านี้มักเกิดขึ้นที่จิตของเราทุก ๆ คน จะมากมายมหาศาลแค่ไหนก็ตามเกิด

ปราชญ์ทางธรรมท่านบอกว่า มันมีอยู่ ๓ ประเภท หรือ ๓ จำพวก เช่น อารมณ์ที่เกิดกามตัณหา คือ ความต้องการในความสุขเวทนาที่ตนเองหลงใหลอยู่ทุกเมื่อเชิ้วน

เรียกว่า **ไม่รู้จบ ไม่รู้สิ้น** มักพอใจในการสัมผัสต่าง ๆ จากอายตนะทั้ง ๖ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรสอร่อยระหว่างทางเพศตรงกันข้ามถึงไหนถึงกัน

เรียกว่า ทั้งชีวิตจิตใจหุ้มเท เพราะเรื่องนี้ ถึงขั้นฆ่ากันตายเพราะเรื่องนี้

ต่อมาที่เรียกว่า อารมณ์ภวตัณหา คือ ต้องการประเล้าประโลม แต่ความอร่อยในความสุขเวทนา ที่เกิดจากรูปที่บริสุทธิ์ ซึ่งไม่เกี่ยวกับกามหยาบ ๆ อีกแล้ว อย่างเช่น **ติตรสพอใจที่เกิดขึ้นจากรูป** ฌาน **ต้องการพระพุทธรูปสวย ๆ งาม ๆ มาไว้บูชา หรือมานั่งฟัง แล้วมีความสุข**

เรียกว่า เป็นรูปที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ แม้แต่ไม้ดัด ไม้ประดับต่าง ๆ หรือเครื่องลายครามเก่า ๆ ภาพพระเจ้าอยู่หัวเก่า ๆ หรือภาพศิลปะจิตรพิสดารที่ชมว่างาม เหล่านี้เป็นต้น

เรียกว่า ติดอกพอใจในรูปฌาน

ต่อมาติดอกพอใจในอารมณ์ วิภวตัณหา คือความต้องการความสุขเวทนาที่เกิดจาก อรูป (แปลว่า ไม่มีรูป) คือ สิ่งที่บริสุทธิ์ อย่างเช่น ต้องการให้คนยกย่องชื่นชม ต้องการความสรรเสริญ ต้องการมีเกียรติให้คนเคารพนับหน้าถือตา มีความพอใจ ทั้งหลงติดในบุญมากด้วย และหลงติดในการเข้าฌาน เข้าสมาบัติ เหล่านี้เป็นต้น

รวมความสรุปว่า **พวกที่หลงใหลในความสุขอันเกิดจาก กามคุณ ลักษณะนี้ นี่น้ำอึกสระหนึ่ง**

หลงคิดในรูปที่บริสุทธิ์ต่าง ๆ นี่อีกสระหนึ่ง

ใครที่มีความต้องการไม่อยากเป็นนั่น ไม่อยากเป็นนี่ จนบางครั้งไม่อยากเป็นอยู่หรืออยากตาย ลักษณะนี้ก็คือสระหนึ่ง

ถ้าพูดสรุปให้สั้นง่าย ๆ ก็คือ

๑) อยากเอา ต้องการสิ่งที่ตนชอบ

๒) อยากเป็น ตามที่ตนชอบ

๓) อยากไม่ให้เป็น ตามที่ตนไม่ชอบ

นี่แหละท่านทั้งหลายลองคิดพิจารณาดู ถ้าจะว่าไปแล้วมันเป็นธรรมดาความอยากของคนเราในโลกนี้มีอยู่ ๓ อย่างเหล่านี้แหละเป็นเรื่องใหญ่

เมื่อเป็นเช่นนี้ต้องบรรเทา หรือลดละเหยื่อความอยากทั้ง ๓ ประการให้ได้

ที่เป็นภาพข้างนั้น กล่าวถึงสัตว์ทั้งหลายทั้งปวง มุ่งแสวงหาทางที่จะไปดื่มน้ำ ๓ สระนี้เหมือนกัน ๆ กัน

บางประเภทก็อยากไปในทางกามคุณ

บางครั้งก็อยากอยู่เฉย ๆ

บางที่ไม่อยากให้มีให้เป็นอย่างนั้น อย่างนี้

หรือบางโอกาสอยากตายเสียเลยก็มี แต่ละวัน-คืน ชีวิตเราท่านมักหลงอยู่ใน ๓ ลักษณะนี้

นี่แหละ คือ ที่มาของเรื่องช้างกินน้ำ ๓ สระ เป็นอุปมา หรือเปรียบเทียบของกิเลสที่ว่า มันกินจุ กินมากเหมือนช้างท่านทั้งหลาย

คุณประไพ เอมระพานิช ได้เขียนสรุปเรื่องนี้ไว้ว่า

“

ตัดฉานฉณภาพพร้อม

เทียบที่อารมณ์งาม

ต้นทวารวดีรัตนาม

อย่าไม่ให้เป็น, ถ้วน

เช่นกุญชรตี๋มซ้ำ

ห่อนอ้อมในสายธาร

บุญชนบ่เบียดบาน

สามอย่ากยันอยู่เคด้า

อย่ากในอย่ากนอกทั้ง

อย่ากไม่ทำอย่ากรบ

อย่ากเฉยมิใช่สงบ

อย่ากเกียรติ, งาม กินอ้าง

พากย์สาม สระแด

กิเลสล้วน

แห่งหน่าย เถิดพ่อ

อย่ากได้, อย่ากเป็น

ชมชาน น้ำนา

ท้าวเจ้า

แบกทุกข์

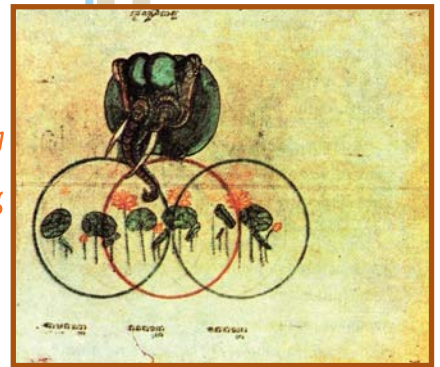
ควบคุมตัวเองจิตใจ

ทวนทวน

ไล่ล้าง

มันไม่หวั่น

อกอ่อนร้อนหงุดหงิด ๗

”

เรื่องราวกล่าวต่อไปว่า อุปมา การที่กิเลสปรุ่งต่อเป็นกิเลสซึ่งมีการต่อ ๆ กันไปนั้น เราควรรู้ไว้บ้างน่าจะดี

ภาพนี้มีน้ำ ๓ สระนี้ มันเข้าไปอยู่ในท้องของช้าง ที่แปลกยิ่งกว่านั้นก็คือ น้ำทั้ง ๓ สระนี้ มันเข้าไปอยู่ในท้องเดียว

นี่เป็นภาพที่ค่อนข้างจะแปลกประหลาดมาก เรามาศึกษากันต่อไป ดูเหมือนว่า ผู้เขียนภาพไม่รู้จะเขียนอย่างไร แต่ก็เขียนได้ในลักษณะนี้ คือ เขียนกินช้างเข้าไปในท้อง เขียนจึงมีช้างซ้อนอยู่ ส่วนในช้างก็มีน้ำ ๓ สระ

ภาพลักษณะนี้เรียกว่า ช้างกินน้ำ ๓ สระ ส่วนในใจคนเรานั้น
มุ่งหมายเอาความรู้สึก ๓ ประเภท แล้วแต่จิตบุคคลใดจะสูงหรือต่ำเพียงใด
อย่างเช่น

บางคราวก็รู้สึกพอใจในกาม บางครั้งก็เปลี่ยนเป็นต้องการรูป
ที่บริสุทธิ์ และบางทีพอใจในอรูป เช่น ต้องการคนยกย่องสรรเสริญ
บ้าง ต้องการมีเกียรติให้คนเคารพนับหน้าถือตาบ้าง ทั้งมีความพอใจ
หลงใหลติดแต่ในบุญมาก และหลงติดในการเข้าฌาน เข้าสมาบัตินี้
เป็นต้น

ชี้นำต่อไปว่า ความหมายในทางธรรมนี้มีว่า เวทนาให้เกิดตัณหา
ตัณหากลายเป็นขันธ์ ถูกเขียด คือ ตัณหากินเข้าไป ๆ

ที่นี้อยู่เหลือแต่เขียด เวทนานี้ คือ ขันธ์ถูกกินไปอยู่ในท้องเขียด น้ำ
๓ สระคือ ตัณหา ๆ เข้าไปอยู่ในท้องช้าง (คือ กิเลสมันซ้อนกิเลสเข้าไป)
คุณประไพ เอกพรพานิช ได้เขียนเป็นโคลง สรุปเรื่องนี้ไว้ว่า

ผ่านตรงสัตว์ตะพ้อง	เพียบปรั่ง
กิเลสเวทนานุง	เหนียวแน่น
ตัณหาสังเสริมมุง	มากมัต
สู่อุปาทานอานอ้าว	อีกไฉ่ภพพวง ฯลฯ
หน่วงชาติชราพยาธิหมั่น	มรณา
เต้าได้ตามกันมา	หมดเนื้อ
จำละอวิชา	ช่วยหยุด
เล็กอยากเจ็ดขยาตแพ้อ	พักพิง เพียงสคร
อุทรสารสามสระซ้อน	ใส่จ
ท้องเขียดเบียดระบ	ประจักษ์ข้าง
ภาพนี้เวทนาดู	ล้ำผูก
เสริมสังตัณหาสร้าง	กิเลสซ้อนนำเนา ฯ

ท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ภาพต่อไปได้ อุปมาภิเลสอาศัย
กาย และปรุงให้เกิดทุกข์มาตามเหตุ ตามปัจจัยนั้น

ภาพนี้มีเขียด มีงู มีนกมาเกาะที่ยอดอ้อ และมีหนู ๔ ตัวเตะกัด
รากอ้อ ตามภาพมีว่า งูกินเขียดเข้าไปแล้ว ในความหมายคำว่า

“งูกินเขียด” นั่นก็คือ ตัณหา ๆ มาปรุงให้เกิดอุปาทาน
งูนี้เป็นอุปาทาน ที่มีความพร้อมที่จะกลายเป็นภพ

ภพมีความพร้อมที่จะคลอດออกมาเป็นชาติ ลักษณะพร้อมอย่างนี้
นกกินงูเข้าไปอีกทีหนึ่ง นกคือภพ กินงูเข้าไป ด้วยเหตุนี้จึงมีสวดลาย
เป็นงู เป็นเขียด เป็นช้าง แล้วเป็นน้ำ ๓ สระ ภาพมันซ้อนกันอยู่อย่างนี้

ตามภาพนกไปเกาะที่ต้นอ้อนี้ แปลว่า **เกิดภพ คือ ความเป็น**
แล้วก็ปรุงต่อไปให้เป็นชาติ ความเกิดอย่างสมบูรณ์ ต่อเนื่องกัน
เรื่อยจนครบวงจร

ส่วนนี้แนะนำต่อไปว่า ความเป็นเหตุปัจจัยมันมีซับซ้อนอย่างนี้
เพราะเหตุว่าอาศัยอยู่ที่ร่างกาย จึงเปรียบเหมือนกับต้นอ้อที่โอนเอน
อย่างนี้

ความหมายที่ว่า ต้นอ้อไม่มีแก่น เหมือนร่างกายไม่มีสาระอะไรเลย
ร่างกายเป็นที่ตั้งที่อาศัยของจิต ที่ประกอบด้วยกิเลส ตัณหา อุปาทาน
มันซ้อนกัน

เปรียบเหมือนนกกำลังอาศัยเกาะต้นอ้ออยู่ และรากอ้อนี้ก็ถูกหนู ๔ ตัว แทะกัดกิน

หนู ๔ ตัวนี้เปรียบเหมือนความเกิด ความแก่ ความเจ็บ และความตายที่เบียดเบียนกัดแทะร่างกายเราอยู่ ทุกขณะ ลมหายใจ ไม่นานเท่าใดต้องล้มลงกันทั้งสิ้น

ท่านผู้รู้ได้เปรียบเทียบไว้ว่า มารแห่งกิเลสที่ปรุงแต่งมาเรื่อย ๆ ไป เป็นปัจจัยต่อ ๆ กันไปตามลำดับ จนเกิดความทุกข์มากมายอันตรรายมีทั่วนี่พอสรุปความสั้น ๆ ดังนี้

น้ำ ๓ สระ...ถูกช้างกิน เท่ากับ ผัสสะ ๆ ให้เกิดเวทนา
ช้าง...ถูกเขียดกิน เท่ากับ เวทนา ๆ ให้เกิดตัณหา
เขียด...ถูกงูกิน เท่ากับ ตัณหา ๆ ให้เกิดอุปาทาน
งู...ถูกนกกิน เท่ากับ อุปาทาน ๆ ให้เกิดภพ
นก...เกาะต้นอ้อ เท่ากับ ภพ ๆ ให้เกิดชาติ

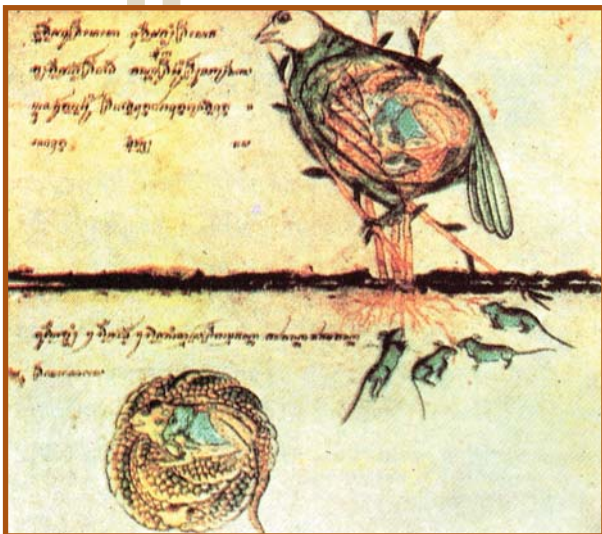
รากอ้อ...ถูกแทะ เท่ากับ ชาติ ๆ คือร่างกายถูกความเกิด ถูกความแก่ ถูกความเจ็บ และความตายมันบีบคั้นเราอยู่ตลอดเวลา จงทราบอย่างนี้

คุณประไพ เอศรพานิช ได้เขียนสรุปเป็นบทโคลง เรื่องนี้ไว้ว่า

๕๕

เพราเพริศอัธ, นว, นี้	น่าดู
นกใหญ่ยืนร่างชู	ชิดอ้อ
สมมุติเขียดตุกุง	กตืนหมด
ท่อนกตริสระล้อ	ร่วมข้างเขียดงู
ตัว “กู” ความเกิดก่อน	สกลกาย
อ้อหน่ออกอกกลุ่มหมาย	มุ่งชี้
ง่ายงามง่ายสลาย	รานแหดก
ไร้แก่นต้นรากนี้	เน่นันพลันเป็น
พิศเช่นส้ามสระน้ำ	สารดูด ดีมนา
เขียบปล้สะกระตุต	ชนะนั้
เวทนาผ่านเร็วปรุต	บุบปับ
ตณหาซัดอุปาทานต้น	ตุ่มด้าวภพชาติ ๒๓๖
อนาถหนูทั้งสี่ไซ้	แทะกัด
อ้อรากขาดพิบัติ	บดสิ้น
เกิด, แก่, เจ็บ, ตายซัด	ซ้ำแรก ตาเมเคย
สองภาพดับฉายขึ้น	เฉลยแล้วกระจ่างความ ๒๓๗

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ภาพนี้แสดงอาการที่ซับซ้อน ของกิเลสคล้าย ๆ กับภาพที่แปด

หน้า ๓ สระ...ถูกข้างกนิ เท่ากับ ผัสสะ ๆ ให้เกิดเวทนา
 ข้าง...ถูกเขียดกนิ เท่ากับ เวทนา ๆ ให้เกิดตัณหา
 เขียด...ถูกงูกนิ เท่ากับ ตัณหา ๆ ให้เกิดอุปาทาน
 งู...ถูกนกนิ เท่ากับ อุปาทาน ๆ ให้เกิดภพ
 นก...เกาะต้นฉ้อ เท่ากับ ภพ ๆ ให้เกิดชาติ

อาการเปลี่ยนแปลง คือ เสื่อมอยู่เสมอ ๆ
 ไม่มีสาระแก่นสารอย่างนี้แล้ว
 แต่ความเป็นภพ คือ เป็นตัวกู่นี้แหละ
 ที่ยิ่งใหญ่ส่วนมากเราไม่มีจิตสำนึกในข้อนี้ ”

นี่แหละเพียงแค่นำมาเปรียบเทียบกับให้เห็นว่า นี่เป็นภาพเขียน
 คนละฝีมือ ท่านทั้งหลาย ในความหมายของภาพเหมือนเดิม คือ
 นกกินนุ ภูจินเขียด เขียดกินช้าง ช้างกินน้ำ ๓ สาระ นกเกาะที่ต้น
 อ้อ แต่ภาพนี้ไม่มีหนูกัดรอกอ้อ นี่ต่างกันตรงนี้แหละ

ลักษณะนี้เราควรสังเกตว่า ในภาพนี้มีความหมายคือ นกนี้
 หมายถึงภพ ภพหรือภาวะ คือ ความเป็น

ความเป็นอะไรก็ตาม เมื่อมีกิเลส ตัณหา อุปาทานหล่อเลี้ยงแล้ว
 ย่อมมีตัวกู ของกูอย่างเต็มที่

ลักษณะนี้ มีความทะยานอยาก เพยอผยอง มองหาไม่หยุด

ขอให้สังเกตดูอาการของนกที่ตั้งท่าขยับปีก นัยน์ตาจ้องมองเขม็ง
 ฟุ้งตรงไปข้างหน้า ด้วยเจตนาอย่างรุนแรงกล้า พร้อมทั้งจะถลา แสดง
 ท่าที่เด่นโผล่ไปสู่ภาวะใด ภาวะหนึ่งอีกต่ออย่างนั้น

นี่เป็นอาการของตัวกู ทั้งหมด แม้จะจับเกาะอยู่บนยอดอ้อที่
 อ่อนไหว มันไม่คงทน ซึ่งหมายถึงภพให้เกิดชาติ ชาติให้เกิดที่อาศัยร่างกาย
 อันไม่แข็งแรงเท่าไรเลย มีอาการเปลี่ยนแปลง คือ เสื่อมอยู่เสมอ ๆ
 ไม่มีสาระแก่นสารอย่างนี้แล้ว แต่ความเป็นภพ คือ เป็นตัวกู่นี้แหละ
 ที่ยิ่งใหญ่ส่วนมากเราไม่มีจิตสำนึกในข้อนี้

เพราะฉะนั้น ภาพนี้เขียนอุปมากิเลสในความหมายของภพ ที่
 แสดงอาการทะยานอยากของตัวตน ที่ต้องวณอยู่ในสังสารวัฏเรื่อย ๆ
 ไปอะไร ๆ ไม่จบไม่สิ้นท่านทั้งหลาย

คุณประไพ เอศรพานิช ได้เขียนบทสรูปเรื่องเป็นโคลง ไว้ว่า

“

เพราะเพริศอุฐ นว นี้	น่าดู
นกใหญ่ยืนร่างชู	ขีต้อ
สมมุติเขียตฤก	กสินหมด
ท้องนกตรัสระลือ	ร่วมข้างเขียตฤ
ตัว “กู” ความเกิดก่อน	สกลกาย
อ้อหน่ออกอกลุ่มหมาย	ม่งชี้
ง่ายงามง่ายสลาย	รานแหดก
ไร้แก่นต้นรากนี้	เน้านั้นพลันเป็น
พิศเช่นสามสระน้ำ	สารตุด ตีมนา
เทียบบัสสะกระดุด	ฉะนั้น
เวทนาผ่านเร็วปรูด	บุบับ
ค้นหาขัดอุปาทานต้น	ดุ่มตัววภพชาติ ฯลฯ
อนาถหนูทั้งสี่ไซ้	แทะกัด
อ้อรากขาดพิบัติ	บดสิ้น
เกิด, แก่, เจ็บ, ตายขัด	ซ้ำแรก ตามเคย
สองภาพฉบับฉายขึ้น	เฉลยแล้วกระจ่างความ ฯ”

”

“...นกกินงู งูกินเขียด
เขียดกินข้าง
ข้างกินน้ำ ๓ สระ
นกเกาะที่ต้นอ้อ แต่ภาพนี้
ไม่มีหนูกัดรากอ้อ นี่ต่างกัน
ตรงนี้แหละ”

ที่มาของภาพ :

พุทธทาส. (2553). คำอธิบายภาพปริศนารธรรมไทย ชุดกายนกร. กรุงเทพฯ : ธรรมสภา.

“บุญช่วย บุญพาวาสนาส่ง บุญรอด บุญชุบชีวิต” รวมบุญ...ช่วย-ส่ง-รอด-ชุบชีวิต กับพระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

เกษตรแปลงใหญ่ ชาวเกษตรพัฒนา

1. บุญช่วย : ช่วยให้มีน้ำ แก้วกฤตยธรรมชาติ ต้องมีธนาคารน้ำ ร่วมช่วยกันสร้าง

“กองทุนธนาคารน้ำ วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนาคารกสิกรไทย (ออมทรัพย์)

สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ บัญชีเลขที่ 013-1-41776-4

2. บุญพาวาสนาส่ง : ส่งเสริมช่วยเหลือดูแลคนยามแกล้งเมา ไม่ปล่อยให้เขา

ตกต่ำยามอายุสูงส่ง ปลอ่ยให้คนแก่ตกต่ำไม่ได้ ตามส่งเสริมด้วย

“กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนาคารกสิกรไทย (ออมทรัพย์)

สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ บัญชีเลขที่ 382-2-48554-4

3. บุญรอด : “เราจะตายกันแน่ ถ้าหากมีจลาชีพมียะ” ทรัพย์สิ้นชีวิตเราจะไม่ปลอดภัย เพราะฉะนั้น สังคมก็ต้องรอดด้วย

“กองทุนสัมมาชีพ วัดสวนแก้ว” ผ่าน...ธนาคารกสิกรไทย (ออมทรัพย์)

สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ บัญชีเลขที่ 013-1-42109-5

4. บุญชุบชีวิต : ไฟไหม้บ้านเรือนเสียหาย ปล่อยให้เขาแร่ต่อหน้าต่อตา ต้องช่วยกัน ยามวิกฤตให้พ้นพิบัติภัยไม่ปล่อยให้เขาจำกรรมชาติ มีบุญมาชุบชีวิตกันได้คืนชีพใหม่ เร็ว ๆ ไหว ๆ “วัดสวนแก้ว เพื่อกองทุนชุบชีวิตยามตกอับ” : ธนาคารกสิกรไทย (ออมทรัพย์)

สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่ บัญชีเลขที่ 049-8-45130-6

ติดต่อสอบถามข้อมูลกองทุน โทร. 08 5658 1221

สวนแก้ว แฟรี่

ผักไชยา [คะน้าเม็กซิโก/ต้นผงชูรส]

โดย...มูลนิธิสวนแก้ว

มารู้จักกันผักไชยา

ผักต่างถิ่นที่มาเจริญรุ่งเรืองในประเทศไทยเนื่องจากรสชาติถูกปากคนไทยมีหลายชนิด เช่น มะละกอ สับปะรด แครอท และที่ไม่น่าเชื่อคือ พริกชี้หู ต่างก็เป็นพืชที่เข้ามาในไทยเป็นร้อยปีแล้ว จนเรานึกว่าเป็นพืชประจำถิ่นบ้านเรา เพราะเรานำมาประกอบอาหารตั้งแต่อ่อนแต่ออก สีส้มตาก็เห็นพืชผักเหล่านี้แล้ว จะไม่ใช่ของบ้านเราได้อย่างไร

ใช้ว่าผักจะมีแต่รสขมหรือเหม็นเขียวเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ผักที่รสชาติอร่อย แฝมยังมีประโยชน์ต่อสุขภาพก็มีเช่นกัน อย่างคะน้าเม็กซิโก หรือผักไชยา ผักบ้าน ๆ ที่มีประโยชน์มหาศาลที่เราอยากให้รู้จักนี้ไง

หลายคนอาจยังไม่รู้จัก **คะน้าเม็กซิโก** หรือ **คะน้าเม็กซิกัน** หรือ **ที่เรียกกันว่าผักไชยา** ที่เขวากันว่าเป็นผักมีรสชาติดคล้ายผงชูรส เหมาะกับคนที่ติดรสชาตินัว ๆ จนทำให้เสี่ยงต่อโรคไต อ๊ะ ! ผักจะมีรสชาติด้อย่างนั้นจริงหรือไม่ เราลองมาทำความรู้จักคะน้าเม็กซิโก พร้อมอ่านสรรพคุณของคะน้าเม็กซิกันไปด้วยกันเลย

คะน้าเม็กซิโก แวร์ดูยูโก

คะน้าเม็กซิโก ภาษาอังกฤษคือ Tree spinach มีชื่อทางวิทยาศาสตร์ว่า *Cnidoscolus chayamansa* McVaugh เป็นพืชในวงศ์ EUPHORBIACEAE วงศ์เดียวกับมันสำปะหลัง ยางพารา ฝิ่น ต้นหนุมานนั่งแท่น สลัดได และสบู่ดำ

ส่วนถิ่นกำเนิดของคะน้าเม็กซิโกคาดว่าเป็นผักท้องถิ่นในเขตร้อนของประเทศเม็กซิโกโดยน่าจะมีการแพร่กระจายสายพันธุ์อยู่ในทวีปอเมริกาและอเมริกา แต่ปัจจุบันก็พบ

ในประเทศไทยอยู่หลายพื้นที่ เพราะเป็นผักปลูกง่าย โตไว และยืนต้นนาน โดยในไทยเรียกคะน้าเม็กซิโกหลากหลายชื่อ ทั้งคะน้าเม็กซิโก คะน้าเม็กซิกัน ผักไชยา ผักชಾಯา (Chaya ในภาษาสเปน) ต้นมะละกอกินใบ (เพราะใบคล้ายมะละกอมาก) หรือ ต้นผงชูรส เป็นต้น

คะน้าเม็กซิโก

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์เป็นยังไง

ลักษณะคะน้าเม็กซิโกไม่ได้เหมือนคะน้าไปซะทีเดียว แต่มีลักษณะเป็นไม้พุ่ม ลำต้นมีลักษณะอวบ น้ำความสูงของลำต้นประมาณ ๒-๖ เมตร เปลือกของลำต้นเป็นสีน้ำตาล ข้างในมีน้ำยางสีขาว ๆ ส่วนใบมีลักษณะคล้ายใบเมเปิล โดยขอบใบจะแยกออกเป็น ๓-๔ แฉก ดอกของคะน้าเม็กซิกันเป็นสีขาว ลักษณะดอกจะออกเป็นช่ออยู่ปลายกิ่ง และในแต่ละช่อจะประกอบไปด้วยดอกย่อยจำนวนมาก

คะน้าเม็กซิโก คุณค่าทางโภชนาการไม่ธรรมดา

คะน้าเม็กซิกันเป็นผักที่มีคุณค่าทางอาหารสูง โดยเป็นแหล่งที่ดีของ โปรตีน วิตามิน และแร่ธาตุอีกหลายชนิดด้วยกัน โดยใบคะน้าเม็กซิโก ๑๐๐ กรัม จะให้คุณค่าทางสารอาหาร

นอกจากนี้ ยังมีรายงานว่า คะน้าเม็กซิโกเป็นผักที่ให้คุณค่าทางอาหารสูงกว่าผักใบเขียวอื่น ๆ ประมาณ ๒-๓ เท่า เฉพาะที่เดียวคะ

คะน้าเม็กซิโก สรรพคุณไอ้โฮ...เด็ด !

นอกจากคะน้าเม็กซิโกจะมีสารอาหารค่อนข้างสูง และเป็นผักที่มีรสชาติดีแล้ว คะน้าเม็กซิกันหรือผักโขมียังมีประโยชน์ ดังนี้

- มีฤทธิ์ต้านจุลชีพหลายชนิด
 - มีฤทธิ์ต้านการอักเสบ
 - มีสารต้านอนุมูลอิสระ
 - มีส่วนช่วยปกป้องหลอดเลือดและหัวใจของหนูทดลอง
 - มีฤทธิ์ลดน้ำตาลในเลือดของหนูทดลอง
 - ช่วยลดไขมันในเลือดของหนูทดลอง
 - ในต่างประเทศ ใช้คะน้าเม็กซิโก เป็นยาระบาย ขับปัสสาวะ
- เพิ่มการไหลเวียนโลหิต ช่วยย่อยอาหาร

ข้อควรระวังในการกินคะน้าเม็กซิโก

ย้ำกันอีกทีว่าผักโขมหรือคะน้าเม็กซิโกมีสารอาหารมากกว่า ผักใบเขียวถึง ๒-๓ เท่า ดังนั้น ก็จัดว่าคะน้าเม็กซิโกเป็นผักที่น่ารับประทานเพื่อสุขภาพไม่น้อย แต่ทั้งนี้ไม่ควรกินผักโขมหรือคะน้าเม็กซิกันแบบดิบ ๆ สด ๆ เพราะในใบสดมีสารกลูโคไซด์ซึ่งจะปลดปล่อยสารพิษจำพวกไซยาไนด์ออกมา ทว่าสารนี้จะถูกทำลายได้ง่าย ๆ ด้วยการทำให้ผักสุกก่อนรับประทาน ฉะนั้นก็ควรกินคะน้าเม็กซิโกแบบปรุงสุก

โดยใบอ่อนควรปรุงสุกด้วยความร้อนนาน ๕ นาทีขึ้นไป ส่วนใบแก่ควรปรุงสุกด้วยความร้อนนาน ๑๐-๑๕ นาที ซึ่งถ้าหากนำใบคะน้า

เม็กซิโกไปต้มเพื่อให้สุก ในน้ำต้มคะน้าเม็กซิโกก็จะมีสารอาหารอยู่มาก สามารถนำน้ำเหล่านั้นมาทำเป็นน้ำซุป หรือต้มเป็นชาไชยาาก็ได้

นอกจากนี้ ยังมีคำแนะนำว่า **ไม่ควรใช้ภาชนะอะลูมิเนียมในการต้มคะน้าเม็กซิโก** เพราะอาจทำให้น้ำต้มเป็นพิษและก่อให้เกิดอาการท้องร่วงได้

คะน้าเม็กซิโก ทำอาหารอะไรกินดี

รสชาติคะน้าเม็กซิโกจะคล้าย ๆ ผักคะน้า แต่มีรสชาติหวานกว่า กรอบกว่า และไม่เหม็นเขียว ซึ่งเมนูคะน้าเม็กซิโกก็มีหลากหลายพอตัวตามนี้เลย

- คะน้าเม็กซิโกลวกจิ้มน้ำพริก
- คะน้าเม็กซิโกผัดน้ำมันหอย
- คะน้าเม็กซิโกไฟแดง
- ผักไชยาตอง

นอกจากนี้ ยังสามารถนำคะน้าเม็กซิโกมาปรุงอาหารได้เหมือนผักคะน้าเลยล่ะ ซึ่งในปี ๒๕๖๓ นี้ ทางวัดสวนแก้วของเรามีจำหน่ายแบบที่ตัดยอดแล้วและลงกระถางให้ซื้อทานไปปลูกต่อบ้านได้หรือจะเป็นของฝากของขวัญก็ได้ยังงี้ก็ลองนำคะน้าเม็กซิโกมารับประทานกันนะคะ ซึ่งตรงกับสโลแกนที่ว่า **“อิมต้อง อิมสมอง อิมใจ”** สาธุคะ.

ภาพ...วิถีชีวิต

เทศกาลปีใหม่ ได้มีพุทธศาสนิกชนทั่วไป
ต่างได้เดินทางมาร่วมทำบุญและฟังธรรม
จากหลวงพ่อยอดม ณ ศาลาสวนธรรมแห่งใหม่
ซึ่งท่านได้จัดไว้ต้อนรับแรงศรัทธาจากพุทธบริษัท

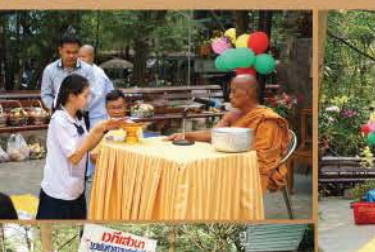

หลวงพ่อพยอม เมตตาบรรยายธรรม และร่วมสวดมนต์ข้ามปี ต้อนรับปีใหม่ ตามวิถีพุทธ
กับพุทธศาสนิกชนทั่วไป ณ โบสถ์ธรรมชาติ วัดสวนแก้ว คืนวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๖๒

บรรยายภาค
การสวดมนต์ข้ามปี
รอบข้างโบสถ์ธรรมชาติ

มีโรงทานมากมาย ให้เด็ก ๆ ได้อิ่มท้องกัน

ช่วง ๓ เดือนที่ผ่านมา ได้มีหน่วยงานต่าง ๆ นักเรียน และประชาชนทั่วไป
ได้มาทำจิตอาสาพัฒนา ณ วัดสวนแก้ว และเกษตรแปลงใหญ่

งานเผยแผ่ : หลวงพ่อพยอมปฏิบัติกิจวัตรเป็นประจำ คือ การออกบิณฑบาตตามสถานที่ต่าง ๆ พร้อมกับแจกหนังสือ-ซีดี ธรรมะ ให้แก่พุทธศาสนิกชนทั่วไปที่ได้ร่วมทำบุญกับท่าน

เบื้องหลัง : หลวงพ่อพยอม พาสมาชิกกรมโพธิ์แก้ว
 ร่วมด้วยช่วยกันพัฒนา ปรับปรุงพื้นที่ใหม่
 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสวนธรรม ให้มีทัศนียภาพ
 ที่เหมาะสมและเอื้อต่อการเรียนรู้กับธรรมชาติ
 (ภาพ ณ วันที่ ๑๒ พ.ย. ๖๒)

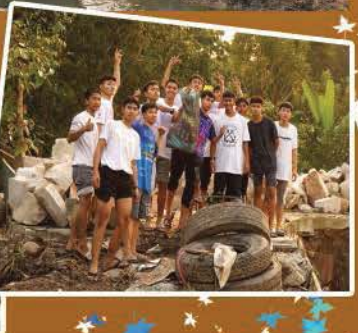

หลวงพ่อย่อม ได้พานักเรียนจากโรงเรียนศึกษานารีวิทยา ๒

สร้างจิตอาสาช่วยกันพัฒนาปรับปรุงพื้นที่ใหม่ของวัดสวนแก้ว

เพื่อพัฒนาให้เป็นสวนธรรมและแหล่งเรียนรู้เชิงธรรมชาติ

ณ วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๖๓

วันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๖๒
จุดเริ่มต้นของการปรับพื้นที่
ทำศาลาไว้บรรยายธรรม ณ สวนธรรม
โดยหลวงพ่อย่อม
ได้ดูแลการก่อสร้างอย่างใกล้ชิด
เพื่อให้การก่อสร้างศาลาสำเร็จ
และเกิดประโยชน์ที่สุด

ณ วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๒

ณ วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๖๓

ณ วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๖๓
หลวงพ่อย่อมได้ใช้ประโยชน์จากศาลา
ที่ได้สร้างขึ้น ใช้เป็นที่ทำบุญ
บรรยายธรรมแก่คณะต่าง ๆ

งั้มเข้าไว้ ใจไม่ทุกข์

วันนี้แสนสุข

โดย...โยมแฉ้ว สังฆทาน

วันนี้ ยังกินข้าวได้ ยังนอนหลับได้
ยังมีเสื้อผ้าให้สวมใส่ ยังไปเที่ยวได้
ยังมีคนที่รักเรา และที่เรารักอยู่รอบกาย
ยังอ่านหนังสือได้ อ่าน FB อ่าน Line ได้
ความสุขเช่นนี้อาจหาไม่ได้ง่าย ๆ

แต่ความเรียบง่าย ยังทำให้ชีวิต **“เป็นสุข”**
ตัวเราเอ๋ย จงเป็นสุขให้เป็น
อย่าเอาความทุกข์ของผู้อื่น
มาสร้างความทุกข์ให้กับตัวเอง
ทั้ง ๆ ที่ความสุขนั้น อยู่ที่ตัวเรานั้นเอง

ฮิตาปินใจ

โดย...นายมะนาว

ฆ่า

ดาบที่คมที่สุด...คือวาจา
ยาพิษที่น่ากลัวที่สุด...คือความโลภ
ไฟที่ร้ายแรงที่สุด...คือความโกรธ
ราตรีที่มีดมืดที่สุด...คือความหลง

อย่าให้ความชั่วร้าย
ทำลายชีวิตคุณ...อยู่ฝ่ายเดียว

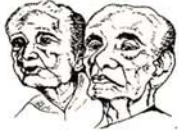
...จงฆ่ามัน...

...มิเช่นนั้น...

...มัน...

จะฆ่าคุณ...

ร่วมด้วยช่วยกันเป็น...พระบุญ

ขอเชิญร่วมอุปถัมภ์สมทบทุน (กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว)
กองทุนละ 100 บาท รับแจกน้ำ 1 แพ็ก
(แทนแจกพระสมเด็จเนื้อผง)

ผู้มีจิตศรัทธาร่วมสมทบกับกองทุนฯ ได้ที่...ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่
กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว เลขบัญชี 382-2-48554-4

ปล. เจ้าภาพบุญของ 50 ทุน
มีจัดส่งให้ พิเศษ 100 ทุน
ได้ใบสนับถุน 1 แพ็ก

กระซิบบูญ...

โครงการบ้านพักผู้สูงวัย ที่สาขากบินทร์บุรี (ปราจีนบุรี)
ใครได้ตึมน้ำร้อนมีโพธิ์แก้ว เท่ากับจองมรดกไว้ครึ่ง
ที่เหลือนรอเวลาอายุ 60 อัพ (Up) ลูกหลานไม่ดูแล...เข้าอยู่ได้เลย
(แต่ยังกวาดใบไม้ก็มีสิทธิ์อยู่แล้ว) ปองตง.

ติดต่อร่วมสมทบกองทุนฯ โทร. 0 2595 1946, 0 2921 5023 กด 2
www.kanlayano.org, Email : seniorfund2557@gmail.com

บ๊อด “การตึมน้ำ”

ยังงั้นน้ำเป็นปัจจัยที่คนต้องตึม แต่ตึมน้ำยังงั้นให้คนอื่นได้อิมไปด้วย
ทำอะไร ! เราตึมไม่ได้อิมแต่ตัวเรา
คนแก่คนชราพลอยได้อิมไปกับเราด้วย
ก็ขอให้มาช่วยเอาน้ำจากโครงการ
“กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว”

“บุญก็ได้
ใช้ก็ได้”

แม่เมื่อแก่ตัวสูงวัย
ขออย่าได้อุดได้อยาก
ขอให้มิกินอิม นอนอุ่น

ขอเจริญพร

ใบปวารณาแสดงกุศลเจตนา

อุปถัมภ์สมทบกองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว จ.นนทบุรี

๕๕๕๕๕

ข้าพเจ้า (นาย/นาง/นางสาว/ยศ) Name.....

(นามสกุล) Last Name.....

ที่อยู่/Address.....

.....

City..... State..... Zip Code.....

โทรศัพท์/Phone (.....).....

โทรสาร/Fax (.....).....

มีจิตศรัทธาบริจาคทรัพย์ (ทุนละ ฿ 100 บาท หรือตามกำลังศรัทธา)

☐ สมทบกองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว.....ทุน รวม.....บาท

☐ สมทบกองทุนผ่าน ธนาคารกสิกรไทย สาขาตลาดเจ้าพระยา บางใหญ่

กองทุนผู้สูงวัย วัดสวนแก้ว เลขที่บัญชี 382-2-48554-4

๕๕๕๕๕

ขออนุโมทนาสาธุบุญ ท่านผู้อุปถัมภ์สมทบกองทุนฯ ในครั้งนี้ จงเป็นตบะ เดชะ พลวปัจจัย
อำนวยการ อำนวยการ ให้ท่านและครอบครัวจงประสบแต่ความสุขความเจริญด้วยจตุรพิธพรชัย มีอายุ
วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณธนสารสมบัติ ให้มีอัม นอนอน ในยามท่านสูงวัย ทุกท่านเทอญฯ

๕๕๕๕๕

กระขิบบุญ : สมทบ 1 กองทุน รับแจกก้น้ำดื่มพร้อมไฟร์แก้วพายอาร์ไอ 1 แพ็ก (แทนแจกพระสมเด็จเนื้อผง)

100 กองทุน เพิ่มโบนัสบุญอีก 1 แพ็ก (50 แพ็ก มีบริการจัดส่งน้ำถึงบ้าน หรือจุดนัดให้บริจาคต่อ)

(สมทบทุนตั้งแต่ 500 บาท ขึ้นไป ประสงค์ใบนุโมทนาบัตร โปรครระบุ ชื่อ-ที่อยู่ ในการเสียภาษี)

ชื่อ..... นามสกุล.....

บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน..... ตำบล/แขวง.....

อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์..... โทร.....

ติดต่อสอบถาม / แสดงสลิปการโอนเงิน

Tel. 0 2921 5023 กด 2 Line ID : 0856581221

E-mail : seniorfund2557@gmail.com

ลานบุญ ลานกุศล

รายนามผู้บริจาคทรัพย์
“พิมพ์วารสารกัลยาโณ”

1. พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)	จำนวน 10,000 บาท
2. คุณคณพัฒน์ หงษ์ประธานพร	จำนวน 1,000 บาท
3. คุณศรีวรรณา ไชยวุฒิ	จำนวน 1,000 บาท
4. คุณประจวบ มีเจตน์งาม	จำนวน 500 บาท
5. คุณดวงใจ เอ็นใจ	จำนวน 500 บาท
6. คุณอนุชา ศรีนิมิตร	จำนวน 400 บาท
7. คุณเฉลียว สุขสวัสดิ์	จำนวน 300 บาท
8. คุณประสิทธิ์ ประถมของ	จำนวน 300 บาท
9. ด.ช.วีรพงษ์ ประถมของ	จำนวน 300 บาท
10. รายนามผู้บริจาค รายละเอียด	จำนวน 200 บาท
(1) คุณพวงมณี ทองศรีจันทร์	(2) คุณกฤษณา พลจันทร์
(3) พ.ต.ท.มานพ อินเจริญ	(4) คุณพิชยา แสงบุญยิ่ง
(5) คุณลออ ตัณฑกุล	(6) คุณสุรินทร์ อินทรหนองไผ่
(7) คุณเสกสรรค์ หุ่นทอง	(8) คุณรัตนา แซ่ตั้ง
(9) คุณตัน มาเรียน	(10) คุณไมตรี กาญจนเทียนศรี
(11) คุณสมบุรณ์ ประดิษฐงาน	(12) พ.ต.ท.พิมล ปรีเปรม
(13) คุณสมชาย เจริญพรพงศ์	(14) คุณทองแดง เกาหอม
(15) คุณดอน เกาหอม	

PT&T
COMMUNICATIONS

บริษัท แปซิฟิกโทรคมนาคมและโทรศัพท์ จำกัด
PACIFIC TELECOMMUNICATION & TELEPHONE CO., LTD.
Tel. 0-2933-9301 (Auto) Fax. 0-2593-1113

โครงการเกิดมาต้องตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน กับครูโอ
ฟรี ทิวอังกฤษ O-NET ป. 6 สำหรับโรงเรียน
กวินศักดิ์ (ครูโอ) ถนนนทสร โทร. 065-426-1441
รัฐบาลทั่วประเทศ

Line ID : kawinsak.oh E-mail : kawinsak.oh@gmail.com

คุณไม่ใช่เราขอ

ปัญหาที่สร้างความยุ่งยากพอควร คือ การจัดการกับสัมภาระ
ที่ค่อนข้างจะสร้างปัญหามาก ดังนี้

เราจะเก็บของที่มากเกินไป...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะนำของที่เก่าเกินไป...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรวบรวมของที่ชำรุดแล้ว...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรื้อบ้านเก่าบ้านพัง...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะล้างสต็อกสินค้า...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะเก็บเสื้อผ้าไม่ใช้แล้ว...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะลากรถพังรattyเก่า...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะจัดการของที่ไม่ใช้ทุกชนิด...	ไปทิ้งที่ไหน

หากท่านมีปัญหาตามที่กล่าวมานี้ เราแก้ไขได้

เพียงกดโทรศัพท์หมายเลข

0 2921 5023 กด 1

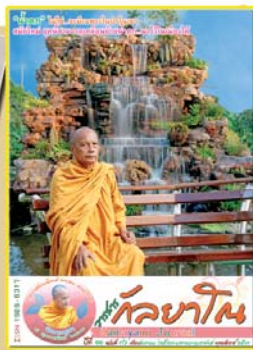
09 2940 3125, 09 8310 3956

Line ID : 025951444

Fax : 0 2595 1222 E-mail : Kanlayano@gmail.com

เพื่อความรวดเร็ว กรุณาโทรติดต่อเจ้าหน้าที่ “โดยตรง”
เพื่อนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการไปรับของบริจาค

เวลาทำการ 08.00-17.00 น. ของทุกวัน

ใบสมัคร สมาชิกรวารสารกัลยาณ

ฉบับที่ ๓๖

ชื่อ..... นามสกุล.....

บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน.....

ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....

รหัสไปรษณีย์..... โทร..... อีเมล.....

สถานที่ให้ส่งวารสารกัลยาณ

บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน.....

ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....

รหัสไปรษณีย์..... โทร.....

สถานที่สมัครและส่งใบสมัครสมาชิก

55/1 ม.1 มูลนิธิสวนแก้ว, องค์การสาธารณประโยชน์ ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

อัตราค่าสมาชิกวารสารกัลยาณ

- ☐ 1. สมัคร 1 ปี 4 ฉบับ ราคา 200 บาท (รวมค่าจัดส่ง) หรือ
- ☐ 2. อุปถัมภ์ค่าจัดพิมพ์ตามกำลังศรัทธา จำนวนเงิน.....บาท
- เริ่มฉบับที่..... ประจำเดือน..... พ.ศ.....

ส่งจ่ายในนาม

55/1 ม.1 มูลนิธิสวนแก้ว, องค์การสาธารณประโยชน์ ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่ มูลนิธิสวนแก้ว โดยพระราชธรรมนิเทศ

เลขที่บัญชี 269-2-12533-1

หรืออุปถัมภ์ได้โดยตรงกับมูลนิธิสวนแก้วฯ (ทุกวัน)

ผู้ร่วมสนับสนุนโครงการต่าง ๆ ของมูลนิธิสวนแก้ว, องค์การสาธารณประโยชน์

โทร. (Tel.) 0 2595 1444, 0 2921 5023 กด 0
แฟกซ์ (Fax) 0 2921 5022

หรือส่งจ่ายในนาม...มูลนิธิสวนแก้วฯ
ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่
มูลนิธิสวนแก้ว
โดยพระราชธรรมนิเทศ
เลขที่บัญชี 269-2-12533-1
วัดสวนแก้ว ต.บางเลน
อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

ติดต่อและประสานงาน

มูลนิธิสวนแก้วฯ

Tel. 0 2595 1444, 0 2921 5601-4,
0 2921 5023, 0 2921 6310,
0 2921 6391, 0 2595 1946,
0 2595 1947, 0 2921 6262
Fax : 0 2595 1222

ติดต่อสอบถามเรื่องอื่น ๆ
กด 0

รับบริจาคสิ่งของ
กด 1 หรือ 09 2940 3125, 09 8310 3956
Line ID : 025951444

E-mail : kanlayano@gmail.com

รับกิจนิมนต์และค่ายจริยธรรม
กด 2

E-mail : bookkan54@gmail.com
Line ID : 0856581221

โครงการมูลนิธิสวนแก้วฯ

1. โครงการบวชเณรภาคฤดูร้อน
2. โครงการเข้าค่ายอบรมจริยธรรม
3. โครงการร่มโพธิ์แก้ว
4. โครงการเวทีบำเพ็ญประโยชน์
5. โครงการลอกคราบ
6. โครงการกระบอกสารออกกิลเลส
7. โครงการช่วยน้องท้องหิว
8. โครงการรณรงค์ผู้ไม่รู้หนังสือ
ให้มีโอกาสได้เรียน
9. โครงการสลับมาฟื้นฟู
10. โครงการที่พักคนชรา
11. โครงการสะพานบุญ
จากผู้เหลือใจจานผู้ขาด
12. โครงการซูปเปอร์มาร์เก็ตผู้ยากไร้
13. โครงการสวนแก้วเนอร์สเซอรี่
14. โครงการเพื่อการเกษตรและ
สิ่งแวดล้อม
15. โครงการปอหมักสิ่งปฏิกูล
ตามแนวโครงการพระราชดำริ
16. โครงการบ้านทักษะชีวิต
17. โครงการอนุรักษ์พันธุกรรมพืช
18. โครงการคอนโดสุนัข

กระบอกลสมทบสร้างธนาคารน้ำ

เป็นการรักษาพระชนม์ชีพ
ของพระองค์ท่านให้ยั่งยืนยาวนานกับพวกเรา
เพราะพระองค์ตรัสว่า “น้ำคือชีวิต”

วัดสวนแก้ว 55/1 ม.1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140
มูลนิธิสวนแก้ว นนทบุรี
ฝ่ายประชาสัมพันธ์ 0 2595 1444, 0 2595 1946,
0 2921 5023, 0 2921 5602-3,
0 2921 6262 กด 0
โทรสาร 0 2921 5022
สะสมบุญวันละนิด จิตแจ่มใส

ทำบุญ กับพระพยอม กลฺยาโณ...
รับหนังสือ “มหาบุรุษกองขยะ” ภาพ 4 สีทั้งเล่ม

รายได้สมทบทุน โครงการแก้วิกฤตกรรมกรตกงาน

สนใจติดต่อได้ที่...มูลนิธิสวนแก้ว
โทร. 0 2921 5023 กด 0

หมา ที่น่าสงสาร น่าอนาใจ หมาที่ถูกทอดทิ้ง เขาเรียกว่า หมาจรจัด-หรือหมาวัด
ที่คนเอามาทิ้ง และคนก็ข้างเอามาปล่อยกันเยอะ ถ้าปล่อยให้มันพ่นพ่ายตามบริเวณวัด
เวลาออกมันจะคุ...เลขต้องทำเป็นที่เลื่องลือให้กับมัน ให้อยู่เป็นที่
จึงเกิดโครงการ “คอนโดสุนัข” วัดสวนแก้ว นนทบุรี
ปัจจุบันมีหมา-แมวที่อยู่ในโครงการ 1,000 กว่าตัว
ท่านใดมีเมตตา ปันน้ำใจให้หมา-แมว (บริจาคอาหารหมา-แมว)

ติดต่อได้ที่มูลนิธิสวนแก้ว (หน้ามูลนิธิ)

โทร. 0 2921 5023 กด 0

รักหมา เลี้ยงหมา อย่าทิ้งหมา

**ทำบุญเล็ก ๆ
แต่ยิ่งใหญ่ด้วยการ
ปันน้ำใจให้หมา-แมว**

“สวนแก้ว” เริ่มแบ่งบาน ตระการตา
สวยสด งดงาม ไม่เชื่อ! มาดู

ISSN 1906-6317

9 771906 631001